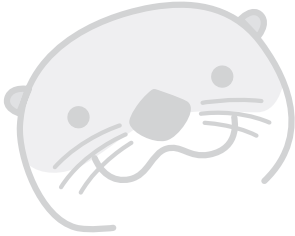

แปลจากนิยาย

แตกสลาย 未来

มินะโตะะ คะนะเอะ
เขียน

ชนพล คักดีสมุทรนันท์
แปล

การอ่านคืออร่ากฏาณที่สำคัญ

ได้โปรด อย่าเศร้าโศกขนาดนั้นเลย อย่าบีบคั้นตัวเองอีกเลย
เมื่อว่าเหวก็ให้อ่านหนังสือ ลองเขียนสิ่งที่ผุดขึ้นในใจออกมาก็ได้
- มินะโตะะ คะนะเอะ

คำนำสำนักพิมพ์

หากมีจดหมายฉบับหนึ่งส่งมาถึงเรา โดยเจ้าหน้าที่ของเราเป็นตัวเรา
ในอนาคต

คุณจะเชื่อไหม

เนื้อหาในจดหมายอาจบอกให้เรารู้ตัวต่อไป เพราะมีอนาคต
ที่สดใสรอเราอยู่

คุณจะทำตามคำแนะนำในจดหมายไหม

อากิโกะ เด็กหญิงวัยสิบขวบที่ต้องเผชิญกับเรื่องราวต่างๆ มากมาย
ในวัยที่หัวใจไม่แข็งแรง ในวัยที่หัวใจพร้อมจะแตกสลายได้ทุกเมื่อ จู่ๆ
เธอก็ได้รับจดหมายที่เจ้าหน้าที่ของเราเป็นตัวเธอในวัยสามสิบปี เพื่อปลอบใจ
เธอในสิ่งที่เธอกำลังเผชิญอยู่

อากิโกะไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือมีใครเล่นพิเรนทร์กับเธอ แต่เธอ
ก็เขียนจดหมายตอบกลับ เล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอให้อากิโกะ
ในวัยสามสิบฟัง

ทุกครั้งที่เขียนจดหมาย เธอจะตั้งคำถามอยู่เสมอว่า อนาคตที่
สวยงามกำลังรออยู่จริง ๆ หรือเปล่า ถ้าวันนี้เราทำแบบนี้ แล้วอนาคตที่
สวยงามยังมีอยู่จริงไหม เธอเขียนจดหมายเพื่อเล่าเรื่องราวในชีวิตของเธอ
ที่ดำเนินไป มีทั้งความสุข ความน่ายินดี ความทุกข์ ความเจ็บปวด
ความเสียใจ ความหวาดระแวง ความสงสัย หลากหลายเรื่องราวที่เด็ก
วัยสิบขวบได้พบเจอ

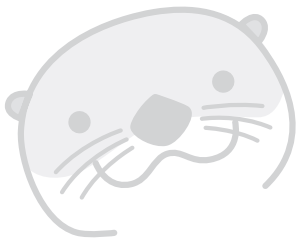
ตัวละครในเล่มไม่ได้มีเพียงอากิโกะเท่านั้น เพราะเด็กวัยสิบขวบ
คนเดียวที่บอบช้ำอาจจะน้อยเกินไปสำหรับงานเขียนของมินะโตะ คะนะเอะ
นักเขียนที่ได้ชื่อว่า สามารถขุดลึกถึงความรู้สึกของตัวละครได้อย่างถึงแก่น

ตัวละครอื่นๆ ที่รายล้อมอากิโกะอยู่นั้น ต่างมีเรื่องราวที่ทำให้คนอ่าน
เข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดและเนื้อหาที่มินะโตะปูมาตั้งแต่ต้น คำถามต่างๆ

ที่เกิดขึ้นระหว่างอ่านจะถูกคลี่คลายลงได้อย่างหมดจด

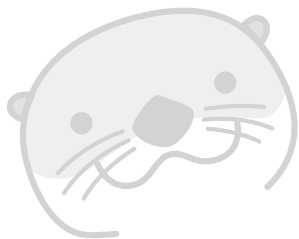
สำหรับเล่มนี้ มินะโตะ คนะเอะ จะทำให้คนอ่านได้ทบทวนทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ผ่านมาและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตที่ยังมาไม่ถึง เรื่องราวที่มินะโตะได้กลั่นออกมาทั้งหมดนี้ เป็นความเจ็บช้ำระลอกแล้ว ระลอกเล่าของตัวละครที่บอบช้ำและแตกสลายในที่สุด

๙๙๙ สำนักพิมพ์

ทดลองอ่าน

ບຸນນຳ

ທດສະວັດ

อันสุด

อากาศปริมาณมากเข้าไปในช่องปากที่เปิดอ้า ประหนึ่งต้องการให้คอแห้งผากยิ่งแห่งเป็นผุยผง ขณะก้าววิ่งสุดพลังกำลัง วิ่งไป วิ่งไป...

มองเห็นสถานีรถไฟแล้ว รถบัสขนาดใหญ่จอดอยู่บริเวณจุดรอขึ้นโดยสารสำหรับรถบัสความเร็วสูง ดูเหมือนจะเริ่มตรวจตัวกันแล้ว แถวยาวเหยียดก่อตัวขึ้นหน้าประตูขึ้นรถ

เมื่ออยู่ในช่วงวันหยุดฤดูร้อน แต่คงเพราะเป็นวันธรรมดา จึงมีกลุ่มเด็กวัยรุ่นมัธยมปลายหรือมหาวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มครอบครัว แปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นเด็กผู้หญิง การเดินทางราวแปดชั่วโมงด้วยรถบัสรอบดึกกำลังจะเริ่มขึ้นนับจากนี้ ถึงกระนั้นคนส่วนมากก็ยังเสริมแต่งทรงผมและเครื่องสำอางไว้อย่างเพียบพร้อม มีกระทั่งคนสวมที่คาดผมติดหูหมี ทุกคนยิ้มแย้ม เสียงคุยจ้อแว่วมาไม่หยุด

ความครึกครื้นประหนึ่งร้านฟาสต์ฟู้ดช่วงกลางวันไม่อาจทำให้เชื่อว่าขณะนี้เป็นเวลาใกล้ห้าทุ่ม

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฉันมองเห็นเธอสะดุดตา ร่างของเธอนั่งหลังงอจุ่มบนม้านั่งตัวในสุดของห้องพักผู้โดยสาร แม้สวมหมวกเก็บปิดลงมาต่ำก็รู้ได้ว่ากำลังทำหน้าที่เธอหมอง

เมื่อเห็นฉัน เธอรีบวิ่งมาหาทันที ราวกับคนรักที่เฝ้ารอมาแสนนาน ปรากฏกายต่อหน้า เธอใช้สองมือเกาะไหล่ขวาของฉัน

“ค...คือ คือว่า ฉันนะ...”

ทั้งที่เธอน่าจะนั่งอยู่เฉยๆ แต่ลมหายใจกลับหนักหน่วงกว่าฉัน เธออาจเพิ่งมาถึงไม่นานก็ได้ ฉันยกนิ้วชี้มือซ้ายแตะริมฝีปากตัวเอง

“ยังไม่ต้องพูดอะไรตอนนี้ ขึ้นรถเถอะ”

ฉันกระซิบเช่นนั้น เธอพยักหน้าเงิบๆ เราเดินไปต่อท้ายแถวที่เริ่มสั้นลง ฉันหยิบตัวรถบัสออกจากกระเป๋าคาดหน้าของเบ้ที่แบกไว้บนหลังเมื่อครู เธอทำเช่นเดียวกัน

คนที่ซื้อตั๋วทั้งสองใบคือฉัน แต่มอบให้เธอไว้ล่วงหน้าแล้วหนึ่งใบ เพื่อว่าใครสักคนมาไม่ได้ อีกคนก็ยังสามารถขึ้นรถไปคนเดียว แต่สุดท้ายเราก็ได้ขึ้นรถด้วยกัน

เบาะโดยสารแถวคู่เรียงยาวขนาบทั้งสองฝั่งตัวรถ ที่นั่งเราอยู่ฝั่งคนขับ เบาะที่สองนับจากด้านหลัง เบาะหลังสุดใช้เป็นที่วางสัมภาระ ไม่มีผู้โดยสาร ฉันยกที่นั่งริมหน้าต่างให้เธอ

“मारธเปล่า”

แม้ในสถานการณ์เช่นนี้ เธอยังคอยถามไถ่ด้วยถ้อยคำสั้นห้วนเป็นกันเอง ทำให้ฉันรู้สึกชอบเธอขึ้นมาอีกครั้ง

“ขอบคุณที่ถามนะ ฉันพยกามา”

เป็นยาประเภทยากที่กินหลังमारธก็ยังออกฤทธิ์ ดังนั้นไม่ต้องกินมาจากบ้านก็ได้ เราวางกระเป๋าคาดไว้ที่เท้าแล้วนั่งข้างกัน แม้ไม่ใช่รถโดยสารชั้นเลิศ แต่สำหรับเด็กสาวผอมกะหร่องสองคนก็นับว่ามีพื้นที่เหลือเฟือ ทว่าไหล่ซ้ายของเธอกลับเบียดชิดไหล่ขวาของฉันแนบสนิท สัมผัสได้ถึงความร้อนไหว ฉันใช้มือข้างที่อยู่ใกล้กุมมือเธอไว้แน่น

เสียงปิดประตูรถเมล์ดังซู่ เออะละครับ เราจะออกเดินทางกัน นับจากนี้ เสียงประกาศจากเจ้าหน้าที่รถบัสดังขึ้น รถค่อยๆ เคลื่อนตัวออก

“ไม่เป็นไรแล้วละ นอนได้เลย ไม่ต้องคิดอะไร”

ฉันบอกเช่นนั้น เธอพยักหน้าเงิบๆ อีกครั้ง เอนหัวน้อยๆ ของเธอที่ยังใส่หมวกเก็บพิงกับหน้าต่าง กะพริบตาช้าๆ หลายหนก่อนปิดตาลง

รถโดยสารแล่นออกจากวงเวียนของสถานี ก่อนขึ้นทางด่วน มันต้องวิ่งไปบนเส้นทางชนบทมืดสลัว ไม่ต่างจากพวกเราทั้งคู่ในตอนนั้น แต่

กระนั้น ใช่ว่าความมืดมิดจะคงอยู่ตลอดกาล

รถโดยสารจะแล่นไปเรื่อย ๆ บนถนนยามค่ำคืนหลายชั่วโมง และจุดหมายที่ไปถึงตอนรุ่งสางคือดินแดนแห่งความฝันที่เจิดจ้าด้วยแสงสว่าง สถานที่ซึ่งตัวฉันในอนาคตเป็นผู้นำทางมา

ฉันค่อย ๆ ปลอมมือเธอที่กุมไว้ พินิจให้แน่ใจว่าเธอไม่มีทีท่าจะตื่นกลางคืน จากนั้นรูดซิปเปิดกระเป่าเป้ หยิบซองจดหมายจากช่องเก็บของในกระเป่าออกมา...

ถึงอากิโกะวัยสิบขวบ

สวัสดี อากิโกะ ฉันคือเธอในอีกยี่สิบปีข้างหน้า อากิโกะวัยสามสิบปี พุดง่าย ๆ นี่คือจดหมายจากอนาคต เธอคงเชื่อว่านี่เป็นการเล่นพิเรนทร์ของใครบางคนแน่นอน หรือไม่ก็อาจกำลังโกรธ คิดว่าช่างไร้สาระเหลือเกินที่มาแกล้งกันทั้งที่ฉันเพิ่งสูญเสียคุณพ่อสุดที่รัก (เธอเรียกว่าป๊ะปาลินะ) ไปแท้ ๆ

แต่นี้คือจดหมายจากอนาคตของจริง

หากปล่อยให้สงสัยต่อไป เธอคงไม่ยอมอ่านส่วนที่เหลือ ดังนั้นฉันจึงขอแนบหลักฐานมาด้วย นั่นคือที่คั่นหนังสือดรีมแคท ตัวละครสัญลักษณ์ของโตเกียวดรีมเมาน์เทน ดินแดนที่เธอสัญญาว่าคุณพ่อไว้ว่า หากออกจากโรงพยาบาลแล้วจะไปเที่ยวด้วยกันให้ได้

นั่นไง ดูตัวอักษรที่สลักไว้ตรงมุมขวาล่างสิ

[TOKYO DREAM MOUNTAIN 30th Anniversary]

เธอยังอ่านภาษาอังกฤษไม่ออกกระมัง มันแปลว่า ที่ระลึกครบรอบสามสิบปีโตเกียวดรีมเมาน์เทน

ใช่แล้ว ครบรอบสามสิบปี หนังสือนำเที่ยวฉบับตีพิมพ์ใหม่ที่คุณถือมุดขึ้นเตียงผู้ป่วยของคุณพ่อแล้วเปิดดูด้วยกันสองคน เล่มที่เธอใช้เงินปีใหม่ที่คุณพ่อซื้อมานั่นละ มันน่าจะเขียนไว้ว่าครบรอบสิบปีใช่ไหม

นี่ไม่ใช่ของปลอม การนำตัวละครดรีมคาแร็คเตอร์ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจะถูกควบคุมตรวจสอบอย่างเข้มงวด เธอน่าจะรู้เรื่องนี้ดีที่สุด

ภาพนั้นยังอยู่ในความทรงจำของฉันอย่างชัดเจน

ในช่วงโมงงานฝีมือของเทอมสาม เธอเลือกดริมแคทเป็นแบบร่างสำหรับแกะสลักส่วนฝาของกล่องไม้ใบเล็กที่ประดิษฐ์ขึ้นเอง เธอคัดลอกแบบร่างของดริมแคทสวมหมวกผ้าสักหลาดที่ปรากฏบนปกหนังสือนำเที่ยวออกมาได้อย่างงดงาม ไม่ว่าจะเป็นชนนกที่ประดับบนหมวก ไปจนถึงแผงขนบนตัวดริมแคทเส้นต่อเส้น แยกใช้สีขนาดต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นลวดเครื่องวงกลมหรือลวดแบน ค่อยๆ แกะสลักไปด้วยความมานะอุตสาหะ

ทุกอย่างเป็นเพราะเธออยากมอบผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ให้คุณพ่อเป็นของขวัญ เมื่อคุณพ่อกออกจากโรงพยาบาล สามคนพ่อแม่ลูกจะไปเที่ยวทั้งโตเกียวดริมแลนด์และดริมเมอร์เทน เธอตั้งใจจะใส่รูปถ่ายที่ระลึกไว้ในกล่องจนเต็ม จึงใช้ชิ้นผ้ากำมะหยี่สีแดงแปะผนังด้านในกล่องที่ละด้านอย่างประณีต ไม่ให้มีรอยยับแม้สักแห่ง

เธอตั้งตารออยากไปดริมเมอร์เทนมากกว่าดริมแลนด์เสียอีก แหม กิวันเปิดดริมเมอร์เทน วันที่เก้ากันยายนเป็นวันที่เธอถือกำเนิดขึ้นมา

กล่องไม้ที่ประดิษฐ์เสร็จเรียบร้อยจะถูกนำไปวางบนโต๊ะที่เรียงอยู่บนทางเดินนอกห้องเรียนพักหนึ่ง เพื่อรอให้กาวแห้ง เด็กๆ เกือบทุกคนในชั้นเรียนต่างยืนอยู่หน้ากล่องของเธอ พวกเขาสงสัยฮือฮาว่าสุดยอดสุดยอด

“อย่างกับของแท้ที่ขายในร้านกิฟต์ช็อปเลย”

เมื่อไดยินเด็กที่เคยไปดริมเมอร์เทนจริงๆ พุดแบบนั้น เธอจึงรู้สึกภูมิใจ

“อาากิโกะจึงไม่ได้เก่งแค่เขียนเรียงความ แต่ยังถนัดงานฝีมือด้วยนะเนี่ย”

มีคนชมเธอแบบนั้นด้วย ให้ฉันพูดเองก็รู้สึกแปลกๆ อยู่ แต่จุดเด่นของเธอ รวมทั้งของฉัน คงจะเป็นพลังจินตนาการและสมาธิละมั้ง

แม้ห้องเรียนในเวลาพักจะจอแจแค่ไหน มือของเธอก็ไม่เคยหยุดพลิกหน้าหนังสือ ที่สำคัญ หากเป็นเพียงข้อความในตำราเรียน แค่อ่าน

ออกเสียงสามครั้งก็สามารถท่องจำขึ้นใจ

ระหว่างคาบภาษาญี่ปุ่น ขณะที่เธอเหม่อลอยเป็นกังวลเรื่องคุณพ่อ ก็ถูกอาจารย์เรียกให้อ่านออกเสียง เธอลนลานยืนขึ้น แต่ไม่ได้เปิดตำราเรียนไว้ เมื่อเด็กผู้ชายข้างๆ กระซิบเสียงค่อยบอกส่วนต้นของประโยค เธอจึงตระหนักได้ว่า “อ้อ ตรงนั้นนี่เอง” แล้วใช้หลังมือปาดเหงื่อผุดพรายบนหน้าผากแม้เป็นฤดูกาลอันหนาวเหน็บ พลังเงยหน้ามองตรง จากนั้นเริ่มเปล่งเสียงท่องทั้งย่อหน้าโดยไม่มีตำราเรียนในมือ ทำให้ทุกคนในห้องต่างตะลึงตาค้าง

นับแต่นั้น เธอเริ่มถูกเรียกว่าสาวน้อยอัจฉริยะ “พอได้แล้ว เรียกอัคโกะแบบเดิมเถอะน่า” คนชื้ออายอย่างเธอได้แต่หน้าแดงพลางอ้อนวอนเช่นนั้นสุดชีวิต

กระทั่งตอนนี้ นิสัยดังกล่าวยังเหมือนเดิม

แม้เธอจะเป็นเธอเช่นนั้น ก็ยังมีเด็กบางคนพูดจาไม่ดีใส่ ตอนนี้เธออาจลุ่มหลงเพราะคิดว่าตัวเองเป็นคนเจียบๆ ทำให้ถูกมองว่ามีบุคลิกเคร่งขมึน บรรดาเด็กผู้หญิงผู้ว่าเรรังสดใสและเป็นดั่งศูนย์กลางของห้องเรียนก็คอยหลบเลี่ยงเธอ แต่ฉันซึ่งโตเป็นผู้ใหญ่แล้วรู้อยู่ดีว่านั่นเป็นการคาดเดาผิดพลาดโดยสิ้นเชิง

เธอแค่ถูกคนอื่นอิจฉาเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นมิโนริจึงผู้เป็นหัวหน้าห้องจึงพูดแบบนี้

“ถึงจะเป็นของที่ทำได้โดยมือสมัครเล่น ไม่ได้ทำเพื่อขายเอากำไรก็เถอะ แต่เอาตรีคมคาแร็คเตอร์มาใช้ตามใจแบบนี้ไม่ได้นะจะบอกให้ โรงเรียนประถมของคนที่รู้จักพี่ชายฉันนะ พอทุกคนวาดรูปดริมแบร์ ตัวละครหลักของดริมแลนด์บนกำแพงโรงยิมเป็นที่ระลึกจบการศึกษา บริษัทดริมท็ออเมริกา ก็ติดต่อมาทักท้วงให้ลบออกทันทีเลย”

ทันใดนั้น หน้าของเธอซีดเผือด เพราะคิดว่าถ้าเรื่องไม่จบแค่ถูกริบกล่องไม้ แต่ถึงขั้นต้องจ่ายค่าปรับเพราะทำผิดกฎหมายล่ะ จะทำอย่างไร ยิ่งกว่านั้น หากถูกห้ามเข้าดริมแลนด์หรือดริมเมาน์เทนด้วยล่ะ จะทำอย่างไร

เธอร้องไห้พร้อมกับรีบไปปรึกษาอาจารย์โมโกะ ชิโนมิยะ อาจารย์ประจำชั้น จากนั้นอาจารย์ปลอบใจเธอด้วยรอยยิ้ม “ยังไม่ถูกจับได้ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ” และให้เธอนำกล่องไม้กลับบ้านไปในวันนั้นเพราะให้คะแนนเต็มร้อยไปแล้ว

“ปะป๊าชมว่าเก่งมากด้วยละ”

เธอแวะไปโรงพยาบาลหลังกลับจากโรงเรียน เช้าวันรุ่งขึ้นก็มารายงานอาจารย์ตามนั้นใช่ไหม

แต่กล่องไม้ใบนั้นกลับไม่สามารถใส่รูปถ่ายตอนไปเที่ยวดริมแลนด์กับดริมเมาน์เทนสามคนพ่อแม่ลูกได้ เพราะหนึ่งสัปดาห์ต่อมาหลังกล่องไม้เสร็จสมบูรณ์ คุณพ่อของเธอก็เดินทางสู่สรวงสวรรค์

นั่นเป็นเรื่องราวเมื่อหนึ่งเดือนก่อนหน้า

หากตอนนั้นฉันสามารถส่งจดหมายฉบับนี้ได้ก็คงดี...

จดหมายจากอนาคตไม่อาจส่งไปยังอดีตได้ง่ายๆ ต้องผ่านการตรวจสอบอย่างเข้มงวดว่าจะส่งไปเวลาไหน ใครส่งให้ใคร และด้วยจุดประสงค์อะไร

ลองคิดดูให้ดี ถ้าส่งจดหมายได้ง่ายๆ ฉันคงบอกเลขลอตเตอรี่ที่ถูกรางวัลให้เธอได้จริงไหม หากทุกคนทำแบบนั้น คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น นั่นอาจเป็นตัวอย่างที่ดูไม่เข้าท่าเท่าไร แต่ลองนึกเล่นๆ ดู หากเรารู้ถึงอนาคตบางส่วนที่เป็นทุกข์ อาจมีใครบางคนพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้น

ทั้งที่ความจริง หากไม่รู้อะไรมาก่อน ปลายทางหลังก้าวพ้นสถานการณ์เหล่านั้นไป อาจมีความสุขอันยิ่งใหญ่รออยู่ก็ได้

เหตุผลที่ฉันไม่เขียนทั้งนามสกุลปัจจุบันและอาชีพตัวเองไว้ในจดหมายฉบับนี้ เพราะมีข้อห้ามเรื่องดังกล่าวนั่นเอง เบื้องหน้านับจากนี้ หากเติบโตขึ้นอีกนิด เธออาจครุ่นคิดอย่างจริงจังยิ่งกว่าที่ผ่านมาว่าตนเกิดมาบนโลกนี้เพื่ออะไร

ชีวิตคือการพากเพียรบากบั่นไปสู่สิ่งที่ดีกว่าด้วยตัวเอง ระหว่างทางอาจต้องสับสนงุนงงบ้างว่าจะอยู่เพื่อพบใคร อยู่เพื่อทำอะไร ได้ลองหา

หนทางต่าง ๆ นานาเพื่อนำไปสู่คำตอบ แต่กระนั้น หากล่วงรู้เรื่องราวในอนาคตเข้า หลงคิดเองเออเองว่ากำลังก้าวเดินอยู่บนเส้นทางชีวิตที่ใครบางคนกำหนด ก็อาจกลายเป็นมนุษย์ที่ไม่คิดพยายามอะไรอีกต่อไป หรือไม่ก็อาจตั้งใจแสดงปฏิกิริยาต่อต้านตัวเองเลยก็ได้

เรื่องอนาคต หากไม่รู้ย่อมดีกว่า

แต่ถึงอย่างนั้น ที่ฉันตัดสินใจเขียนจดหมายถึงเธอ เพราะต้องการบอกให้รู้ว่าอนาคตของเธอเป็นสิ่งที่อบอุ่นซึ่งเปี่ยมด้วยความหวัง

ไม่ใช่เธอคนเดียวที่เศร้าโศกเพราะสูญเสียคุณพ่อแสนใจดี ในวันพิธีศพ คุณแม่ไม่อาจทนรับความเสียใจอันหนักหน่วง จนต้องล้มป่วยไป เธอต้องอยู่คนเดียวบนที่นั่งครอบครัวยุติตาย เก็บกลิ่นน้ำตาสุดชีวิตราวกับต้องการแสดงความตั้งใจว่าจะเป็นตัวแทนคุณแม่เพื่อส่งวิญญาณคุณพ่อ

หลังจากนั้น บ่อยครั้งคุณแม่ไม่สามารถลุกจากที่นอน สามิภรรยาเจ้าของบริษัทคุณพ่อและผู้คนในแมนชั่นเดียวกันต่างบอกเธอว่า คอยดูแลคุณแม่ให้แข็งแรงหน่อยนะ ช่วยคุณแม่ทำงานด้วยนะ แต่ฉันรู้ดีกว่าใครว่าเธอกำลังพยายามสุดชีวิตเพื่อช่วยเหลือคุณแม่อยู่แล้ว

ไม่ใช่แค่เรื่องที่บ้านอย่างการซื้อข้าวกล่องอาหารเย็นหรือเอาขยะไปทิ้งเท่านั้น แม้มีนิสัยประหม่ายามอยู่ต่อหน้าคนเยอะ แต่เธอต้องการให้คุณแม่ดีใจ จึงยกมือสมัครเป็นคนอ่านจดหมายอ่าลาในงานเลี้ยงส่งรุ่นพี่ประถมหก ซึ่งจะมีเพียงคนเดียวในชั้นเรียนเท่านั้นที่ถูกเลือก

สำหรับเธอ นี่คือการเกิดขึ้นลึบดำที่ที่แล้ว เรื่องนี้แม้แต่มิโนริจึงที่รอให้ตัวเองถูกเสนอชื่อก็ยังตกใจ เลยไม่ปรึกษาบ่อนอะไรเหมือนที่พ่ามา

อนาคตเบื้องหน้าที่เกิดจากความอูตสาหะยอมมีเรื่องสนุก ๆ รออยู่ นี่คือการที่คุณพ่อพูดอยู่บ่อย ๆ ทุกจังหวะที่น้ำตาจวนเอ่อล้นขึ้นทุกที เธอกัดฟันกรอด อ่านเสียงดังฟังชัดถึงประโยคสุดท้าย แม้เป็นงานสาธารณะเปิดกว้างสำหรับทุกคน แต่คุณแม่ก็ไม่ปรากฏตัวที่นั่น ทว่าเสียงปรบมือกึกก้องทั่วโรงยิมคงส่งไปถึงคุณพ่อที่อยู่บนสวรรค์แน่นอน

เธออาจเป็นกังวลว่าหากอาการของคุณแม่ไม่ดีขึ้นเลยจะทำอย่างไร ที่ผ่านมารอร้องให้อยู่บนฟูกที่นอนทุกคืน ไปโรงเรียนทั้งตาบวมแดงตลอด

เลยใช้ไหม ระหว่างนั้นก็ยังมีฝันบ่นร่ายยิ้มบอกอาจารย์ว่าไม่เป็นไร ส่วน
ตอนนี้ เธอกลัวว่าหากคนอื่นรู้เรื่องร้องไห้ จะมีคนไปพูดกับคุณแม่ตรงๆ
ว่าให้ทำตัวเข้มแข็งหน่อย เธอจึงเริ่มอดทนไม่หลั่งน้ำตาออกมา แม้ในที่ที่
ไม่มีใครก็ตาม

ได้โปรด อย่าเศร้าโศกขนาดนั้นเลย อย่าบีบคั้นตัวเองอีกเลย

เมื่อว่าเหวก็ให้อ่านหนังสือ ลองเขียนสิ่งที่ผุดขึ้นในใจออกมาก็ได้

เธอรู้ความรู้สึกของคุณพ่อที่หล่อหลอมอยู่ในชื่อของเธอไหม อาจเป็น
การฝ่าฝืนกฎก็ได้หากฉันนำเรื่องที่เธอน่าจะรู้ในอนาคตมาเขียนในจดหมาย
แต่ฉันอยากบอกเรื่องนั้นกับเธอในตอนนี้อยู่

ถ้อยคำต่างๆ มีพลังในการปลอบประโลมผู้คน มีพลังที่ทำให้จิตใจ
แข็งแกร่ง มีพลังที่มอบความกล้าหาญให้ สามารถเยียวยา ให้กำลังใจ
และถ่ายทอดความรัก แต่ถ้อยคำที่ออกจากปากไม่อาจมองเห็นด้วยตา
เลือนหายไปเพียงชั่ววูบ แม้แต่ถ้อยคำที่เราอยากฝังลึกเข้าไปในหูหรือ
แก่นกลางของสมอง เมื่อเวลาผ่านไปก็จะแปรเปลี่ยนเป็นรูปลักษณ์
อันเลือนรางไปอย่างสิ้นเชิง

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้คนนับแต่อดีตจึงเลือกเขียนสิ่งสำคัญเก็บไว้ เพื่อ
เปลี่ยนถ้อยคำให้เป็นรูปร่าง ทำให้มันเป็นสิ่งที่คงอยู่ตลอดกาล

สิ่งนั้นคือ ^{ข้อความ} “文章” นั่นเอง

คุณพ่อเคยบอกว่าช่วงอายุสิบกว่าปี ท่านเคยอยากเป็นนักเขียนนิยาย
หากลองค้นหาตามที่ต่างๆ ในบ้าน อาจพบนิยายที่คุณพ่อเขียนไว้ก็ได้

ชื่อคุณแม่ของเธอ ^{อายโมะ} 文乃 มีตัวอักษร “文” อยู่ในนั้น คุณพ่อจึงเลือก
ใช้ตัวอักษร “章” ในชื่อของเธอ ช่วงขึ้นชั้นประถม เธอเคยร้องงอแงใส่
คุณพ่อ บอกว่าอยากได้ชื่อที่เท่กว่านี้ใช่ไหม

“ไว้อากิโกะโตกว่านี้อีกหน่อยแล้วป๊ะป๊าจะบอกให้นะว่าทำไมถึง
ตั้งชื่อนี้”

คุณพ่อพูดประมาดนั้นสินะ คำตอบที่ว่าอยู่ในประโยคที่ฉันเขียนไป
เมื่อครู

“章” ใน ^{อากิโกะ} 幸子 คือ “章” ใน ^{ข้อความ} 文章 เธอผู้เป็นเจ้าของชื่อนี้ ไม่มีทาง

ที่ตัวอักษร ถ้อยคำ ข้อความ และเรื่องเล่าจะไม่เข้าพวกเป็นพันธมิตรกับเธอ

เธอเองคงรู้แล้วใช่ไหมว่าทำไมฉันจึงเลือกที่คั่นหนังสือจากของที่ระลึกดริมกิวต์ส์มากมายหลายชนิด เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่านี่คือจดหมายจากอนาคต

จริงอยู่ที่ฉันเขียนไว้ว่าไม่สามารถบอกอาชีพของตัวเองได้ แต่การอ่านหนังสือและการเขียนข้อความของเธอ ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งปฏิบัติเพื่อกลบเกลื่อนความเดียวดายในขณะนี้เท่านั้น แต่น่าจะกลายเป็นสิ่งซึ่งทำหน้าที่สำคัญในการนำทางไปสู่ตัวเธอในอนาคต พุดง่าย ๆ คือนำเธอมาสู่ฉันนั่นเอง

อากิโกะ ตัวเธอในอีกยี่สิบปีให้หลังกำลังก้าวเดินบนเส้นทางชีวิตที่สามารถยืดดอกพุดได้เต็มปากว่ามีความสุข

เบื้องหน้าถัดจากความเศร้าโศกนี้ มีอนาคตสองสว่างรออยู่ ฉันอยากบอกเธอเรื่องนี้

ลู๊ซานะ อากิโกะ! ขอให้จดหมายฉบับนี้เป็นเสียงเชียร์เล็กๆ น้อยๆ ให้แก่ชีวิตของเธอด้วยเถิด

จากอากิโกะวัยสามสิบปี

ป.ล. อย่าให้ใครเห็นที่คั่นหนังสือล่ะ ให้มันเป็นสิ่งของแห่งความลับระหว่างเธอกับฉันเท่านั้นพอ

เสียงประกาศแว่วมาว่าจะดับไฟในอีกห้านาที

ฉันเก็บกระดาษจดหมายเข้าซอง ใช้ปลายนิ้วล้มพับเพื่อตรวจสอบแผ่นโลหะด้านใน แล้วเก็บจดหมายลงกระเป๋าเป้ ฉันจับมือเธออีกครั้งค่อยๆ หลับตาลง

จดหมายฉบับนี้ส่งมาถึงตอนสิ้นสุดชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ช่วงปลายเดือนมีนาคม

หลังเสร็จสิ้นพิธีปิดภาคการศึกษาของเทอมสาม ฉันกลับมาที่แมนชั่น

คนเดียว แล้วพบว่ามิจจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งใส่ไว้ในกล่องรับไปรษณีย์
ซองจดหมายสีขาวแนวตั้งที่อาจกล่าวได้ว่าไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษแม้แต่น้อย
ชนิดที่วางอยู่ตามมุมขายเครื่องเขียนในร้านใดสักแห่ง บนนั้นเขียน
ด้วยปากกาหมึกดำ ว่า “คุณอากิโกะ ซาเอกิ” ไม่มีทั้งชื่อและที่อยู่ผู้ส่ง ไม่มี
ทั้งแสตมป์แปะไว้

นี่ไม่ใช่จดหมายจากไปรษณีย์ หม่าม้าทั้งจดหมายนี้ให้ฉันแล้วหาย
ออกจากบ้านไปแล้วหรือเปล่า ตั้งใจบอกลาตามบ๊ยะป้าไปงั้นหรือ แม้ยังเป็น
ฤดูกาลอันหนาวเหน็บ ฉันกลับสัมผัสได้ถึงเหงื่อเย็นเยียบไหลลงมาตาม
สีข้าง

ฉันไม่อาจแยกแยะได้ในทันทีว่าลายมือที่เขียนชื่อผู้รับเป็นของหม่าม้า
หรือเปล่า

เพราะชื่อของฉันที่ปรากฏบนของใช้ติดตัว รวมทั้งเอกสารต่างๆ ที่
ส่งไปยังโรงเรียน บ๊ยะป้าเป็นคนเขียนให้ทั้งหมด แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ลายมือ
บ๊ยะป้า

หลังจากบ๊ยะป้าตาย คืบหนึ่งฉันวางแผนเอกสารต่างๆ บนโต๊ะกินข้าว
โดยขอให้หม่าม้าช่วยกรอกข้อมูลไว้ให้ แต่ถึงตอนเช้าก็ยังไม่มีอะไรเขียน
ลงไป ฉันจึงจำใจต้องกรอกเอง พยายามเขียนตัวอักษรให้หวัด เขียนให้ขีด
ติดกันเป็นพืด เพื่อให้ดูเหมือนผู้ใหญ่เขียน

ฉันเอื้อมมือหยิบซองจดหมายอย่างหวาดหวั่น พลางสัมผัสถึงแรง
สะท้อนตึกตักของหัวใจเต้น ด้านหลังไม่มีอะไรเขียนไว้ ปากซองจดหมาย
ติดกาบผนึกไว้แบบสนิท ไม่มีแม้แต่ช่องว่างให้นิ้วเล็กๆ ของเด็กสอดเข้าไป
ฉันรู้สึกเล็กน้อยว่าดูไม่เป็นหม่าม้าเท่าไร จึงสูดหายใจโล่งอก แม้ไม่ใช่
เรื่องต้องหลบซ่อนใคร แต่ฉันใช้มือข้างหนึ่งถือจดหมายซ่อนไว้ในเสื้อฮู้ด
กันหนาว ใช้มืออีกข้างล้วงกุญแจออกมาแล้วเปิดเข้าบ้าน

กลับมาแล้วจ้ะ ฉันลองเปล่งเสียงให้ดังกว่าทุกครั้ง ไม่มีเสียง
ตอบรับ

นิตยสารแฟชั่นเล่มหนาที่วางซ้อนทับเป็นกองก่อนหน้านั้นร่วงหล่น
คล้ายหิมะถล่มออกมาจากประตูห้องนั่งเล่นที่เปิดอยู่ เกลือนกกลาดหัวระเบียง

ทางเดินบ้าน ฉันเดินข้ามพวงมณฑลพวงชะเง้อมองห้องนั่งเล่น เห็นร่างของหมาหมาในนั้น นิ่งอยู่บนเก้าอี้หวายตัวโปรดหันหน้าไปทางริมหน้าต่าง มองไปยังที่ไหนสักแห่งไกลแสนไกล

เลี้ยววินาทีหนึ่ง ฉันตลกรตัวเองที่กังวลกับเรื่องเมื่อครู่ หมาหมาไม่มีทางออกไปข้างนอกคนเดียวได้อยู่แล้ว

นั่นก็เพราะหมาหมาในตอนนี้เป็นตุ๊กตา

สภาวะของหมาหมามีเพียงสองแบบ คือตอนที่อาการดีที่สุด ๆ กับตอนที่อาการแย่สุด ๆ ป๊ะป๊ากับฉันเรียกสภาวะแรกว่าร่างมนุษย์หรือไม่ก็อ่อน และเรียกสภาวะหลังว่าร่างตุ๊กตาหรือไม่ก็ออฟ อาการโดยรวมคือมีช่วงที่เป็นมนุษย์ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ และเป็นตุ๊กตาแปดสิบเปอร์เซ็นต์

อย่างไรก็ตาม หมาหมาตอนเป็นมนุษย์ก็ไม่ได้ดีสักสุดโต่ง เพียงแค่ลุกจากเตียง พอทำงานบ้านง่าย ๆ ได้ อย่างดีที่สุดคือลงมือทำขนม ถ้าอยู่กับป๊ะป๊าหรือฉัน ก็สามารถไปข้างนอกได้ แต่ส่วนมากเมื่อถึงวันรุ่งขึ้นก็กลับไปสู่ร่างตุ๊กตา เป็นตุ๊กตาที่ไม่ยอมลุกจากเตียง หรือไม่ก็ใช้ชีวิตทั้งวันด้วยการนั่งเหม่อบนเก้าอี้

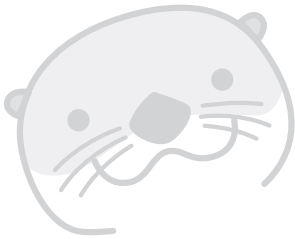
ฉันดูท่าทีของหมาหมาให้แน่ใจ เรื่องเตรียมอาหารไว้ที่หลังคงไม่เป็นไร ฉันคิดเช่นนั้นแล้วมุ่งหน้าไปยังห้องตัวเองที่มีขนาดสี่เหลี่ยม¹ ฉันเองก็หิวข้าวเพราะคุยกับอาจารย์ชินนิยะอาจารย์ประจำชั้นเสียนาน แต่รู้สึกสนใจเนื้อความในจดหมายมากกว่า

หรือว่าอาจารย์ชินนิยะจะเขียนจดหมายให้เด็กในชั้นเรียนทุกคน ฉันคิดแบบนั้นก็จริง แต่ตัวหนังสือที่อาจารย์ชินนิยะเขียนบนกระดาษดำซึ่งผ่านตาฉันทุกวันเป็นเวลาหนึ่งปีจะตัวใหญ่ ๆ ดูเหลี่ยม ๆ คล้ายลายมือผู้ชาย ส่วนตัวอักษรในจดหมายนี้เรียงเป็นระเบียบไหลลื่นเหมือนลายมือผู้หญิงมากกว่า

พอเปิดดูก็ทำเอาตกใจ! ไม่อยากเชื่อว่ามันคือจดหมายของตัวฉันจากอนาคต

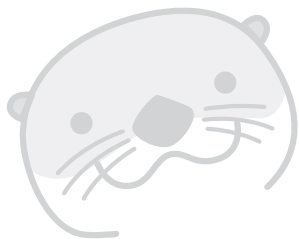
¹ มาตรฐานขนาดห้องของญี่ปุ่น สี่เหลี่ยมเท่ากับขนาดประมาณ 7.29 ตารางเมตร

แม้เป็นเด็กสิบขวบก็ใช้จะเชื่อเรื่องน่ายๆ แต่ที่เชื่อเพราะตัวฉัน
ในตอนนั้นรู้ว่าจดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายจากอนาคตของจริง หลังจาก
คืนนั้น ฉันจึงตัดสินใจเขียนจดหมายตอบ

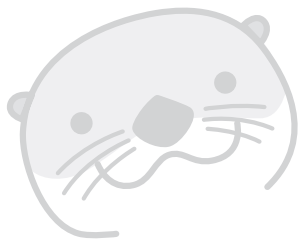

ทดลองอ่าน

ถึงตัวเองในอนาคต--

ทดลองอ่าน

ອາກີໂກ

ທດລອງອ່ານ

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่ อายุสามสิบปี

ขอบคุณสำหรับจดหมายค่ะ หลังจากกลับจากพิธีปิดภาคการศึกษา พอมองเข้าไปในกล่องรับไปรษณีย์ หนูก็ตกใจเพราะมีจดหมายใส่ไว้ แถมยังส่งมาจากตัวหนูในอนาคตอีกด้วย!

ทั้งที่ความจริงไปรษณีย์จำหน้าซองถึงหนูส่วนมากมีแค่โปสต์การ์ดอายุฟรีใหม่กับแผ่นพับโฆษณาเท่านั้นเอง

จนถึงกลางคืนแล้วหนูก็ยังไม่อยากเชื่อ แต่ป๊ะป๋าเคยบอกว่า “ความเคลือบแคลงจะทำให้ความฝันแสนสนุกหายไปทีละอย่าง” ดังนั้นหนูจึงเลิกคิดว่านี่คือเรื่องเป็นไปได้หรือแค่การเล่นพิเรนทร์ของใครสักคน

ป๊ะป๋าบอกหนูเรื่องนั้นเมื่อปีที่แล้ว แต่ตอนนี้ในเดือนมีนาคม (ซัปดาห์ขวานงนะว่าไหมคะ) เพราะฉะนั้นที่ถูกต้องจริงๆ คือสองปีที่แล้วหรือเปล่าละ ช่วงก่อนคริสต์มาสตอนอยู่ประถมสาม อากิโกะวัยผู้ใหญ่จำได้ไหมคะ

ตอนพักกินอาหารกลางวัน ระหว่างที่หนูคุยกับเด็กๆ กลุ่มเดียวกันว่า ปีนี้จะขออะไรจากซานตาคลอส จู่ๆ อาริสะจังที่อยู่กลุ่มข้างๆ ก็พูดออกมาว่า “บ้าหรือเปล่า ซานตาคลอสอะไรนั่นไม่มีจริงหรอก” มีทั้งเด็กที่ตอบเธอว่า “ไม่จริงสักหน่อย” รวมถึงเด็กที่เข้าข้างอาริสะจัง โดยบอกว่าพี่ชายของฉันก็พูดแบบนั้นเหมือนกัน

หนูเองเชื่อว่าซานตาคลอสมีอยู่จริง ก็เลยซื้อของขวัญอะไรไม่ออก

ได้แต่ฟังคนอื่นเถียงกันเจียวจ้าวไปมา

เรื่องที่หนูตกใจคือ ในกลุ่มเด็กที่เชื่อเรื่องซานตาคลอส ก็ยังแบ่งได้เป็นสองกลุ่ม คือพวกเด็กที่คิดว่ามีอาณาจักรซานต้าอยู่อีกฝั่งของท้องฟ้า (หนูเป็นกลุ่มนี้) กับพวกเด็กที่คิดว่ามีหมู่บ้านซานตาคลอสอยู่ที่ฟินแลนด์ และของขวัญถูกส่งมาจากที่นั่น

“ถ้าเป็นซานต้าแบบที่ว่า ฉันจะยอมเอออไปด้วยก็ได้” แม่แต่อาริสะจังก็พูดแบบนั้น แล้วหัวเราะเหมือนเยาะเย้ยนิดหน่อย สรุปคือมีทั้งพวกเชื่อ เทพนิยายกับพวกเชื่อความเป็นจริง

อัครโกะจังล่ะว่ายังไง เด็กกลุ่มที่เชื่อตามแบบนั้น หนูเลยตอบไปว่า “ฉันเขียนจดหมายถึงซานต้าทุกปี แล้วให้ปะป๊าไปส่งให้นะ”

“เดี๋ยวปะป๊าจะเอาจดหมายไปใส่กล่องไปรษณีย์ซานต้านะ พ่อแม่ที่มีลูกเท่านั้นถึงจะรู้ว่าอยู่ที่ไหน”

ตั้งแต่เล็ก หนูเชื่อที่ปะป๊าพูดแบบนั้นมาตลอด แต่ไม่เคยคิดจริงจังว่าจดหมายถูกนำไปส่งที่ไหน ในอาณาจักรซานต้าที่อยู่อีกฝั่งของท้องฟ้า มีโรงงานซานต้าของโลกอยู่ในป่าลึก เหล่าซานต้าจำนวนมากคอยเตรียมของขวัญไว้...หนูไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าที่นั่นอาจเป็นประเทศใดประเทศหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนแผนที่

ไม่ใช่หนูคนเดียวที่เคยเขียนจดหมายหาซานต้า เด็กส่วนมากที่เชื่อเรื่องซานต้า ไม่ว่าพวกที่เชื่อเทพนิยาย (รู้สึกไม่ชอบคำนี้ยังไงไม่รู้) หรือพวกที่เชื่อความเป็นจริง ต่างก็บอกว่าเขียนจดหมายทุกปี มีทั้งเด็กที่เอาจดหมายให้พ่อแม่เหมือนหนู เด็กที่วางจดหมายไว้ใต้หมอน เด็กที่ใส่จดหมายในถุงเท้าข้างใหญ่แฉวนไว้ข้างเตียง และเด็กที่ผูกเชือกห้อยจดหมายกับต้นคริสต์มาสเหมือนการอธิษฐานขอพรในเทศกาลทานาบาตะ¹

มิโนริจังเรียนสนทนาภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ตอนอยู่อนุบาล จึงคุยไ

¹ 七夕 (Tanabata) เทศกาลที่มีต้นกำเนิดจากตำนานเกี่ยวกับดวงดาวของญี่ปุ่น จัดขึ้นในวันที่ 7 กรกฎาคมของทุกปี ผู้คนจะเขียนคำอธิษฐานลงบนกระดาษแล้วนำไปแขวนประดับกิ่งไม้

อย่างภูมิไฉว่าเธอเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษเพราะซานต้าเป็นชาวต่างชาติ ทำให้เด็กในกลุ่มที่เธอสนิทต่างพากันชื่นชมว่าสุดยอด

ระหว่างที่ทุกคนกำลังฮือฮาเรื่องจดหมาย อาริสะจังพูดอีกครั้งว่า บ้าหรือเปล่า คราวนี้ถอนหายใจไปด้วย บางครั้งอาริสะจังดูเหมือนผู้ใหญ่เลย

“นั่นยังเป็นหลักฐานไม่ใช่หรือไงว่าพ่อแม่เป็นคนเตรียมของขวัญให้”

ทั้งที่กำลังกินอาหารกลางวันกัน แต่เธอกลับยืนขึ้น เอามือเท้าเอว แล้วพูดออกมาเหมือนภูมิไฉในชั้นชนะ

“ถ้าคิดว่าไม่จริงละก็ ลองเอาซองจดหมายใส่กระดาษเปล่ายื่นให้ แล้วบอกว่าอย่าดูข้างในเด็ดขาดสิ แบบนั้นรับรองว่าพ่อแม่ต้องทำหน้าลำบากใจ แล้วบอกให้ลองเขียนใหม่อีกรอบแน่ๆ แสดงว่าดูข้างในไปแล้วจริงไหม ถ้าซานต้าเป็นคนเตรียมของขวัญให้ พ่อแม่ก็ไม่จำเป็นต้องอ่านจดหมายเลย”

แม้จะเชื่อเรื่องซานต้า แต่ทั้งหนูและทุกคนในกลุ่มที่เชื่อก็ไม่มีใครตอบว่า ถ้าอย่างนั้นจะลองทำดู หนูไม่พูดอะไรตอบ ก็หันหน้าตักสตูมมือกลางวันใส่ปาก มันเย็นชืดหมดแล้ว หนูรู้สึกอยากร้องไห้อย่างบอกไม่ถูก มีแค่อาริสะจังที่ทำหน้านั้นใจ แต่เป็นสีหน้าแตกต่างจากในชั่วโมงเล่นดอตจ็บบอลตอนที่เธอทำผลงานได้ดีโดดเด่นที่สุด ตอนเล่นดอตจ็บบอล มุมปากด้านขวาของเธอจะยกขึ้นเบาๆ แวบหนึ่ง เติริมฝีปากของอาริสะจังในตอนนั้นเผยขึ้นตรงกลางเล็กน้อย

หลังจากนั้นก็ไม่มีเด็กที่คุยเรื่องซานต้าในโรงเรียนอีกต่อไป แต่ไม่ว่าอย่างไรหนูก็อยากทดสอบดู พอกลับถึงบ้านจึงตั้งใจไปถามหาม่าทันที แต่วันนั้นหาม่าเป็นตุ๊กตา หนูเลยตัดสินใจถามป๊ะป๋าแทน เพราะวันที่หาม่าเป็นตุ๊กตา ป๊ะป๋าจะกลับบ้านเร็วขึ้นเอง

“ป๊ะป๋า ซานต้ามิจริงหรือ”

หลังอาหารเย็น หนูยืนข้างป๊ะป๋าในครัว รับจานซามที่ป๊ะป๋าล้างมาล้างน้ำเปล่าอีกที ระหว่างนั้นก็ลองถามดูด้วยท่าทางไม่คิดมาก

นี่ อากิโกะวัยผู้ใหญ่ จ้าได้ไหมป๊ะป๋าตอบว่าอะไร

ต่อให้ลืมเรื่องน่าเบื่อสมัยเป็นเด็กไป หนูคิดว่าเรื่องสำคัญที่ป๊ะป๋า คอยสอนน่าจะยังก้องอยู่ในส่วนลึกของหู ทั้งน้ำเสียงและวิธีพูดของป๊ะป๋า รวากับเป็นเรื่องที่ได้ยินมาเมื่อวานแน่ๆ แต่ตอนนี้หนูอยากได้ยินเสียงของ ป๊ะป๋า จึงขอเขียนไว้ตรงนี้จะ

“ซานต้าจะมาหาเด็กที่เชื่อในซานต่านะ”

แค่ประโยคสั้นๆ นั้นก็เพียงพอ หนูรู้สึกว่หากพูดอะไรไปมากกว่านี้ ทั้งคำว่าซานต้ามียู่จริง หรือคำว่าไม่มีอยู่จริง ซานตาคลอสคงจะสลาย หายไปจากใจหนูแน่ๆ เข้าใจแล้ว หนูตอบไปแค่นั้นแล้วตั้งหน้าตั้งตา จัดการกับงานตามต่อไป หนูคิดว่าบางที ถ้าป๊ะป๋าไม่ได้ถือฟองน้ำที่เต็มไปด้วยฟองอยู่ คงลืบทัวหนูไปแล้ว

หลังอ่านหนังสือเสร็จ ป๊ะป๋ามักจะเรียกหนูไปหา เปิดหนังสือหน้าที่ ค้นไว้แล้วบอกให้ลองอ่าน จำได้ไหม หนังสือผู้ใหญ่เข้าใจยากก็จริง แต่ พอหนูพยายามถ่ายทอดความรู้สึกที่ได้อย่างเต็มที่ ป๊ะป๋าจะยิ้มเล็กน้อย แล้วลูบหัว

“อัคโกะไม่ใช่แค่เด็กฉลาด แต่ยังใจดี สามารถคำนึงถึงความรู้สึก ผู้อื่นได้ด้วย”

ป๊ะป๋าทุดแบบนั้น น้ำตาหนูไหลออกมาจนได้ เวลานั้นถึงเรื่องป๊ะป๋า อากิโกะวัยผู้ใหญ่ยังรู้สึกเศร้าอยู่ไหมคะ ใช่แล้ว เรื่องซานต่านั้นแหละ

คืนนั้น หนูเขียนจดหมายถึงซานต่าทันที บอกว่าขอรองเท้าที่ทำให้วิ่งเร็ว ในการแข่งมาราธอน แต่แล้วมันก็กลายเป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายที่หนูได้จาก ซานต่า

สามเดือนก่อน วันคริสต์มาสปีที่แล้ว หนูเขียนจดหมายว่าขอยารักษาอาการป่วยของป๊ะป๋า แล้วเอาไปให้ป๊ะป๋าที่รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล พอหนูกังวลว่าป๊ะป๋าจะเอาไปส่งที่กล่องไปรษณีย์ซานต่าได้หรือเปล่า ป๊ะป๋าก็พูดด้วยรอยยิ้มว่าจะฝากหาม้ามาให้ ไม่ต้องห่วง ช่วงนั้นหาม้าเป็น มนุษย์ตลอด (ตั้งแต่ป๊ะป๋ายัย หาม้าก็พยายามอยู่ในร่างมนุษย์ใช่ไหมละ) หนูก็เลยเบาใจ หรือเปล่าละ

แต่ตอนนั้น หนูรู้สึกคล้ายได้ยินเสียงของอาริสะจังในหูลึกๆ

สุดท้ายแล้วสิ่งที่วางอยู่ข้างหมอนในเช้าวันคริสต์มาสคือผ้าพันคอ กับถุงมือ บนการ์ดเขียนว่า “อย่ายอมแพ้ความหนาวละ มารารอนปีนี้ ก็สู้ๆ นะ!” ด้วยตัวอักษรที่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์

หนูไม่ได้ขอของแบบนี้เสียหน่อย สิ่งที่ขอไปไม่ส่งมาถึงเพราะซานต้า ไม่มีจริงหรือเปล่าละ หรือเป็นเพราะหนูเผลอคิดไปแล้วว่าซานต้าไม่มีจริง แม้จะคิดเพียงนิดเดียวก็ตาม

จดหมายฉบับนี้ก็เช่นกัน ถ้าหนูรู้สึกเคลือบแคลงขึ้นมา มันก็จะไม่ใช่จดหมายจากอนาคตอีกต่อไป

นอกจากนี้ ถ้าเป็นการเล่นพิเรนทร์ของใครสักคน หนูก็นึกไม่ออก ว่าใครจะสามารถเขียนเล่าได้อย่างละเอียดขนาดนี้ เรื่องคำสัญญากับป๊ะป๋าว่าจะไปดริมแลนด์กับดริมแมนเทน หนูไม่เคยคุยกับใคร ไม่ว่าจะเป็นเด็กในชั้นเรียนหรืออาจารย์ก็ตาม

ถึงหม่อม่าจะรู้เรื่องนี้ก็เถอะ...

ความจริง ตอนหนูไล่อ่านจดหมายไปเรื่อย ๆ หัวใจก็เต้นตึกตักขึ้นมา เพราะหนูคิดว่านี่อาจเป็นจดหมายจากป๊ะป๋าก็ได้ ป๊ะป๋อาจจะคิดถึงกรณีที่อาการป่วยรักษาไม่หาย แล้วเขียนจดหมายไว้เพื่อปลอบใจหนู ป๊ะป๋าฝากมันไว้กับคนที่บริษัทหรือโรงพยาบาล แล้วส่งมาให้หนูในวันพิธีปิดภาคการศึกษา

จดหมายไม่ได้เขียนไว้ว่าอาากิโกะวัยผู้ใหญ่รู้ที่มาของชื่อ ซึ่งหนูยังไม่รู้ในตอนนั้นได้อย่างไร แต่ถ้าป๊ะป๋าเป็นคนเขียน คำตอบก็แสนง่ายทีเดียว

แต่ป๊ะป๋าไม่รู้เรื่องที่หนูถูกมิโนริจิงต่อว่าเรื่องกล่องไม้ที่โรงเรียน หนูไปเยี่ยมป๊ะป๋าทุกวันหลังกลับจากโรงเรียน คุยกันเยะเยะก็จริง แต่หนูจะไม่พูดเรื่องที่ทำให้ป๊ะป๋าเป็นห่วงเด็ดขาด แม้เป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม และแน่นอน หนูคุยแต่เรื่องต่างๆ กับหม่อม่าเช่นกัน จึงไม่มีทางร้อยเปอร์เซ็นต์ที่หม่อม่าจะบอกป๊ะป๋าเรื่องนั้น

เรื่องสำคัญที่สุดคือที่คั่นหนังสือของดริมแมนเทน

คอมพิวเตอร์ของบิ๊ยะปายังไม่ได้ยกเลิกสัญญาอินเทอร์เน็ต หนูเลย
ลองหาข้อมูลของที่ระลึกดริมกู๊ดส์ดู แต่ไม่พบหัวข้อข่าวว่ามีของปลอมวาง
ขายตามท้องตลาด ความจริงการทำของปลอมอย่างสินค้าที่ระลึกครบรอบ
สามสิบปีดริมเมอร์เทนก็ไม่น่าเห็นมีประโยชน์อะไร แม้แต่ฝั่งดริมแลนด์ วาระ
ครบรอบสามสิบปีก็ยังเหลือเวลาอีกตั้งสองปี

ดังนั้นหนูจึงเชื่อว่านี่คือจดหมายจากอนาคตของจริง
เรื่องที่บิ๊ยะปาพูดยังมีอีก

ตอนบิ๊ยะปาเป็นเด็กยังไม่มืโทรศัพท์มือถือ ไม่เคยแม้แต่จินตนาการ
ว่าสักวันหนึ่งยุคสมัยที่ผู้คนสามารถถือโทรศัพท์เดินไปเดินมาได้จะมาถึง
อีเมลในโทรศัพท์มือถือก็เช่นกัน ทั้งที่เริ่มแรกส่งได้เพียงอักขรคาตาณะ²
ไม่กี่ตัว ผ่านไปไม่นานก็สามารถโต้ตอบกันด้วยข้อความยาวๆ ต่อมาก็เริ่ม
ส่งรูปภาพและวิดีโอได้ นั่นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในเวลาไม่กี่สิบปี
ดังนั้นในอนาคต หากเราสามารถทำเรื่องที่ส่ายอดกว่านี้ก็คงไม่แปลกอะไร
บิ๊ยะปาก่อนหน้านั้น

การส่งจดหมายข้ามเวลาก็เช่นกัน แม้เป็นสิ่งที่ไม่อาจจินตนาการได้
ในตอนนี้ แต่สักวันหนึ่ง หากยุคสมัยที่สิ่งนั้นกลายเป็นเรื่องปกติจะมาถึง
ก็ไม่แปลกแต่อย่างใด

หลังจากนี้ยี่สิบปี ในยุคสมัยของอากิโกะวัยผู้ใหญ่ สิ่งนี้ดูจะยัง
ไม่กลายเป็นเรื่องปกติสินะคะ เพราะเขียนไว้ว่ามีการตรวจสอบจดหมาย
แถมยังไม่ได้บอกวิธีตอบกลับจากทางนี้ด้วย แต่หนูคิดว่าในอนาคตอันใกล้
วันที่เราสามารถเขียนจดหมายโต้ตอบกันอาจมาถึงก็ได้

ดังนั้น หนูจะเขียนจดหมายที่ละนิดจนกว่าจะรู้สถานที่ของตู้
ไปรษณีย์แห่งอนาคต เหมือนที่บิ๊ยะปาตู้ที่อยู่ของตู้ไปรษณีย์ซานต้า ส่วน
จดหมาย หนูจะเก็บไว้ในกล่องไม้อย่างดีคะ

² หนึ่งในรูปแบบตัวอักษรของภาษาญี่ปุ่น โดยพื้นฐานใช้เขียนคำที่ถอดเสียงจาก
ภาษาต่างประเทศ และใช้เขียนแทนคำอื่นๆ ในบางกรณี เช่น เพื่อความสะดวก หรือเพื่อแฝง
ความหมายบางอย่าง

เพราะ “章” ใน ^{อากิโกะ} 幸子 คือ 章 ใน ^{ข้อความ} 文章 ไงล่ะ

หนูเองก็จะเอาใจช่วยอากิโกะวัยผู้ใหญ่ อย่างที่อากิโกะวัยผู้ใหญ่
เอาใจช่วยหนูเหมือนกัน
เราทั้งคู่ ลูไปด้วยกันนะ
จากอากิโกะวัยสิบขวบ

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่

ตั้งแต่วันนี้ไป หนูอยู่ประมททำแล้วละ

หม้าม้ายังคงใช้เวลาเกือบทั้งวันอยู่บนเตียง แต่หนูรู้สึกว่หม้าม้า
ค่อยๆ แข็งแรงขึ้นทีละนิด เพราะช่วงที่ป๊ะป๊าเพิ่งตายไปไม่นาน หม้าม้า
กินอาหารไม่ลงแม้แต่นิดเดียว ทำได้แค่พยายามดื่มซุปล้วนสำเร็จรูป แต่
ตอนนี้เริ่มกินกับข้าวทั่วไปได้มากขึ้นทีละนิด

ระหว่างที่หนูกังวลว่ เมื่อป๊ะป๊าตายไปแล้ว ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน
วันจะท่อย่างไร ภรรยาของประธานบริษัทโรงพิมพ์ที่ป๊ะป๊าเคยทำงานอยู่
ก็บอกว่า ป๊ะป๊าทำประกันไว้ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ หนูไม่รู้หรือท่วาเป็นเงิน
ประมาณท่ไร ถ้าจำเป็นต้องใช้เงิน พอบอกหม้าม้า หม้าม้าจะหยิบซอง
ออกมาจากลิ้นชักข้างเตียงแล้วยื่นให้หนูหนึ่งหมื่นเยน แต่ถ้ากินข้าวกล่อง
ร้านสะดวกซื้อหรือกับข้าวจากซูเปอร์มาร์เก็ตทุกวันก็จะเปลืองเงิน หนูเลย
พยายามซื้อวัตถุดิบมาทำด้วยตัวเองละ

หนูเรียนวิธีทำแกงกะหรี่จากป๊ะป๊ามาแล้ว ทำได้ทั้งสตูและข้าว
หน้าซอสยาซาชิ³ หนูสังเกตจนรู้ว่าถ้าใส่ดาชิโชยุ⁴ หรือซุปล่สแทนรูส์⁵ ก็จะ

³ ハヤシライス (Hayashi Rice) เมนูอาหารญี่ปุ่นที่รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมตะวันตก ลักษณะคล้ายสตูผสมกับแกงกะหรี่ มีส่วนผสมของซอสเดมิกลาสซึ่งทำจากมะเขือเทศและหัวหอมเป็นหลัก

⁴ だし 醤油 (Dashi Shōyu) น้ำซุปล่จากปลาแห้ง (ดาชิ) ผสมกับโชยุ ใช้เป็นซุปล่พื้นฐานในการปรุงอาหารเมนูต่างๆ เช่น โซบะหรืออุด้ง

⁵ Roux ส่วนผสมพื้นฐานในการเพิ่มความเข้มข้นให้ซอส ทำจากแป้งและไขมันชนิดต่างๆ เช่น เนยสดหรือเนยขาว

กลายเป็นเนื้อต้มมันฝรั่งหรือโปโตเฟอ⁶ได้ นี่คือการค้นพบอันยิ่งใหญ่
อากิโกะยอดอัจฉริยะ! หนูคอยชมตัวเองตลอดเลยล่ะ

หม้าม้าชอบโปโตเฟอมาก กินหมดเกลี้ยงทั้งมันฝรั่งและแครอทที่หั่น
ไว้ชิ้นโต ทำให้หนูดีใจสุดๆ

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ทำอาหารได้หลากหลายกว่านี้หรือเปล่านะ หรือจะ
กลายเป็นเชฟไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นหนูขอให้เชฟอบขนมในร้านเค้กนะคะ

เวลาหม้าม้าอาการดีที่สุดๆ ก็จะทำมาเดอลีนให้กิน ยังจำได้ไหมคะ
แต่ถ้าเขียนเรื่องบทสนทนาเล็กๆ น้อยๆ ตอนพักกินอาหารกลางวันที่โรงเรียน
ได้ คงไม่มีทางลืมเรื่องนี้หรอกมัง

“ทำมาเดอลีนตลอดเลย นานๆ ที่ทำอย่างอื่นบ้างก็ได้”

หนูเคยแอบบอกป๊ะป้าแบบนั้น ป๊ะป้าไม่ได้แค้นแค่ทำอาหาร แต่ยัง
ทำขนมเก่งด้วย เคยทำเมนูเหมือนของที่ขายตามร้านให้กิน ทั้งชิฟฟอนเค้ก
กับชีสเค้กที่ดูจะท้าทาย หนูเลยคิดว่าน่าจะสอนหม้าม้าหรือไม๊ก็ทำด้วยกัน
บ้าง

ปกติแล้วแค่หม้าม้าพยายามยกของที่ดูหนักนิดหน่อย ป๊ะป้าจะ
ลนลานรีบพุ่งเข้าไปช่วยทันที ถึงอย่างนั้น ไม่รู้ว่าทำไมตอนทำมาเดอลีน
ป๊ะป้าถึงไม่ยื่นมือช่วยแม้แต่นิดเดียว ตอนหม้าม้านี้พองเพราะโดน
ถาดเหล็กร้อนๆ ของเตาอบ ป๊ะป้าช่วยแปะพลาสติกเอร์ยาให้ก็จริง แต่
ไม่พูดสักคำว่าตัวเองจะทำต่อแทน

“ของโปรดของป๊ะป้าคือมาเดอลีนของหม้าม้า เพราะฉะนั้นห้ามสั่ง
เมนูอื่นเชียวนะ ของโปรดของอากิโกะเดี่ยวป๊ะป้าทำให้อเอง”

พอได้ยินป๊ะป้าพูดแบบนี้ หนูเลยอยากเลือกมาเดอลีนเป็นของโปรด
เหมือนกัน

“ชอบมาเดอลีนของหม้าม้าที่สุดเลย”

หนูบอกหม้าม้าราวกับให้คำมั่นสัญญา หันได้นั้นหม้าม้าก็ยิ้มแล้ว
บอกว่า ดีใจจัง หนูคิดว่าใบหน้าของหม้าม้าสวยกว่าคุณแม่ของคนอื่นๆ

⁶ Pot au Feu สตูชนิดหนึ่งของฝรั่งเศส

อยู่แล้ว แต่หามาไว้ในตอนนั้นมีรอยยิ้มแบบที่หนูไม่เคยเห็นมาก่อน เลยรู้สึกประทับใจพลางคิดว่าสวยกว่าดาราสาวที่เห็นในโทรทัศน์เสียอีก

มาเดอลีนสไมล์สินะ!

จริงสิ วันหยุดคราวหน้า ออบมาเดอลีนให้หามาดีกว่า ทำแบบนั้นแล้วหามาอาจสดใสขึ้นก็ได้

ชั้นเรียนใหม่ของหนู มีมิโนริจังและอาริสะจังที่อากิโกะวัยผู้ใหญ่เขียนถึงด้วยค่ะ ไม่ว่าคนไหนก็อยู่ด้วยยากทั้งนั้น เมื่อเช้าพอไปถึงโรงเรียนมิโนริจังรีบวิ่งมาหาหนู “อัคโกะ ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนกับริกาฉันได้ทุกอย่างนะ” เธอพูดแล้วเข้ามากอดแน่น อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน แต่หนูรู้สึกจากกันบึ้งหัวใจว่าไม่ชอบเอาเสียเลย

ที่จริงหนูไม่ค่อยชอบเด็กที่อยากจับมือหรือมาแตะเนื้อต้องตัวบ่อยๆ อยู่แล้ว แต่เป็นความรู้สึกไม่ชอบที่ต่างออกไป เป็นความรู้สึกเหมือนตอนที่เธอช่วยบอกคำตอบให้เด็กเรียนไม่เก่งด้วยเสียงดังฟังชัดขณะอยู่ระหว่างคาบเรียน ทั้งที่ไม่มีใครขอร้องใดๆ แต่ทำไปเพราะอยากวางท่าเป็นเด็กดีมีน้ำใจ

ตอนอยู่ที่โรงเรียน หนูรู้สึกขัดใจตลอดเวลา แต่ตอนนี้หนูสามารถแสดงความรู้สึกออกมาเป็นข้อความได้แล้วค่ะ

อย่าใช้การตายของปีศาจเพื่อทำให้ตัวเองดูดีเลย ไม่ต้องทำเหมือนฉันเป็นเด็กน่าสงสารหรอก

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ การเขียนเป็นสิ่งสำคัญจริงๆ ด้วยค่ะ พอเปลี่ยนความรู้สึกให้กลายเป็นสิ่งที่มีรูปร่าง แล้วปล่อยออกไปจากร่างกาย ก็รู้สึกปลดปล่อยทันที

สำหรับอาริสะจัง วันนี้หนูไม่ได้พูดอะไรด้วย ปกติอาริสะจังเป็นคนเงียบๆ อยู่แล้ว แต่บางครั้งจะพูดออกมาชุดใหญ่แบบไม่ให้ตั้งตัวเหมือนเรื่องซานตาคลอสที่ผ่านมา หนูคิดว่าบางที่อาริสะจังอาจเป็นพวกที่มีช่องว่างค่อนข้างใหญ่ระหว่างตอนที่อาการดีสุดๆ กับตอนอาการไม่ดีเช่นกัน แม้ไม่ถึงระดับหามาาก็ตาม

หนูไม่ค่อยอยากยอมรับเท่าไรหรอกว่าเด็กที่ตัวเองไม่ค่อยชอบมี

ลักษณะคล้ายหมำมำ แต่ถ้าเป็นแบบนั้น แปลว่าอาริสะจังอาจเคยสัมผัสความรู้สึกที่โหดร้ายมากๆ ก็ได้

ปะปาเคยพูดไว้แบบนี้ใช่ไหม

หมำมำมีทั้งโหมดออน (มนุษย์) และออฟ (ตุ๊กตา) เวลาเป็นโหมดออฟ (ตุ๊กตา) อัคโกะไม่สามารถคุยอะไรกับหมำมำได้ อาจรู้สึกท้อแท้ อาจเป็นกังวลขึ้นมา แต่ตอนนั้นปะปายากให้อัคโกะอดทนไว้ ตอนเด็กๆ หมำมำเคยเผชิญความรู้สึกทุกข์ทรมานอย่างมาก

หัวใจคนเราแม้มองไม่เห็นด้วยตา แต่เป็นสิ่งที่อ่อนนุ่มเหลือเกิน ปะปาคิดแบบนั้น เราจึงสามารถรับรู้ความสุขได้จากการเปิดรับและโอบอุ้มเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน อย่างการกินของอร่อย หรือมองดวงดาวที่สวยงามบนฟ้า ในทางกลับกัน เมื่ออ่อนนุ่มก็ย่อมเกิดบาดแผลได้ง่าย อัคโกะเองยังเคยร้องไห้เวลาถูกใครพูดไม่ดีใส่เลยใช่ไหม แต่หัวใจที่เป็นแผลก็สามารถเยียวยาได้ด้วยความสุข

ปะปาพูดเรื่องนี้ขณะทำโกโก้อุ่นๆ ที่มีมาร์ชเมลโลว์ลอยอยู่ให้กินใช่ไหม ดังนั้นหนูจึงคิดว่ายารักษาบาดแผลในหัวใจคือโกโก้นั่นเอง

ปะปาดื่มโกโก้กับหนูแล้วพูดต่อ

“สมมติว่าไม่มีอะไรที่เป็นความสุขเลย มีแต่ความทุกข์เต็มไปหมด อัคโกะคิดว่าหัวใจจะเป็นยังไง”

“แตกสลาย”

หนูบอกไปแบบนั้น ด้วยความรู้สึกคล้ายตอบโจทย์คำถามวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยไม่เอาตัวเองไปอยู่ในตำแหน่งนั้น คิดว่าเป็นเรื่องราวของใครบางคนจากที่ไหนสักแห่ง แต่ไม่ว่าอย่างไร นี่ก็เป็นเรื่องของหมำมำ

เมื่อหัวใจอยู่ในสภาพอ่อนนุ่มตลอดเวลา แล้วความทุกข์ทรมานดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ก็จะแตกสลายในที่สุด ดังนั้นหมำมำจึงทำหัวใจให้เป็นของแข็งเหมือนหิน เพื่อปกป้องหัวใจเอาไว้ หรือบางทีหัวใจอาจเปลี่ยนสภาพเป็นแบบนั้นเอง เหมือนอุปกรณ์ฉุกเฉินอัตโนมัติเลยนะ ปะปาว่า

หัวใจที่แข็งขึ้นจะแตกสลายยาก ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถเปิดรับความสุขได้ แต่ไม่ใช่ว่าจะแข็งแบบนั้นไปตลอดกาล เราสามารถละลายมัน

ออกช้าๆ คนที่ทำเรื่องนั้นได้มีแค่ปีปะกับอักโกะเท่านั้น

ปีปะกับอักโกะเท่านั้น หนูชอบคำนี้ แต่ปีปะหายไปจากคำที่ว่าแล้ว
ที่เหลืออยู่มีแค่ อักโกะเท่านั้น

หลังจากเหลือเพียงอักโกะเท่านั้น หม่อมายังไม่เคยกลับไปเป็นโหมด
ออนหรือร่างมนุษย์เลย

ไม่ได้ๆ เรื่องแบบนี้ไม่เอา หนูตั้งใจจะรายงานเรื่องสนุกๆ ของ
วันแรกในการเปิดภาคเรียนใหม่แท้ๆ

อาจารย์ประจำชั้นคืออาจารย์ยูโตะ ฮายาชิ ยังจำได้ใช่ไหม อาจารย์
หนุ่มหล่อที่เพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยไงล่ะ อาจารย์เป็นคนชอบกีฬา นิสัย
ว่าเริง น่าจะทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนดีขึ้น

แต่ยังมีเรื่องเศร้าอีกเรื่องหนึ่ง หนูรู้อยู่แล้วว่าอาจารย์ชิโนมียะ
อาจารย์ประจำชั้นตอนชั้นประถมสี่จะลาออก แต่ดูเหมือนอาจารย์จะ
ไม่สามารถมาร่วมพิธีอำลาตำแหน่ง ช่วยไม่ได้หรอกเนอะ อาจารย์คนอื่นๆ
ที่ออกจากงานล้วนแต่ย้ายไปสู่วิทยาลัยในเขตเดียวกัน แต่อาจารย์
ชิโนมียะไปถึงโตเกียวเลยนี่นา มีข่าวลือว่าอาจารย์จะแต่งงานกับคนที่
คบกันตอนเรียนอยู่มหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นอาจไม่ใช่เรื่องเศร้าสำหรับ
อาจารย์ก็ได้

อาจารย์ชิโนมียะเกิดที่เมืองนี้ ถ้าบังเอิญเจออาจารย์อีกครั้งที่ไหน
สักแห่งก็คงดี

แต่มีโนริจังก็เที่ยวป่าวประกาศไปทั่วว่าแม่ของเธอบอกว่าอาจารย์
คงไม่กลับมาเมืองนี้อีกแล้ว หว่าอาจารย์เคยทำเรื่องไม่ดีไว้ในอดีต แล้ว
ความลับถูกเปิดเผยบ้างละ อดีตอะไรกัน อาจารย์เพิ่งจะอายุยี่สิบกว่าๆ
เอง หรือว่าเคยเป็นเด็กเหลวไหลกันนะ แต่คนที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วตั้งอก-
ตั้งใจทำงาน เรื่องในอดีตไม่เห็นสำคัญเลย

หนูได้ยินจากเด็กคนอื่นว่าคุณยายซึ่งเป็นญาติคนเดียวของอาจารย์
เสียชีวิตแล้ว อาจารย์จึงไม่มีเหตุผลที่จะอยู่เมืองนี้อีกต่อไป หนูเลือกเชื่อ
เรื่องนี้มากกว่า

หนูชอบอาจารย์ชิโนมียะ ตั้งแต่ก่อนที่อาจารย์จะอนุญาตให้แอบนำ

กลองไม้กลับบ้านได้เสียอีก หนูชอบตรงที่อาจารย์ไม่ค่อยมาแต่เนื่อต้องตัว
โดยตรงเท่าไร มิโนริจึงพูดบ่อยๆ ว่าอาจารย์เย็นชาจังเลย แต่คงเป็นเพราะ
อาจารย์ไม่ได้ลาเอียงไปหาเธอเป็นพิเศษละมัง

“ความหวังดีที่อีกฝ่ายไม่ได้ปรารถนา เป็นเพียงการยุ่งไม่เข้าเรื่อง
นะคะ”

อาจารย์ชินิมิยะพูดแบบนั้นตอนที่มิโนริจั่งทำอะไรนะ อากิโกะวัย
ผู้ใหญ่จำได้ไหม จะว่าไป มีเรื่องที่หนูจำไม่ได้ในตอนนั้น แต่อากิโกะวัย
ผู้ใหญ่ก็ออกบ้างหรือเปล่า

มีสิ อาจจะมึก็ได้ เพราะตอนอยู่ประถมสี่ พอคุยกับเด็กในชั้นเรียน
เดียวกัน เรื่องที่ตัวเองนึกไม่ออกกลับนึกออกขึ้นมา หรือบางทีเด็กคนนั้น
อาจจะจำได้แล้วช่วยบอกเรานั่นเอง

นอกจากนี้ยังมีเรื่องอื่นๆ อย่างความต่างของช่วงเวลาด้วย

ในจดหมายจากอากิโกะวัยผู้ใหญ่ จุดหนึ่งที่หนูรู้สึกเอ๊ะขึ้นมาคือ
ชื่อตัวของอาจารย์ชินิมิยะเขียนไว้ด้วยอักษรคันจิ⁷ หนูรู้ว่าอาจารย์ชื่อ
“ไมโกะ” แต่ไม่รู้ตัวคันจิ “^{ไมโกะ}真唯子” ในชื่ออาจารย์ เลยสงสัยว่าทำไมอากิโกะ
วัยผู้ใหญ่ถึงรู้เรื่องนี้

นั่นทำให้หนูคาดหวังไปเรื่อยเปื่อยว่าในอนาคตอาจได้เจออาจารย์อีก
แต่ความจริงการรู้ตัวคันจิในชื่อไม่มีเหตุผลซับซ้อนอะไร เพราะเอกสาร
แจ้งการย้ายงานของอาจารย์ที่แจกให้ทุกคนวันนี้เขียนชื่อไว้ด้วยอักษรคันจิ
นั่นเองค่ะ

แม้ถูกหักหลังจากความคาดหวังเล็กๆ แต่จดหมายของอากิโกะ
วัยผู้ใหญ่ก็มอบความกล้าหาญให้หนู ช่วงแรกหลังได้รับจดหมาย หนู
ยังไม่วู้ แต่ระหว่างปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ หนูอ่านมันซ้ำๆ หลายรอบจึง
ตระหนักได้

จดหมายจากอนาคตไม่สามารถส่งได้ง่ายๆ ไม่แน่อาจส่งได้เพียง
คนละครั้ง หากเป็นอย่างที่ว่า จะเขียนจดหมายถึงตัวเองในอดีตช่วงไหน

⁷ 漢字 (Kanji) ตัวอักษรจีนที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่น

เรื่องนั้นอาจขึ้นอยู่กับแต่ละคน แต่อากิโกะวัยผู้ใหญ่ส่งมาให้หนู แสดงว่าเป็นการเขียนถึงตัวเองตอนกำลังทุกข์ทรมานที่สุด

พยายามเข้า พยายามเข้า ถ้าก้าวข้ามเรื่องนี้ได้ก็ไม่มีอะไรต้องห่วง จดหมายคล้ายจะเขียนให้กำลังใจหนูแบบนั้น

หนูไม่สามารถจินตนาการถึงเรื่องเศร้าที่หนักหนากว่าการตายของ ป๊ะป๋าได้เลยค่ะ แต่หนูคิดว่าโลกนี้ยังมีเด็กอีกหลายคนที่มีอายุพอๆ กับหนู และกำลังประสบเรื่องราวแบบเดียวกัน อาจมีแม่แต่เด็กที่สูญเสียพ่อแม่ ตั้งแต่อายุน้อยกว่านี้ด้วยซ้ำ

คนที่เศร้าไม่ใช่เราคนเดียว เรื่องเศร้ามากกว่านี้จะไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว

หนูบอกตัวเองแบบนั้น และตั้งใจจะสู้ต่อไปค่ะ

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ก็สู้ๆ นะคะ!

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่

หนูอาจเป็นอัจฉริยะก็ได้นะ! ไม่ใช่ด้านการท่องจำหนังสือ แต่เป็นการทำขนม พุดให้ชัดเจนคืออัจฉริยะด้านการทำมาเดอลีนค่ะ เอ หรือต้องเรียกว่าผู้เชี่ยวชาญดี

หนูตั้งใจอบมาเดอลีนให้หม้าม้า เลยค้นหาสูตรด้วยคอมพิวเตอร์ของป๊ะป๋า แต่ที่โผล่มาล้วนเป็นสูตรที่ต้องใช้วัตถุดิบซึ่งไม่น่าจะมีขายในซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้บ้าน อย่างเช่นเปลือกส้มหรือเอพริคอตแห้ง หนูเกือบจะยอมแพ้แล้วค่ะ

เดิมทีหนูไม่เคยรู้ว่ามาเดอลีนของหม้าม้ามีรสหรือกลิ่นผลไม้เลย

แต่แล้วจู่ๆ หนูก็นึกขึ้นได้ว่าหม้าม้าจะดูกระดาษแผ่นหนึ่งตอนทำมาเดอลีนตลอด ทำให้ถึงลิ้มเรื่องนี้ไปนะ ทั้งที่การทำของรสชาติเดิมออกมาต้องใช้วิธีนี้เป็นหลักอยู่แล้ว ถ้าถามหม้าม้าว่ากระดาษนั้นอยู่ที่ไหนก็คงรู้ทันที แต่แบบนั้นก็ไม่สนุกนะสิ

ระหว่างที่หม้าม้านอนสะสมสละลืออยู่บนเตียง พลังเปิดดูนิตยสารแฟชั่นที่ออกมาเกินครึ่งปี (หนูถามแล้วว่าจะให้ซื้อเล่มใหม่มาไหม แต่หม้าม้าบอกว่าแค่นี้ก็พอ) กลิ่นหอมของเนยก็ลอยมาจากครัว อยู่บอกระ

ว่านี่คือ! แอบเซอร์ไพรส์แบบนี้มันจะทำให้หม้าม่าตีใจกว่าจริงไหม

การตามล่าขุมทรัพย์ง่ายกว่าที่คิด มันใส่ไว้ในลิ้นชักตู้เก็บภาชนะในแฟ้มเอกสารลายดอกไม้ที่ดูคล้ายของแถมจากนิตยสาร มีกระดาดสีน้ำตาลสำหรับพริ้นต์งานแผ่นหนึ่งพิมพ์สูตรขนมเอาไว้ เหมือนเอกสารประกอบวิชาฝึกเข้าครัวที่โรงเรียน

หม้าม่าอายุสามสิบปี ไม่น่าเชื่อ อายุเท่าอาทิโกะวัยผู้ใหญ่เลย! หนูเพิ่งนึกได้เมื่อไม่กี่วัน

แสดงว่ากระดาดเปื้อนคราบน้ำมันนี้ถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีมากว่าสิบปีแล้ว

วัตถุดิบเป็นของที่มีพร้อมในตู้เย็นที่บ้าน ไม่ถึงกับต้องไปซูเปอร์มาร์เก็ตแถวนี้ด้วยซ้ำ หนูเลือกใช้เนยทาขนมปังปิ้งที่ผสมมากรีน ส่วนกลี้นวานิลลาก็วางอยู่ในส่วนลึกของตู้เย็น ยังไม่เสียใช้ใหม่เนี่ย หนูลองเลียดูเล็กน้อยแล้วพบว่ารสชาติแย่มาก แต่แค่รู้สึกเหมือนสารเคมี น่าจะไม่ถึงกับเสีย จึงนำไปใช้ทั้งแบบนั้น

หนูเจอพิมพ์ขนมด้วย จึงซื้อแค่กระดาดที่ไว้รองบนพิมพ์ การชั่งตวงวัดนั้นง่ายตาย เพราะหนูเคยช่วยป๊ะป๋าทำขนมมาแล้ว แค่นี้แบ่งสาละ มากรีน ไข่ นม และกลี้นวานิลลาล็กน้อยลงในชามผสม คนเข้าด้วยกันแล้วเทลงในพิมพ์ที่รองกระดาดไว้ จากนั้นนำไปอบในเตาที่เรียบร้อย

เริ่มอบไปไม่ถึงห้านาทีก็กลิ่นหอมก็ลอยกรุ่นขึ้นเต็มห้องครัว หลังจากนั้นหม้าม่าก็ปรากฏตัวอย่างน่ามหัศจรรย์!

“อบมาเดอลีนอยู่หรือ”

หม้าม่าพูดแล้วมองเข้าไปในเตาอบพร้อมสูดลมหายใจลึกเพื่อรับกลิ่นหอมเข้าไป ทันใดนั้นก็หรีดตาดวงโตลงแล้วยิ้มให้ หนูมีความสุขจนน้ำตาลเริ่มเอ่อออกมาเลยใช้มือเช็ด ดูเหมือนแบ่งสาละติดเข้า หนูจึงส่ายตาขึ้นมา รีบวิ่งไปอ่างล้างหน้าทันที

หนูร้องไห้ตรงนั้นนิดหน่อย หลังจากล้างหน้าก็กลับไปหีครว หม้าม่าหยิบถ้วยออกมาสองใบแล้วชงชาให้ แค่นี้ร้อนลงบนของชาสำเร็จรูป

เท่านั้นแหละ แต่อากิโกะวัยผู้ใหญ่ น่าจะรู้ใช้ไหมว่ามันเป็นเรื่องสุดยอแด่ไหน

หม่อม้าช่วยยกถาดเหล็กออกจากเตาอบ บอกว่าเดี๋ยวหนูโดนลวกแล้วจะแย่

เราสองคนนั่งด้วยกันที่โต๊ะกินข้าว นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปีป่าตายไป มาเจอคนที่เพิ่งอบเสร็จมีรสชาติเดียวกับที่หม่อม้าทำให้กิน

“หม่อม้าทำมาเดอลินครั้งแรกตอนมัธยมต้น แต่อากิโกะทำได้ตั้งแต่ยังอยู่ประถม เก่งมาก ๆ เลย”

ครั้งสุดท้ายที่หม่อม้าพูดเรื่องตัวเองคือเมื่อไรกันนะ ครั้งสุดท้ายที่หม่อม้าชมหนูคือเมื่อไรกัน ไม่แน่มันอาจเป็นครั้งแรกก็ได้

หลังจากนั้นหม่อม้าถามเรื่องที่โรงเรียน หนูจึงบอกเรื่องที่ได้เป็นกรรมการห้องสมุดและเรื่องได้รับเอกสารแจ้งการเยี่ยมบ้านนักเรียน ตั้งแต่อยู่ประถมหนึ่ง วันพบผู้ปกครอง ปีป่าจะลงงานมานั่งฟังอาจารย์พร้อมหม่อม้าเสมอ หนูเลยกังวลว่าหม่อม้าจะอยู่คนเดียวได้หรือเปล่า แต่หม่อม้าดูเอกสารแล้วพูดว่า ต้องเก็บกวาดตรงทางเข้าบ้านแล้วละ

หนูกินมาเดอลินเต็มปากจนแก้มพอง เพราะถ้าไม่ทำแบบนั้นคงเปลี่ยนเสียงร้องไห้โฮ แต่พอปิดปากก็ไม่วู้จะเก็บซ่อนน้ำตาอย่างไร มันจึงไหลพรูออกมา หนูตั้งใจจะใช้แขนเสื้อกันหนาวเช็ดออก แต่หม่อม้าใช้ปลายแขนเสื้อตัวเองเช็ดให้ก่อน หม่อม้าน่าจะใส่ชุดเดิมมาหลายวัน แต่กลับมีกลิ่นหอม เนื้อผ้าสีชมพูอ่อนนุ่มให้ความรู้สึกดีมากมาย

“ขอบใจนะ อากิโกะ จากนั้นไปหม่อม้าต้องพยายามแล้วละ”

หม่อม้าพูดกับหนูถึงขนาดนั้น

มาเดอลินอบไว้แปดชิ้น เราสองคนกินคนละสี่ชิ้น หนูสลิมอย่างหม่อม้ายังกินตั้งสี่ชิ้นเชียวนะ

หนูไม่เคยกินมาเดอลินที่ขายตามร้านมาก่อน อากิโกะวัยผู้ใหญ่ล่ะ เคยไหมคะ อย่างขนมในร้านขนมดังๆ ที่ได้ออกโทรทัศน์ อาจมีมาเดอลินอร่อยๆ เพียบเลยก็ได้ แต่สำหรับหนู มาเดอลินที่ทำในบ้านหลังนี้คืออันดับหนึ่งในโลกค่ะ

ป๊ะป๋าเองก็เคยพูดไว้แบบนั้นเหมือนกันสินะ

นอกจากนี้ การเยี่ยมบ้านนักเรียนก็ผ่านไปได้ด้วยดี

งานศพของป๊ะป๋า ท่านประธานบริษัทเป็นคนจัดการให้ ท่านประธานและภรรยาบอกให้คิดว่าพวกท่านเป็นครอบครัว มีอะไรก็ปรึกษาได้ทุกเรื่อง แต่หม่าม้าไม่เคยมีทำที่จจะติดต่อไปเลย แต่เดิมแม่อยู่ในร่างมนุษย์ ถ้าป๊ะป๋าไม่อยู่ หม่าม้าก็ไม่ค่อยยุ่งกับคนอื่นอยู่แล้ว ดังนั้นคงไม่สามารถติดต่อกับใครในร่างตุ๊กตาได้ หนูยังไม่แน่ใจเลยว่าหม่าม้ากล่าวขอบคุณเรื่องงานศพหรือเปล่า แต่ทางนั้นก็รู้เรื่องของหม่าม้าดี หนูจึงคิดว่าพวกท่านคงไม่เรียกร้องอะไรให้ลำบากใจ

อาจารย์ฮยาชิรู้เรื่องที่ป๊ะป๋าทายจากอาจารย์คนอื่น แต่ไม่รู้เรื่องที่ว่าหม่าม้ามีตอนเป็นมนุษย์กับเป็นตุ๊กตา (น่าจะอาจารย์ทุกคนนั่นแหละ) ถึงอย่างนั้นตอนเยี่ยมบ้านนักเรียนครั้งแรก พออาจารย์รู้ว่าหม่าม้าไม่ได้ทำเรื่องดำเนินการอะไรสักอย่างเพื่อขออนุมัติเงินช่วยเหลือจากจังหวัดสำหรับครอบครัวที่มีแค่แม่ลูก อาจารย์ก็มาหาอีกครั้งในวันสุดท้ายของช่วงเยี่ยมบ้านนักเรียน

อาจารย์ลงทุนพรีนตเอกสารข้อมูลที่ค้นจากอินเทอร์เน็ตออกมา ถึงกับช่วยเขียนสรุปย่อให้เข้าใจง่าย อย่างเช่นต้องไปที่ช่องติดต่อสอบถามใดในที่ว่ากรมเทศบาลเมือง ตอนพักเที่ยง บางวันหนูอยากอ่านหนังสือเฉยๆ แต่อาจารย์ชอบชวนทุกคนในชั้นเรียนไปเล่นดอดจ์บอล หนูเคยคิดว่าอาจารย์น่ารำคาญนิดหน่อย แต่ตอนนี้หนูชอบอาจารย์ฮยาชิมากค่ะ

หลังจากกินมาเดอลีน หม่าม้าอยู่ในร่างมนุษย์อย่างต่อเนื่อง (สุดยอดเยี่ยมใช้ไหม!) วันรุ่งขึ้น หม่าม้าไปที่ทำการเทศบาลเมือง ดำเนินการทุกอย่างด้วยตัวคนเดียว ต้องเรียกว่าปาฏิหาริย์แล้วละ

ช่วงโกลเด้นวีค^๑ หนูไปตลาดนัดของมือสองที่สวนสาธารณะประจำเมืองมา ป๊ะป๋าชอบมากก็เลยไปกันทุกปี หนูทำใจไว้แล้วว่าปีนั้นคงไปไม่ได้

^๑ Golden Week ช่วงหยุดยาวประจำปีของญี่ปุ่น ตั้งแต่วันที่ 29 เมษายนถึง 5 พฤษภาคม

แต่หม้ามักกลับเสนอขึ้นมาเอง

หนูซื้อถ้วยชามสามใบ แต่ไม่ได้ซื้องานฝีมือเครื่องแก้วที่ป๊ะป๊าซื้อ
ทุกปี เพราะต้องประหยัดเงินไว้

ป๊ะป๊าชอบเครื่องแก้วจริงไหม ชอบขนาดที่หนูคิดว่า ถ้าวางป้ายบูชา
ของป๊ะป๊าไว้บนตู้โชว์ที่เรียงรายด้วยเครื่องแก้วรูปต่างๆ อย่างนก ลัทธิปา
หรือพวกปลาสีสวย ป๊ะป๊าน่าจะดีใจ ถึงจะยังไม่มีหิ้งบูชาของป๊ะป๊าจริง ๆ
ก็เถอะ

สำหรับป๊ะป๊า หม้าม้าอาจเป็นเหมือนเครื่องแก้วเช่นกัน

หม้าม้าทำหัวใจให้แข็งเหมือนหิน แต่ว่านั่นไม่ใช่หิน เป็นแค่แก้ว
มีความแข็งแกร่ง แต่เปราะบางต่อการกระแทกรุนแรง ต้องปกป้องรักษา
ไว้ให้ดี

แต่หม้าม้าสามารถไปทั้งที่ว่าการเทศบาลเมืองและตลาดนัดของมือสอง
ได้โดยไม่มีป๊ะป๊าแล้ว ป๊ะป๊าที่อยู่บนสวรรค์อาจน้อยใจกับเรื่องนั้นก็ได้ แต่
หนูอยากบอกป๊ะป๊าว่า ไม่ต้องเป็นห่วงนะ

อากิโกะวัยผู้ใหญ่คะ บางทีหลังจากนี้ไป หนูคิดว่าตัวเองอาจนึกถึง
เรื่องที่เคยทำร่วมกันกับป๊ะป๊าในช่วงเวลาเดียวกับปีก่อน นึกขึ้นมาหลายต่อ
หลายครั้งแล้วก็รู้สึกหัวเหว่ แต่หนูเชื่อว่าจะสามารถก้าวข้ามมันไปที่ละเรื่อง
ได้พร้อมกับหม้าม้า

หม้าม้าบอกว่าจะทำข้าวกล่องสำหรับไปปิกนิกกับโรงเรียนในอีกสอง
สัปดาห์ให้ด้วย

ช่วงที่เศร้าที่สุดผ่านไปแล้ว พอคิดแบบนั้นหนูก็รู้สึกสดใสขึ้นมา

ขอบคุณนะคะ อากิโกะวัยผู้ใหญ่

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ สบายดีไหมคะ

หนูสบายดี แต่หม้าม้ากลายเป็นตุ๊กตาอีกแล้วละ วันที่หม้าม้าเป็น
มนุษย์ดำเนินต่อเนื่องนานกว่าที่ผ่านมา หนูรู้ว่าควรดีใจกับเรื่องนั้น แต่
เอาเข้าจริงก็รู้สึกหม่นหมองอยู่ดี

ความตื่นเต้นตอนลึนให้ป๊ะป๊ากลับบ้านเร็วก็ไม่มีอีกแล้ว หนูอยาก

เลี้ยงสัตว์นะ แต่ดูเหมือนแมนชั้นนี้จะมึนหัวทึบไว้ และถ้าในบ้านรกรุงรังมากกว่านี้ก็คงแย่ หมาหมาไม่ยากทั้งของที่ป๊ะป๊าซื้อให้ บอกว่าเดี๋ยวเส้นผมหรือกลิ่นของป๊ะป๊าจะหายไปจากบ้าน ถึงกลับเป็นร่างมนุษย์ก็ไม่ว่าความสะอาด และไม่ยอมให้หนูทำด้วย ถึงหนูจะเข้าใจความรู้สึกนั้นก็เถอะ

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่แบบไหนหรือคะ หนูมักคิดอีกต่อไปเองว่าต้องได้อยู่กับแมวน่ารักๆ แน่เลย

แต่ยังงั้นก็เป็นอนาคตของหนูนี่นา ถ้าเขียนเรื่องที่อยากทำไว้ในจดหมายแบบนี้ หนูเชื่อว่าในอนาคตมันจะค่อยๆ กลายเป็นจริงทีละอย่างเองค่ะ

หมาหามากลับไปเป็นตุ๊กตาช่วงก่อนถึงวันปิกนิกโรงเรียน คงเกิดอะไรขึ้นสักอย่างตอนไปซูเปอร์มาร์เก็ตคนเดียวเพื่อซื้อวัตถุดิบทำข้าวกล่อง หมาหมาอาจไม่ได้เจอเรื่องแย่ๆ โดยตรง แต่แค่เห็นคนมาไววายร้องเรียนกับพนักงานก็ได้

“แม้เป็นเรื่องเลวร้ายของคนอื่น แต่หมาหามักเก็บมาคิดเหมือนเป็นเรื่องตัวเอง เป็นคนใจดีก็แบบนี้แหละเนอะ”

ป๊ะป๊าพูดไว้แบบนี้ให้หนู

อาจารย์ฮายาชิบอกว่า “ทุกคนอยู่พอท่าแล้ว เริ่มอ่านหนังสือพิมพ์หรือดูข่าวในทีวีอย่างจริงจัง หันมาสนใจว่าประเทศญี่ปุ่นและทั่วโลกตอนนี้เป็นอย่างไงกันเถอะ” จากนั้นอาจารย์แจ้งว่ากิจกรรมประจำวันในคาบโฮมรูมเข้านี้คือ “หนึ่งบรรทัดสำคัญของวันนี้” แต่ละคนจะออกมาพูดหน้าชั้นถึงเรื่องที่ตัวเองกำลังสนใจที่สุด คล้ายๆ อ่านพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์

แต่บ้านของหนูไม่สามารถดูข่าวจากโทรทัศน์ได้ค่ะ เพราะถ้าเห็นข่าวฆาตกรรมหรือไฟไหม้ หมาหมาจะไม่เพียงเปลี่ยนจากมนุษย์เป็นตุ๊กตา แต่กลายเป็นตุ๊กตาแก้วและทำท่าว่าจะแตกสลาย

ป๊ะป๊าอ่านหนังสือพิมพ์อย่างจริงจังทุกเช้า หนูนี้หนูเองก็ทำแบบนั้นบ้าง ถึงจะเคยคิดว่าควรเลิกรับหนังสือพิมพ์เพื่อประหยัดเงิน แต่ต้องให้หมาหมาเป็นคนดำเนินการและใช้เวลาพอควร ดูเหมือนอุปสรรคนั้นจะกลายเป็นผลดีไป

แถมตอนนี้ยังไม่มีข่าวว่าคนที่ค้นหนังสือตรีมเมอร์เทนของปลอม ถูกจับได้ด้วย

แต่ในความรู้สึกแท้จริงของหนู ทั้งเรื่องการเมืองและเรื่องประธา-
ธิบัติของสหรัฐอเมริกาจะเป็นอย่างไรก็ช่าง เพราะแค่ใช้ชีวิตทุกวันให้ดีกว่าต้อง
พยายามสุดความสามารถแล้ว

ถึงตอนนี้หนูจึงเข้าใจว่าตอนหม้าม้าเป็นตุ๊กตา ป๊ะป๋าอดทนพยายาม
เพื่อเราอย่างมากทีเดียว ต่อให้หนูใส่ชุดพลคาไว้ในกระเป๋ ป๊ะป๋าจะหยิบ
ออกไปซัก แล้วใส่คืนกระเป๋าก็ได้ เรื่องนั้นหนูเคยพูดขอบคุณหรือเปล่านั้น
ไม่หรอก ไม่เคยเลย เพราะกว่าหนูจะนึกถึงป๊ะป๋าเรื่องนี้ก็ตอนใส่ชุดพล
ติดกันสามครั้งโดยไม่ซัก จนรู้ตัวว่ามันเบื่อนเป็นสีน้ำตาลยิ่งกว่าชุดพล
ของเด็กผู้ชาย แล้วก็อับอายจนไม่รู้จะทำอย่างไร

หนูอยากให้วันที่เราส่งจดหมายถึงอนาคตได้มาถึงเร็วๆ แต่ใจหนึ่ง
ก็อยากให้เราส่งจดหมายถึงสวรรค์ได้เช่นกันค่ะ

สุดท้าย วันไปปิกนิกหนูก็ทำข้าวกล่องเอง ใส่ข้าวปั้นกับไข่ม้วน
รูปวงนาเกลียด ใส่กรอกอย่างทีปากไว้เรียบร้อย มีทบอลสำเร็จรูปที่แค
่อุ่นจากไมโครเวฟ และมะเขือเทศเซอร์รี มีแต่ของทำงานๆ ก็จริง แต่
เพราะหม้าม้าซื้อกล่องข้าวติดรูปหัวใจมาให้ เลยออกมาเป็นข้าวกล่องน่ารัก
พอใช้ได้ ทั้งที่หนูคิดแบบนั้นแท้ๆ...

“อ้าว คนที่ตายไปคือแม่เธอ”

เป็นไงล่ะ ประโยคนี้นะ

สถานที่ปิกนิกนี่คือฟาร์มนิโกะนิโกะของเมืองข้างๆ กิจกรรมลอง
ทำเนยก็สนุกต๊อย แต่พอทุกคนในชั้นเรียนมารวมตัวกันที่สนามหญ้าแล้ว
เริ่มเปิดกล่องข้าวเท่านั้นแหละ มิโนริจังที่นิ่งๆ ซะเงี้ยวมาดูข้าวกล่อง
ของหนูแล้วพูดแบบนั้น

ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทำเป็นเห็นอกเห็นใจ พอหนูเมินเฉย คราวนี้เลยทำ
แบบที่ว่า หนูเหลือบมองข้าวกล่องของมิโนริจัง เครื่องเคียงและผงโรยข้าว
ถูกจัดแต่งไว้เป็นรูปตรีมเมอร์ ยี่สิบปีหลังจากนี้ยังมีข้าวกล่องลายการ์ตูน
อยู่ไหมคะ

“ฉันทำเองต่างหาก”

มีสิ่งที่หนูอยากพูดมากมาย แต่ก็ตอบไปแค่นั้น ตอนนี้มีโนริจึงอาจได้รับอิทธิพลจากละครโทรทัศน์ เห็นว่าอนาคตอยากเป็นทนายความ จึงกลายเป็นว่าทุกครั้งที่เริ่มมีปากเสียงก็จะสู้ไม่ถอยจนกว่าตัวเองจะชนะ เธอเป็นแบบนี้บ่อยมากค่ะ เหมือนเธอจะบอกว่ามันเป็นการโต้แย้งด้วยเหตุผล แต่ทุกคนก็ไม่อยากเถียงด้วย เลยพยายามไม่ได้ตอบเท่านั้นเอง

“เอ ปิกนิกทั้งที ทำไมล่ะ น่าสงสารจัง”

มิโนริจึงพูดเสียงดังจนทุกคนในชั้นเรียนแทบได้ยิน

พอหนูพยายามมองหาอาจารย์ฮายาชิ ก็มีเด็กคนหนึ่งยื่นมือมาช่วย ไม่น่าเชื่อ เธอคืออาริสะจัง

“ฉันก็ทำเองนะ นี่ไง”

ข้าวกล่องของอาริสะจังมีกับข้าวเหมือนของหนูเกือบทุกอย่าง แต่มีสาหร่ายตัดเป็นชิ้นแปะข้าวปั้นทำเป็นลูกฟุตบอลอย่างสวยงาม ไข่ต้มทำเป็นรูปลูกเจี๊ยบมีเปลือกไข่สีขาวครอบหัว

น่ารักจัง หนูพูดขึ้น ไกลๆ กันนั้นมิโนริจึงสุดลมหายใจราวกับพยายามสุดคำนั้นให้หายวับไป แต่คนที่เปล่งเสียงดังก้องออกมาก่อนคืออาจารย์ฮายาชิ

“ถ้าเป็นข้าวกล่องทำเอง ครูก็ไม่แพ้ใครหรอกนะจะบอกให้ เป็นคนโสดก็แบบนี้ ตั้งแต่เข้ามาทำเองเลยละ นี่ไง ข้าวปั้นลูกกระเบิด!”

สิ่งที่อาจารย์หยิบขึ้นทีละลูกด้วยมือทั้งสองข้างคือข้าวปั้นทรงกลมก้อนใหญ่ ห่อด้วยสาหร่ายมิดชิดไม่เหลือช่องว่าง ดูเหมือนลูกกระเบิดจริงๆ ด้วย

“แค่นี้ข้าวกลมๆ ต่างหาก”

เด็กผู้ชายที่อยู่ใกล้ๆ พูดเหมือนเย้าแหย่ ทันใดนั้น อาจารย์อ้าปากจับข้าวปั้นด้วยท่าทางภูมิใจแล้วชี้ให้ทุกคนเห็น

“เนื้อแฮมเบิร์กเหี่ยวนะ ไหนๆ ก็เผยได้แล้ว แกวนี่เป็นไข่ม้วน ส่วนแกวนี่คงเป็นแซลมอนอย่างละมั้ง”

อาจารย์หมุนข้าวปั้นไปรอบๆ พร้อมอธิบาย จากนั้นอ้าปากกว้าง

จับอีกครั้ง

“เดาผิดแฮะ ชีสต่างหาก”

ทั้งหนูและคนอื่น ๆ ต่างสนุกสนานและอิจฉาข้าวปั้นของอาจารย์
คุยกันจ้อแจວถ้าเป็นตัวเองจะใส่นั่นบ้างใส่นี้บ้าง บางคนก็บอกว่าไม่เห็น
มีชีสเลย

เวลาคนหลายคนส่งเสียงจ้อแจ้วเจี๊ยะจ้าว อย่างไรก็ตามก็ไม่เหมือนคน
คนเดียวคุยจ้อไม่พักหายใจ บางครั้งหนูจึงสัมผัสได้ว่ามีช่องว่างระหว่าง
รอยต่อของแต่ละถ้อยคำ

หนูไม่เก่งพอที่จะเอ่ยคำแทรกลงในช่องว่างเหล่านั้นทันที บ่อยครั้ง
แม้มีเรื่องที่ยากพูด ประเด็นก็เปลี่ยนไปเป็นหัวข้ออื่นจนได้ แต่อาจารย์
ยายาชิดูจะเก่งในเรื่องดังกล่าว

คงเพราะแบบนั้นเลยเป็นอาจารย์โรงเรียนประถมได้

ในรอยต่อเพียงเสี้ยววินาทีของการคุยเรื่องข้าวปั้น อาจารย์ยายาชิ
ทุบกำปั้นบนฝ่ามือแรง ๆ

“คนที่มิไครในบ้านทำข้าวกล่องให้ อย่าคิดว่านั้นเป็นแค่เรื่องธรรมดา
เพราะเรื่องธรรมดาเหล่านั้นล้วนเกิดขึ้นด้วยการสนับสนุนจากผู้คนมากมาย
ดังนั้นต้องรู้จักขอบคุณและกินอย่าให้เหลือเชียวนะ”

หลังจากนั้น มิโนริจึงไม่พูดอะไรอีกเลย หนูเคยเสียใจที่หามาทำ
ข้าวกล่องให้ไม่ได้และรู้สึกว่ามีแค่ตัวเองที่ลำบาก แต่แทนที่จะคิดแบบนั้น
จากนี้ไปหนูอยากทำอาหารหรือข้าวกล่องให้สนุกกว่านี้ เหมือนที่อาริสะจัง
และอาจารย์ทำ ถ้าทำข้าวปั้นลูกระเบิดให้หามาด้วย หมาหมาจะกินอย่าง
มีความสุขหรือเปล่านะ เพราะเมื่อกลายเป็นตุ๊กตา ความอยากอาหาร
ก็ลดลงอีก

อาจารย์ยายาชิไม่พูดถึงเรื่องที่บ้านของหนูต่อหน้าทุกคน ใช้ข้าวปั้น
ตัวเองช่วยกลบเกลื่อนเรื่องราวให้ (หนูคิดว่าเป็นแบบนั้นแน่ ๆ) แต่หลังจาก
รถบัสถึงโรงเรียนและทุกคนแยกย้ายกันแล้ว อาจารย์เดินมาข้างหนูทันที
แล้วถามว่า “คุณแม่อาการไม่ดีหรือ” ไม่เป็นอะไรมากคะ หนูตอบ แล้ว
อาจารย์ก็ไม่พูดเรื่องหมาหมาไปอีกว่านั้น วางมือบนหัวหนูแล้วบอกว่า

วันนี้เก่งมากเลยนะ

นอกจากบ๊ะป๊า นี่เป็นครั้งแรกที่มีผู้ใหญ่ทำแบบนี้กับหนู หนูไม่เคยพบลูกพี่ลูกน้องหรือเครือญาติ แต่พี่ชายลูกพี่ลูกน้องหรือคุณลุงคุณน้าคงให้ความรู้สึกประมาทนั่นแหละ

หลังจากหนู อาจารย์ฮายาซึกิไปหาอาริสะจัง เอามีอวางบนหัวเธอเหมือนกัน ไม่รู้ว่าบ้านของอาริสะจังมีเรื่องเดือดร้อนหรือน่าเศร้าอะไร แต่หนูคิดว่าเรื่องที่หนูไม่อยากให้ใครรู้ อาริสะจังคงไม่อยากให้ใครรู้เหมือนกัน แต่ถ้ามีอาจารย์ฮายาซึกิอยู่ ทั้งหนูและอาริสะจังคงไม่เป็นไร หนูเชื่ออย่างนั้น

มิโนริจังบ่นพึมพำตามหลังอาจารย์ว่า “ชิ ลำเอียง” หนูไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึกของมิโนริจังนัก มีครอบครัวที่ทำข้าวกล่องตรึมแคทให้อยู่แล้วยังอยากให้อาจารย์สนใจอีกหรือไง

คนสำคัญนะมีแค่คนเดียวก็เหลือเฟือแล้ว สำหรับหนูแล้ว คงเป็นหม่าม้าละมัง

คนสำคัญที่สุดของอากิโกะวัยผู้ใหญ่คือใครหรือคะ แต่งานหรือยังนะ มีลูกแล้วหรือเปล่า อาจเป็นเรื่องยากก็จริง แต่ช่วยส่งจดหมายมาอีกนะคะ

เครื่องซักผ้าหยุดทำงานแล้ว (ฝนตกอยู่หนูเลยตากข้างนอกไม่ได้) วันนี้ขอจบเพียงเท่านี้ค่ะ

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่

อากาศร้อนทุกวันเลยคะ หนูรู้สึกเหมือนได้ยินคนพูดเรื่องสภาวะโลกร้อนทุกปี อีกยี่สิบปีข้างหน้าจะร้อนกว่านี้หรือเปล่าคะ ญี่ปุ่นอาจกลายเป็นอย่างฮาวายก็ได้ ความจริงหนูไม่เคยไปหรอก

ช่วงนี้หนูเริ่มหันมาดูข่าวในโทรทัศน์บางเวลา เพราะหลายวันที่ผ่านมาหม่าม้าอยู่ในร่างมนุษย์ แต่พูดให้ถูกต้องคือหม่าม้าเริ่มสนใจโลกภายนอกขึ้นมาแล้วคะ

หลังไปปิกนิก อาจารย์ฮายาซึกิมาเยี่ยมที่บ้าน ตอนนั้นอาจารย์ถาม

เบอร์โทรศัพท์มือถือของหม้าม้าด้วย

ตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปีนี้ เครือข่ายผู้ปกครองหรือการติดต่อจากโรงเรียนจะเปลี่ยนจากโทรศัพท์เป็นการส่งอีเมลมือถือไปให้ทุกคนพร้อมกัน เรื่องนี้หนูรู้จากเอกสารที่แจกในวันพิธีเปิดภาคการศึกษา ในนั้นต้องกรอกเบอร์โทรศัพท์มือถือและที่อยู่อีเมลก่อนส่งกลับ แต่หม้าม้าไม่มี หนูเลยวงกลมตรงส่วนที่เขียนว่า “ต้องการให้ติดต่อทางโทรศัพท์บ้าน” แล้วส่งกลับไป

ช่วงนั้นหม้าม้าเป็นตุ๊กตาพอดิ โทรศัพท์มือถือของป๊ะปายังไม่ได้ยกเลิกสัญญา หนูจึงคิดว่าน่าจะเขียนเบอร์โทรและที่อยู่อีเมลนั้นไป แล้วรับการติดต่อเองโดยตรง แต่โทรศัพท์มือถือไม่เหมือนคอมพิวเตอร์ ต่อให้ไม่ได้เปิดอีเมลดู ก็รู้สึกไม่ดีที่จะไปแตะต้อง หนูเป็นกังวลไม่รู้จะหาอย่างไร แต่สุดท้ายก็ใส่ทั้งไว้ในลิ้นชักโต๊ะของป๊ะป๊า

“โทรศัพท์มือถือ...ไม่มีค่ะ”

หม้าม้าบอกไปด้วยท่าทางเหม่อลอยเหมือนทุกครั้ง อาจารย์ฮยาซิทากิใจมาก

หม้าม้าแทบไม่รู้เรื่องโลกภายนอก ดูรายการวไรตี้กับรายการเพลงนิดหน่อย แล้วก็เอาแต่ดูนิตยสารแฟชั่น ดังนั้นถ้าเป็นชื่อดารา นักร้อง หรือนางแบบก็อาจรู้จักอยู่บ้าง แต่อาจไม่รู้ชื่อนายกรัฐมนตรีของญี่ปุ่นก็ได้ เรื่องยากๆ มีแต่ป๊ะป๊าที่รู้ ที่ผ่านมามีเป็นแบบนั้นก็ไม่เป็นไร แต่จากนี้ไปคงไม่ได้อีกแล้ว ต่อให้หนูอ่านหนังสือพิมพ์แค่ไหน ถ้าหม้าม้ายังเป็นแบบนี้ ครอบครัวยากจะตามโลกไม่ทันไปเรื่อย ๆ

ความจริงที่อาจารย์พูดเรื่องโทรศัพท์มือถือ เพราะในชั้นประถมทำห้องหนึ่ง มีเพียงบ้านเราเท่านั้นที่วงกลมตรงข้อความว่าต้องการให้ติดต่อทางโทรศัพท์บ้าน

หนูคิดว่าอาจารย์อาจไม่ได้มาเยี่ยมเพราะเป็นห่วง แต่รู้ลึกว่าการติดต่อด้วยโทรศัพท์กับเพียงบ้านเดียวเป็นเรื่องเสียเวลา และเข้าใจผิดว่าบ้านเรามีโทรศัพท์มือถือแต่แค่กังวลเรื่องข้อมูลส่วนตัว (ดูเหมือนชั้นเรียนอื่นจะมีคนแบบนั้นอยู่บ้าง) เลยตั้งใจมานั่งน้าวเป็นพิเศษ

อาจารย์เปิดเว็บไซต์ของโรงเรียนในโทรศัพท์มือถือตัวเอง ให้หม้าม้า

กับหนูดูว่าจะได้รับข้อมูลประกาศจากโรงเรียนในลักษณะไหน นอกจากติดต่อเรื่องฉุกเฉินแล้ว ยังสามารถอ่านรายงานเกี่ยวกับการไปปิกนิกหรือทัศนศึกษาของนักเรียนชั้นประถมหกได้ด้วย พอเห็นข้อมูลเรื่องปิกนิกหม่ามาก็พิมพ์เบาๆ ว่า ขอโทษนะ

ทันได้นั้น อาจารย์เริ่มเล่าว่าแม่ตัวเองก็ไม่แข็งแรงเหมือนกัน แต่ผมก็โตมาได้ขนาดนี้แหละครับ อาจารย์พูดทั้งท้ายพร้อมเบ่งกล้ามเนื้อแขนที่โผล่มาจากเสื้อโปโลขาวแขนสั้นให้ดู หนูเองก็เล่าให้หม่าม่าฟังว่าข้าวปั้นของอาจารย์ดูน่าสนใจและน่ากิน ถ้าอย่างนั้นดิฉันก็น่าจะพอทำได้ หม่าม่าพูดแล้วยิ้มออกมาด้วยนะ

หลังจากนั้น หม่าม่าตัดสินใจพกโทรศัพท์มือถือ อาจารย์ฮายาชิอาสาไปร้านขายโทรศัพท์มือถือเป็นเพื่อน แต่หม่าม่าปฏิเสธอย่างหนักแน่นว่าไปคนเดียวได้ไม่เป็นไร ทำให้หนูตกใจเล็กน้อย จะว่าไป หม่าม่าทำอะไรไม่ค่อยได้ก็จริง แต่กลับไม่ยอมพึ่งพาคนอื่นแม้แต่น้อย ป๊ะป๋าเคยบอกว่าเชื่อถือท่านประธานบริษัทกับภรรยาเหมือนเป็นพ่อแม่ แต่หม่าม่าดูจะไม่ได้รู้สึกกับทั้งสองคนแบบนั้น

สุดท้ายหม่าม่าก็ไปกับหนูแค่สองคน เพราะร้านขายโทรศัพท์มือถือเปิดวันเสาร์ด้วย

วันนั้น สิ่งที่หนูตกใจคือ หม่าม่าเตรียมคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กกับโทรศัพท์มือถือของป๊ะป๋าไปด้วยค่ะ ทั้งที่ปกติหม่าม่าลืมหุ้ยหุ้ยกระเป๋าสตางค์หรือกุญแจถ้าหนูไม่ได้ตรวจดูให้ หนูคิดมาตลอดว่าหม่าม่าน่าจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีของพวกนี้น้อยๆ นอกจากนี้หม่าม่ายังรับเอกสารจากที่ว่าการเทศบาลเมืองมาอีกด้วย

เรื่องที่ตกใจกว่าคือ ของเหล่านั้นของป๊ะป๋าทิ้งเกลี้ยเกลี่ยเรียบร้อย หม่าม่ากลับบอกว่าไม่ต้องการแล้ว ทั้งข้อความที่ป๊ะป๋าเขียนไว้ตอนยังมีชีวิตอยู่ รวมถึงรายชื่อเพื่อน ต่อให้ไม่ได้ดู แต่หนูไม่คิดว่าหม่าม่าจะละทิ้งมันได้

“คอมพิวเตอร์เอาไว้ให้หนูก็ได้ค่ะ”

หนูดึงมันมาจากมือพนักงานร้าน กอดแน่นไว้ในสองแขน หม่าม่า

ไม่ว่าอะไรกับเรื่องนั้น จดจ่ออยู่กับการเลือกอุปกรณ์สำหรับตัวเอง

ไม่แน่ว่าหม่อม้าอาจไม่รู้จักฟังก์ชันบันทึกข้อมูลของโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์ก็ได้

หนูฝึกความรู้สึกพยายามคิดแบบนั้น แม้จำได้รางๆว่าในนิตยสารแพชั่นเขียนไว้ว่า “ควรเก็บบันทึกอีเมลครบถ้วนต่างๆไว้ เพื่อเป็นมาตรการรับมือพวกโรครจิตชอบติดตาม” แต่หม่อม้าไม่อ่านบทความนั้นหรอก นี่เป็นวิธีจัดการที่ถูกต้องที่สุดแล้ว หนูบอกตัวเองแบบนั้น

แม้หม่อม้าอยู่ในร่างมนุษย์ แต่ก็ไม่สามารถฟังคำอธิบายของพนักงานร้านได้ต่อเนื่องเกินห้านาที หนูคิดว่าเป็นเพราะเลือกดำเนินการยกเลิกสัญญา ก่อน หม่อม้าเลยใช้พลังงานของทั้งวันหมดแล้ว ดังนั้นหนูจึงโน้มตัวไปข้างหน้า มองจอโทรศัพท์มือถือ พุดเสียงดังถามไปว่า “โห อย่างนั้นเอง มุมนี้ไว้ทำอะไรหรือคะ”

ขณะเดียวกันหนูก็คิดว่า อีกประเดี๋ยวมันคงกลายเป็นของหนูเอง นั่นแหละ

หลังจากตั้งรหัสผ่านและชื่ออีเมลที่แม่แต่หม่อม้าก็จดจำได้ พนักงานก็ยื่นโทรศัพท์มือถือในสภาพพร้อมใช้งานทันทีส่งมาที่มือ ตอนนั้นในหัวหนูก็ว่างโล่งเช่นกัน แต่แล้ว...

“คอมพิวเตอร์นี้ ช่วยลบข้อมูลทุกอย่าง ทำให้เหมือนตอนเพิ่งซื้อได้ใหม่คะ”

หม่อม้าซื้อคอมพิวเตอร์ที่หนูวางไว้ริมโต๊ะ แล้วถามพนักงานร้านด้วยเสียงดังฟังชัด จดหมายสายตาก็ชัดเจนแนวแน่

เป็นครั้งแรกที่หนูเห็นหม่อม้าสบตาตรงๆ คุยกับคนอื่นที่ไม่ใช่ทั้งป๊ะป๊าและหนู แต่วินาทีที่พนักงานบอกว่า สามารถฟอร์แมตเครื่องด้วยตัวเองได้ง่ายๆที่บ้านเลยครับ ก็เหมือนไฟพลวเทียนดับลงนับพลัน

แต่ถึงอย่างนั้น เมื่อกลับมาบ้าน สิ่งแรกที่หม่อม้าทำคือใช้โทรศัพท์มือถือที่เพิ่งซื้อโทร.แจ้งอาจารย์ฮายาชิ หลังจากนั้นก็ให้อาจารย์ช่วยสอนวิธีฟอร์แมตคอมพิวเตอร์พร้อมกับเริ่มทำตาม

“เดี๋ยวก่อน อาจมีไดอารี่ของป๊ะป๊าอยู่ในนั้นก็ได้นะ”

“เอ๊ะ อ้อ จริงหรือ ทำแบบนั้นได้ด้วยหรือ”

หมาม้ายังมือไวคล้ายตกใจ แต่นั่นคือหลังจากเครื่องเริ่มฟอร์แมตไปแล้ว รู้แบบนี้รีบบอกแต่เนิ่นๆ ดีกว่า หนูรู้สึกเสียใจเสียตายอย่างมาก

“แล้วถ้ามีคอมพิวเตอร์ก็เปิดหาสูตรทำอาหารได้ด้วย แถมยังอ่านข่าว...เอ่อ เรื่องนั้นคงไม่จำเป็น”

หนูแสดงอาการเสียตายต่อหน้าหมาม้า พยายามไม่ให้ฟังดูเหมือนบ่นไม่เข้าเรื่อง แล้วหมาม้าก็ให้เงินหนึ่งพันเยน บอกให้ซื้อหนังสือทำอาหารมา แค่นั้นหนูก็ดีใจแล้ว แต่ยังมีเรื่องสุดยอตกกว่าอีก

“จากนี้ไปมาดูรายการข่าวในทีวีด้วยกันนะ”

หมาม้าเริ่มพยายามหันหน้าไปสู่โลกภายนอกแล้วค่ะ

หนูกินโซเม็ง^๑ กับหมาม้าเป็นอาหารเย็น (เมนูนี้มีชื่อหมาม้าค่ะ แม้ดูเหมือนจะตม่นานไปหน่อยก็เถอะ) พร้อมกับดูโทรทัศน์ไปด้วย ทันใดนั้นรายงานพิเศษเกี่ยวกับดริมเมาน์เทนก็เริ่มขึ้น

กิจกรรมฉลองครบรอบสิบปีจะเสร็จสิ้นในวันหยุดฤดูร้อนนี้ ช่วงเวลาดังกล่าวจะมีกิจกรรมทำนองนี้จัดขึ้น ต้องมากันให้ได้ทั้งครอบครัวเลยนะ เนื้อหาข่าวมีประมาณนั้น

หนังสือเก่าเกี่ยวกับหนูเคยดูกับบ๊ยะป่าหลายรอบ แม้ในตอนนั้น บางครั้งหนูยังเปิดดูก่อนนอน แต่ถึงหมาม้าจะแข็งแรงขึ้น การไปดริมเมาน์เทนกันสองคนก็จะเป็นไปได้ยาก หนูเลยกินโซเม็งเต็มปาก ทำทีว่าไม่ได้สนใจอะไรสักนิดเดียว

“เราไปไหนกันบ้างไหม”

หนูคิดว่าหุฟาดไป หลังจากนั้นยังได้ยืนอีกรอบ พอหันหน้าไปทางต้นเสียงก็สบตากับหมาม้า ถ้าเป็นการสบตากันเพียงเสี้ยววินาทีก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกตอนหมาม้าเป็นมนุษย์ แต่หนูนับหนึ่งถึงห้าในหัวแล้ว สายตาคมาม้ายังไม่เบือนหนี กลายเป็นหนูที่ใจเต้นตึกตักจนต้องหลบตาไปเอง

^๑ 素麺 (Sōmen) เมนูเส้นชนิดหนึ่งของอาหารญี่ปุ่น ลักษณะเส้นกลม มีสีขาว ทำจากแป้งสาลี คล้ายเส้นขนมจีน มีทั้งการรับประทานแบบเย็นและแบบร้อน

หนูกลัวจะถูกดูเข้าไปในนั้น
ทำไมตาหนูถึงโตแค่ครึ่งเดียวของหม้าม่านะ อิม คงช่วยไม่ได้ เพราะ
หนูเหมือนป๊ะป๊าเปียบเลย

“ไปที่ไหนดี”

หม้าม้าถามต่อ โดยไม่สนว่าหนูกำลังใจเต้นตึกตัก

“ใช้มือถือจองได้หรือเปล่านะ”

หม้าม้าหลุดปากคิกคักแล้วพูดแบบนั้น อะไรกันนี่ เกิดการปฎิวัติขึ้น
หรือ

ทุกปี ช่วงวันหยุดฤดูร้อน ครอบครัวเราจะไปที่ “ลานตั้งแคมป์หุบเขา
คิโยเสะ” ซึ่งตั้งอยู่ชายขอบเส้นแบ่งเขตจังหวัด

เราี่ยมารถมาจากบริษัท ป๊ะป๊ากับหนูจะยกวัตถุดิบและอุปกรณ์ทำ
บาร์บีคิวใส่ด้านใน พอทุกอย่างพร้อมก็ค่อยๆ ตะล่อมพาหม้าม้าขึ้นรถ
บังกะโลของลานตั้งแคมป์ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำใหญ่ บางปีหม้าม้าจะนั่งเงิบๆ
เฝ้าดูหนูกับป๊ะป๊าเตรียมทำบาร์บีคิว บางปีจะเอาแต่นอนคลุ่มผ้าห่มผืนบาง
อยู่ที่นั่น หนูว่าอย่างหลังคงเกิดขึ้นบ่อยกว่า

ไม่น่าเชื่อว่าคราวนี้หม้าม้าจะจองเอง!

แต่พรงนี้หม้าม้าอาจกลายเป็นตุ๊กตาก็ได้ ไม่แน่ว่าร่างมนุษย์ในตอนนี้อาจกำลังผินเต็มที่ เลยทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม เราตัดสินใจให้จุดหมายปลายทางคือลานตั้งแคมป์
หุบเขาคิโยเสะค่ะ แล้วรถยนต์ละ บาร์บีคิวละ หนูกังวลขึ้นมา แต่ดูเหมือน
จะมีรถบัสไปส่งจากหน้าสถานี รวมถึงโปรแกรมท่องเที่ยวที่เตรียมอุปกรณ์
บาร์บีคิวให้ด้วย ที่ผ่านมาหนูไม่ค่อยเห็นหม้าม้าดูสนุกสนานระหว่างตั้ง
แคมป์เท่าไร แต่ตอนนี้หนูเพิ่งรู้ว่าถึงหม้าม้าจะเอาแต่นอนชม ก็คงรู้สึก
มีความสุขไม่น้อยเหมือนกัน

ป๊ะป๊ารู้เรื่องนั้นอยู่แล้วหรือเปล่า อาจไม่ใช่เรื่องที่หนูต้องเป็นห่วงก็ได้
ไมลี ป๊ะป๊าเคยพูดไว้แบบนี้

“หม้าม้าอาจมองไม่เห็นรูปร่างหน้าตาของป๊ะป๊ากับอากิโกะ หรืออาจ
ไม่ได้ยินเสียงก็ได้ อากิโกะคงจะกังวลแบบนั้น แต่ความจริงหม้าม้าแค่

ไม่แสดงอารมณ์หรือเปล่งเสียงเท่านั้นเอง ในใจหม่อมม้ารักปิ๊ะป่ากับอากิโกะมากเลยนะ”

คำพูดของปิ๊ะป่าถูกต้องที่สุด แหม ปิ๊ะป่าไม่เคยพูดอะไรผิดหรือโกหกสักครั้งเดียวเลยนี่นา

การไปแคมป์กับหม่อมม้าจะสนุกไหมนะ

เรื่องนี้กลายเป็นจริงหรือเปล่า มันออกมาดีหรือไม่ดี อากิโกะวัยผู้ใหญ่คงรู้อยู่แล้วสินะ ถ้าเลือกเวลาส่งจดหมายโต้ตอบกันได้ก็อาจไม่ตื่นเต้นจริง ๆ นั้นแหละ การไม่รู้ข้อมูลล่วงหน้าคงทำให้รู้สึกประทับใจมากกว่าแน่นอน

เดี๋ยวจะซื้อของฝากมาให้นะ แหมก็ว่าไปนั่น

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ วันหยุดฤดูร้อนเหลืออีกหนึ่งสัปดาห์ค่ะ

การบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนงานวาดภาพสีน้ำหิ้วข้ออิสระ หนูวาดรูปตอนทำบาร์บีคิวที่ลานตั้งแคมป์หุบเขาคิโยสะ ไซ้แล้วค่ะ หนูไปที่นั่นมา

หลังจากตอนนั้น หม่อมม้าไม่กลายเป็นตุ๊กตาเลย แถมยังร่าเริงขึ้นด้วย ถึงขนาดช่วยเตรียมอุปกรณ์ตั้งแคมป์เกือบทุกอย่าง ไม่น่าเชื่อใช่ไหมละคะ หม่อมม้าเริ่มซื้อของผ่านอินเทอร์เน็ตด้วย ตอนรองเท้าผ้าใบมาส่งถึงบ้าน หนูตกใจมากทีเดียว

เรื่องแรกที่ตกใจคือทั้งรองเท้าของหม่อมม้าและของหนูเป็นแบบเดียวกันแต่ต่างสีกัน อีกเรื่องคือการที่หม่อมม้าใส่รองเท้าผ้าใบ ทั้งที่ตอนไปแคมป์ก่อนหน้านี้ หม่อมม้าใส่รองเท้าแตะตลอด ยิ่งกว่านั้น หม่อมม้าบอกว่าเหตุผลที่ซื้อเพราะเห็นปิ๊ะป่าต้องออกแรงทำโน่นทำนี่เยอะ

หนูเชื่อมาตลอดว่าชาว ๆ เรียบางของหม่อมม้าคงหักได้หากเดินมากเกินไป หนูกังวลขึ้นมาว่าหากหม่อมม้าเคลื่อนไหวออกแรงสุดกำลังแล้วหุ้ดลงไปจะทําอย่างไร หนูยังไม่มั่นใจว่าอุ้มหม่อมม้าขึ้นหลังได้หรือเปล่า

แต่การเดินทางสองต่อสองกับหม่อมม้า หลังจากถึงลานตั้งแคมป์ก็ไม่ใช้สองคนอีกต่อไป

อาจารย์สาขาสีอยู่ที่นี่นะ แนนอนว่าเราไม่ได้นัดกันแต่อย่างใด อาจารย์ขับรถมากับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยอีกห้าคน พอเห็นพวกหนูก็ตกใจมาก

บังกะไลของเราอยู่ข้างกัน อาจารย์จึงมาช่วยขนของลง

หม้าม้าเอง ตอนแรกยังมีแรงฮึดถึงขนาดบอกว่าอยากตกปลา แต่ดูเหมือนจะเริ่มเหนื่อยเมื่อเห็นคนจำนวนมากที่ลานตั้งแคมป์ แม้ไม่ถึงกับกลายเป็นตุ๊กตา แต่บอกว่าอยากเอนตัวนอนเงียบบนเตียงในบังกะไลสักหน่อย สุดท้ายทุกอย่างก็เหมือนเดิม แต่ไม่มีปิ๊ะปาอยู่เป็นเพื่อนหนู

คนที่เข้ามาชวนหนูคุยตอนนั้นคืออาจารย์สาขาสีค่ะ อาจารย์พาหนูไปเดินเล่นในหุบเขา คอยบอกชื่อดอกไม้กับต้นไม้ที่อยู่ข้างทางเดิน คอยบอกชื่อภูเขา หนูมีความสุขก็จริง แต่รู้สึกเหมือนได้รับความลำเอียงเลยไม่ค่อยสบายใจเท่าไร บางทีก็รู้สึกผิดขึ้นมา เพราะเพื่อนๆ ของอาจารย์บอกว่าจะไปล่องแพกัน ความจริงอาจารย์อยากทำกิจกรรมกับเพื่อนมากกว่าหรือเปล่า

อาจารย์สาขาสีถามหนูว่าปิ๊ะปาเป็นคนอย่างไร อาจารย์ขอโทษและบอกว่าความจริงควรรับถามเรื่องนี้ตั้งแต่อยู่ที่โรงเรียน แต่อาจารย์ไม่ได้ทำผิดอะไรเสียหน่อย

หนูเล่าเรื่องปิ๊ะปาเยอะเลย เรื่องที่ปิ๊ะปาทำอาหารอร่อยๆ ให้กิน ช่วยสอนการบ้าน พาไปตลาดนัดของมือสอง และพามาที่นี่ทุกปี โดยไม่พูดถึงเรื่องที่หม้าม้ากลายเป็นตุ๊กตา พอเล่าไปเรื่อย ๆ น้ำตาก็ไหลออกมาจนพูดต่อไม่ได้ จากนั้นอาจารย์ก็เล่าเรื่องคุณแม่ของตัวเองบ้าง

เมนูอาหารที่ถนัดคือเนื้อต้มมันฝรั่ง ของปิ๊ะปาคือโคร็อกเกะ สีที่ชอบคือสีส้ม ของปิ๊ะปาคือสีเขียว ระหว่างที่คุยเรื่องพวกนั้น อาจารย์ก็เริ่มร้องไห้ บอกว่าคุณแม่ของอาจารย์เองก็เสียไปตอนอาจารย์อยู่ชั้นมัธยมต้น

ตอนกลางคืนหม้าม้ากลับมาแข็งแรงอีกครั้ง เราทำบาร์บีคิวด้วยกันกับอาจารย์และเพื่อนๆ อร่อยสุดๆ เลย หลังกินเสร็จ หนูกับอาจารย์และหม้าม้าดูดาวกันสามคน ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดาวสวยงามมากจนไม่กล้า

กะพริบตา อาจารย์บอกราศีตัวเองให้ฟัง แต่ความจริงถ้าหนูได้อยู่ตรงนั้น กับหม้าม้าแค่สองคนก็คงดี

แม้เป็นการท่องเที่ยวสั้นๆ เพียงคืนเดียว แต่ทุกอย่างก็ไปได้สวย ช่างดีเหลือเกิน

หม้าม้าคงเหนื่อยสะสมมานาน วันรุ่งขึ้นหลังกลับบ้านจึงกลายเป็น ตึกตาไป หนูเป็นคนทำอาหารทุกเย็น ถึงจะทำแต่โซเม็งก็เถอะ ไม่เป็นไร หรอกเนอะ สิ้นค้าขึ้นชื่อของเมืองนี้นี่นา

ตอนเทศกาลไหว้บรรพบุรุษ หนูนำของหลายอย่างมาเซ่นไหว้หน้าอัฐิ ของป๊ะป๊า ส่วนหลุมศพยังไม่มีนะ

ป๊ะป๊าและหม้าม้าไม่ใช่คนเมืองนี้ ส่วนเมืองที่เกิด ทั้งพ่อแม่ของ ป๊ะป๊าและหม้าม้าต่างก็ไม่อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลให้กลับไป ป๊ะป๊าเคยบอก ไว้แบบนี้สินะ

ช่วงเทศกาลปีใหม่หรือไหว้บรรพบุรุษ เพื่อนๆ จะไปบ้านคุณตา คุณยายกัน แต่ทำไมหนูถึงไม่ได้ไปบ้าง ป๊ะป๊าคงพูดขึ้นตอนหนูถาม เรื่องนั้นละมัง

หนูอยากไปดูเมืองที่ป๊ะป๊าและหม้าม้าเติบโตมาสักครั้ง แต่ป๊ะป๊า ไม่เคยพูดว่าจะพาไปเลย

“เป็นเรื่องยากนะที่คนเราจะสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในบ้านเกิดได้ทุกคน”

ป๊ะป๊าบอกหนูแบบนี้ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน หนูจินตนาการออกว่า คนที่ไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้น่าจะหมายถึงหม้าม้า เลยไม่ ขอร้องอะไรมากกว่านั้น สุดท้ายก็ไม่รู้แม่แต่ชื่อเมือง และแน่นอน หนู ถามหม้าม้าไม่ได้เด็ดขาด

จริงด้วย หนูลืมเรื่องสำคัญไป

จู่ๆ เมื่อวานหนูก็ได้รู้ว่าทำไมถึงยังไม่มีหลุมศพของป๊ะป๊าจนถึง ตอนนี้

ตั้งแต่เริ่มป่วย ดูเหมือนป๊ะป๊าจะแอบจัดการเรื่องต่างๆ หลังเสียชีวิต โดยไม่ให้ทั้งหนูและหม้าม้ารู้ ติดต่อขอใช้บริการ “หลุมศพพฤษภา” เอาไว้

ได้ยินว่าป๊ะป๋ายจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงฤดูที่เหมาะสมแก่การปลูกต้นไม้
เจ้ากระดุกจะถูกนำไปยังสุสานพฤษภามีชื่อว่า “¹⁰ (อ่านว่า ริน ค่ะ)

เมื่อวานท่านประธานบริษัทและภรรยามาเยี่ยมที่บ้านหลังจากห่างหายไปนาน พวกท่านเอาเอกสารให้ดูค่ะ

“คุณพ่อของอากิโกะจ้งยีนยันจะตัดขาดพันธะทุกอย่าง แล้วหวนคืน
สู่ธรรมชาติยังงัยละ”

ท่านประธานบอกแบบนั้น เป็นครั้งแรกที่หนูคิดว่า แม้แต่ป๊ะป๋าย
ที่ยิ้มแย้มเสมอก็ยังมีเรื่องทุกข์ใจด้วยหรือ หนูไม่สบายใจเลย กลัวว่า
ถ้าเรื่องนั้นหมายถึงหม่าม้ากับหนูจะทำอย่างไร...

“ไม่ต้องต่อสู้กับอาการป่วยอีกต่อไปแล้วนะ”

หนูสะดุ้งเมื่อได้ยินภรรยาท่านประธานพูดเรื่องนั้น แม้จะป่วย แต่
ทุกครั้งที่ไปหา ป๊ะป๋ายจะยิ้มแย้มแจ่มใสตลอด หนูนึกออกแล้วว่าเคยรู้สึก
เหมือนป๊ะป๋ากำลังอดทนต่อความเจ็บปวดแล้วฝืนยิ้มอยู่

หากกลายเป็นต้นไม้ จะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดอีกต่อไป

จะเป็นต้นไม้ชนิดไหนกันนะ

อากิโกะวัยผู้ใหญ่คงรู้อยู่แล้ว เพราะน่าจะไปไหว้หลุมศพที่ต้นไม้
ของป๊ะป๋ายหลายครั้ง เต็บโตสูงใหญ่ดีไหมคะ พูดถึงป๊ะป๋ายแบบนี้แล้วฟังดู
แปลกๆอยู่นะ

คิดถึงเรื่องป๊ะป๋ายที่ใคร่เจ็บปวดทุกที หนูเลยพยายามไม่คิดมากนัก
แต่พอทำแบบนั้น คราวนี้ก็หงายขึ้นมาอีก ถ้ามีต้นไม้ที่อบอุ่นและมั่นคง
หนักแน่นเหมือนป๊ะป๋าย หนูอาจนึกถึงมันได้โดยไม่ต้องเจ็บปวด

เริ่มต้นต้นกับการปลูกต้นไม้ขึ้นมาแล้วสิ

อยากรู้บ้างจ้งว่าอากิโกะวัยผู้ใหญ่กำลังตื่นต้นต้นกับการรอคอยอะไร
มากที่สุด

เอาละ ไว้คุยกันใหม่นะ

¹⁰ มีความหมายเกี่ยวกับวงแหวน วงล้อ การหมุนเวียน

อาากิโกะวัยผู้ใหญ่ สบายดีไหมคะ

วันจันทร์ที่แล้วหนูไปปลูกต้นไม้ของป๊ะป้ามาคะ โปรยเถ้ากระดูกลงไปให้หลุมที่ขุดไว้ลึกๆ แล้วปลูกต้นไม้ที่บนนั้น

หม้ามายังเป็นตุ๊กตาอยู่ ไม่ถึงกับนอนชม แต่มีสภาพเหม่อลอยตลอดเวลา อาจารย์ฮายาซึจึงช่วยขับรถมารับเรา จู่ๆอาจารย์ก็ถามหนูที่โรงเรียนว่าปลูกต้นไม้หรือยัง หนูตกใจว่าทำไมอาจารย์ถึงรู้อย่างนั้น แต่จะว่าไป ตอนคุยเรื่องป๊ะป๊าที่แคมป์ อาจารย์ถามว่าการทำบุญครบรอบวันตายหรือพิธีอื่นๆ มีอะไรติดขัดหรือเปล่า หนูตอบไปว่าเรื่องพวกนั้นท่านประธานบริษัทที่ป๊ะป๊าเคยทำงานจะจัดการให้ แล้วอาจารย์ก็พูดว่าอยากรู้ชื่อบริษัทเพื่อไว้ลึกหน่อย หนูจึงบอกไป บางทีหนูคิดว่าอาจารย์อาจติดต่อกับท่านประธานก็ได้

ผู้ปกครองของหนูเหลือแค่หม้าม้าคนเดียว อาจารย์เองคงจะเป็นห่วงเหมือนกัน

ท่านประธานและภรรยาพาพิธีฝังศพเช่นกัน ทำให้หนูโล่งใจทีเดียวค่ะ เพราะอะไรกันนะ หรือหนูแค่ไม่อยากปลูกต้นไม้กับสามคนกับอาจารย์และหม้าม้าหรือเปล่า ทำไมหนูถึงรู้สึกแบบนั้นนะ

ส่วนต้นไม้คือป๊อปปลาร์ค่ะ

ได้ยินว่าป๊ะป๊าเป็นคนเลือกเองจากต้นไม้ทั้งหมดยี่สิบชนิด เห็นว่าสามารถเลือกไม้พุ่มเตี้ยที่มีดอกอย่างกุหลาบหรือคาเมลเลียได้ด้วย หนูคิดอยู่บ้างว่าถ้าเป็นตัวเองจะเลือกต้นอะไร แต่รู้สึกไม่ค่อยดีนักที่จะพูดเรื่องแบบนั้น จึงนิ่งเงียบไว้

แต่แล้วหม้าม้าที่ยืนเหม่อดูชั้นตอนการปลูกต้นไม้อยู่ก็พูดออกมาลอยๆ

“ฉันก็อยากเป็นต้นไม้เหมือนกัน ต้นไม้เล็กๆที่ไม่ออกดอก”

หนูสะดุ้งเฮือก ทั้งที่ในใจหนูคิดเรื่องเดียวกันแท้ๆ แต่กลับรู้สึกเหมือนหม้าม้าบอกว่าฉันเองก็อยากตาย ดีที่อาจารย์ฮายาซึช่วยคลายความวุ่นวายใจให้

“ส่วนผมขอเป็นซากุระดีกว่า ตอนหาข้อมูลเส้นทางมาที่นี่ ผมดู

“ແໜ່ນໆ ຄົນໜຸ່ມຄົນສາວຄູ່ເລື່ອງອຸບັດຕະລຸງໜ້າຫຼາຍສິບປີເຢັ້ວ”

“ฉันเกิดเดือนพฤศจิกายน ขอเป็นต้นเมเปิ้ล¹¹ แล้วกัน”

“ถ้าฉันเป็นต้นโพธิ์ดีไหมนะ”

“ก็ดีสิ เรียกใครมาอีกคนแล้วทำอินซิกะโจว¹² กันเลย”

“ແหม ຄຸນລະກີ ຄົງໄດ້ມີເດັກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ໄປຢູ່ນອກຮູ້”

“หน้าที่หมป่านะหรือ”

หนูไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านประธานกับภรรยาพูดแม้แต่คนเดียว อาจารย์จึงช่วยบอกให้รู้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับไฟดอกไม้ ไม่ต้องลองเล่นก็ได้ นะ อาจารย์ว่าแบบนั้น

สุดท้ายแล้วหนูก็ไม่ได้พูดว่าจะเป็นต้นอะไร แต่ในต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่บนแผ่นพับ หนูคิดว่าต้นดอกกุ๊ตดอกสีขาวสวยดีค่ะ ดูเหมือนดอกสีแดงจะได้รับความนิยมเพราะหายากกว่า แต่ภาพลักษณ์ของหนูคงไม่เหมาะกับสีแดงหรอกนะคะ

ถ้าเป็นอาทิโกะวัยผู้ใหญ่ล่ะ จะตอบว่าอะไร ภายในสี่สิบปีข้างหน้า

¹¹ เดือนพฤศจิกายนของญี่ปุ่นคือช่วงสำคัญในฤดูใบไม้ร่วง ใบเมเปิ้ลจะเปลี่ยนเป็นสีแดงสวยงาม

¹² 猪鹿蝶 (Ino-Shika-Chō) การออกหน้าไปรูปแบบหนึ่งในเกมไพ่ญี่ปุ่นโบราณซึ่งเป็น
ที่นิยมตั้งแต่สมัยเอโดะ เรียกว่าชานะฟุดะ หรือไฟดอกไม้ (花札 - Hanafuda) หน้าไพ่
ประกอบด้วยไปรพหมป่า ไปรพกางซึ่งมีต้นเมเปิ้ลอยู่ด้านหลัง และไปรพดอกโบตั๋น

จะมีดอกไม้หรือต้นไม้ในความทรงจำที่ไม่ใช่ต้นไม้ที่ปลูกไว้มาบ้างไหมนะ พอจินตนาการเริ่มเคลิบเคลิ้มไปก็กลายเป็นต้นไม้ที่รู้สึกสนุกขึ้นมาเหมือนกัน

เรื่องต่อไปคือข่าวใหญ่! หนูรู้ว่าฟังดูประหลาดที่ใช้คำแบบนี้เขียนถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่ซึ่งรู้ทุกอย่างอยู่แล้ว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นข่าวใหญ่! หมาม้าจะไปโรงพยาบาลแล้วค่ะ

หนูได้ยื่นว่าคนรู้จักของอาจารย์ฮายาชิเปิดโรงพยาบาลเวชศาสตร์กายจิต¹³อยู่ ตอนทุกคนไปกินข้าวเย็นด้วยกันหลังเสร็จพิธีฝังศพ อาจารย์ก็เสนอขึ้นมา

หมาม้าดูท่าไม่ค่อยอยากไป เปรยขึ้นมาว่า แต่ดิฉัน... ด้วยสีหน้าไม่สบายใจ แต่ท่านประธานและภรรยาต่างก็คะยั้นคะยอ หมาม้าจึงพยักหน้าเหมือนจำใจ

“เป็นการทำเพื่ออากิโกะจังด้วยนะ”

พอได้ยินภรรยาท่านประธานพูดแบบนี้ หนูก็รู้สึกผิดต่อป๊ะป๊าขึ้นมาค่ะ แบบนี้เท่ากับว่าหนูไม่สามารถปกป้องหมาม้าได้นะสิ

ความรู้สึกแท้จริงของหนูคือ ถ้าหมาม้าไปโรงพยาบาลแล้วสามารถเป็นมนุษย์ได้ตลอด หนูก็เห็นด้วยว่าควรไป แต่ที่รู้สึกตะขิดตะขวงเพราะหนูคิดว่าถ้าป๊ะป๊ายังอยู่ ป๊ะป๊าอาจปฏิเสธข้อเสนอก็ได้ ถ้าพาไปโรงพยาบาลแล้วรักษาได้ง่ายๆ ป๊ะป๊าคงทำไปนานแล้ว แต่ที่ไม่ทำแบบนี้ เพราะหากไปโรงพยาบาลจริง ๆ อาจเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นกับหมาม้าก็ได้

แต่ประเด็นนี้ก็ค่อย ๆ คืบหน้าไปด้วยคำพูดของอาจารย์และท่านประธานกับภรรยา ทั้งหนูและหมาม้าไม่สามารถพูดอะไรแทรกได้เลย

หนูทำอะไรเพื่อหมาม้าได้บ้างนะ

อย่างแรก หนูจะสู้ให้เต็มที่ตอนแข่งกีฬาอีสปอร์ตหน้า เรื่องที่หนูวิ่งไม่เร็ว ป่านนี้คงไม่จำเป็นต้องบอกอากิโกะวัยผู้ใหญ่หรอก คงเป็นปาฏิหาริย์อันน่าตกตะลึงทีเดียวถ้าอากิโกะวัยผู้ใหญ่บอกว่าลืมเรื่องนั้นไป

¹³ Psychosomatic Medicine หนึ่งในศาสตร์การแพทย์ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจกับการเกิดโรคทางกาย

แล้ว อนาคตข้างหน้าจะมีปาทิหารีย์แบบนั้นรอกันอยู่บ้างไหมคะ แต่ก็นะ เรื่องแบบนี้คงไม่เปลี่ยนแปลงไปตลอดชีวิตนั่นแหละ

เพียงแต่ความตั้งใจที่จะสู้ให้เต็มที่ เป็นสิ่งที่หนูสัญญากับป๊ะป๊าไว้ทุกปี จิตใจที่ไม่ยอมแพ้จนวินาทีสุดท้ายคือสิ่งสำคัญที่สุด คำพูดนั้นของป๊ะป๊า หนูจะจดจำให้ฝังแน่นลงในอกข้างซ้ายเลยละ

หม้าม้าบอกว่าจะทำข้าวกล่องให้ แต่หนูตัดสินใจทำเอง

นั่นเป็นเพราะอาริสะจึงถามหนูว่าข้าวกล่องวันงานก็ฟ้าสีจะทำแบบไหน พอหนูตอบว่าไม่รู้ อาริสะจึงก็ชวนให้ต่างคนต่างทำแล้วเอามาแลกกันดู หนูเลยรับคำทำไว้

หนูคิดอยู่เหมือนกันว่าจะทำข้าวปั้นลูกกระเบิดเลียนแบบอาจารย์ฮายาชิ ดีไหม แต่แบบนั้นอาจถูกอาริสะจ้งเยาะเย้ยว่าง่ายเกินไปก็ได้ หรือจะทำ แซนด์วิชขนาดใหญ่พิเศษดีนะ ตอนนี้อยู่ระหว่างตัดสินใจละ

ไม่ว่าอย่างไรร หนูก็อยากเป็นผู้ใหญ่อยู่ดีละที่ไม่ต้องมีงานก็ฟ้าสีหรือการแข่งขันวิ่งมาราธอน

เฮ้อ อยากเป็นผู้ใหญ่เร็วๆ จัง

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่

มีเรื่องชวนหงุดหงิดอย่างมากเกิดขึ้นละ หนูลืมไป สบายดีไหมคะ วันนี้หนาวจนชวนให้รู้สึกว้าวุ่นไปไม่ร่วงผ่านพ้นไป แล้วฤดูหนาวก็เข้าแทนที่ทันที ภาวะโลกร้อนหายไปไหนเสียแล้วละ

ประเทศญี่ปุ่นที่อากิโกะวัยผู้ใหญ่อาศัยอยู่มีสภาพอากาศแบบไหน หรือคะ ไม่สิๆ ความจริงอาจจะอยู่ต่างประเทศก็ได้ เอาเป็นว่าเรื่องนั้น ไว้ทีหลังแล้วกัน...

วันนี้มิโนริจึงพูดอะไรแปลกๆ ให้หนูฟังที่โรงเรียนละ ตอนเช้าพอหนูมาถึงโรงเรียน มิโนริจึงนั่งอยู่ที่โต๊ะหนู ตั้งทำรอกันอย่างจริงจัง

อาจารย์ฮายาชิกับคุณแม่อ็อคโกะคบกันอยู่หรือ ฉันเห็นทั้งคู่อยู่บนรถด้วยกันนะ

เฮ้อ ให้ตายสิ เรื่องแบบนี้ไม่อยากเขียนเป็นข้อความออกมาเลย

แต่นอกจากอากิโกะวัยผู้ใหญ่ก็ไม่มีใครคอยรับฟังแล้ว อันที่จริง แม้แต่เด็กที่สนิทกัน (อาจไม่ถึงขั้นเรียกแบบนั้นได้ก็เถอะ อย่างยูอิจังหรือมาโสะจังที่อยู่ในกลุ่มเด็กเรียบริออนะ) หนูก็ไม่อยากเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง ไม่อยากให้ใครรู้

แต่มิโนริจังเหมือนล่าโพงเดินได้อยู่แล้ว คงพูดให้คนอื่นฟังไปทั่วแน่ๆ แถมยังมีโทรศัพท์มือถือของตัวเองอีก แฮ่ หนูจะอย่างไรดี

แน่นอนค่ะ หนูได้ตอบกลับไป บอกว่าหม้าม้าอยู่บนรถของอาจารย์ เพราะให้อาจารย์ช่วยพาไปโรงพยาบาลต่างหาก ความจริงหนูไม่อยากพูดเรื่องหม้าม้าป่วย แต่สถานการณ์เป็นแบบนี้คงช่วยไม่ได้

หม้าม้ามีอาการป่วยทางจิตใจที่ซับซ้อน ตั้งแต่เดือนที่แล้วก็ไปให้คุณหมอคนรู้จักของอาจารย์ตรวจอาการสัปดาห์ละครั้ง โรงพยาบาลตั้งอยู่บนพื้นที่เงียบสงบนอกเมือง เดินทางด้วยรถไฟหรือรถประจำทางไม่สะดวก หม้าม้าไม่มีใบขับขี่เลยขอให้อาจารย์ช่วย ฉันเองเคยไปด้วยครั้งหนึ่ง แต่เมารถเพราะถนนบนภูเขาแคบเคี้ยว หลังจากนั้นเลยอยู่เฝ้าบ้านแทน แต่ถ้าต้องได้ยินอะไรแบบนี้ ตั้งแต่สัปดาห์หน้าฉันจะตามไปด้วยเลย

แม้พูดขนาดนี้แล้ว มิโนริจังก็ไม่มีทีท่ายอมรับ

ถึงอย่างนั้น การขับรถไปรับส่งผู้ปกครองคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ก็ดูไม่ปกติอยู่ดี มิโนริจยังพูดแบบนี้ได้อยู่ได้

เป็นพิเศษนั้นหรือ ปลายทางไม่ใช่สถานที่แสนสนุกเสียหน่อย ถ้าอยากไปนั่งรถเล่นกับอาจารย์ขนาดนั้น มิโนริจังจะมาด้วยก็ได้นะ อย่าลืมหักยาแก้เมาแรงๆ กับถุงอาเจียนมาด้วยล่ะ พอพูดแบบนี้ไปอีกฝ่ายจึงยอมถอยในที่ที่สุด แต่หนูเองก็นิสัยไม่ดีเลย

หนูพูดเรื่องนั้นเพราะรู้ว่าตอนไปปิกนิก มิโนริจังมีอาการคลื่นไส้บนรถบัสขากลับแล้วอาเจียนออกมานั่นเอง ขนาดหนูไม่เคยมีประสบการณ์เมานบนยานพาหนะใดๆ ยังรู้สึกวิงเวียน เลยมั่นใจว่ามิโนริจังทนไม่ไหวแน่นอน หนูยอมรับค่ะว่าพูดออกไปโดยรู้เท่าทันว่ามิโนริจังไม่มีทางตอบว่าจะไปด้วยแน่นอน

แต่โดนแค้นใจไม่เป็นไรหรอก หนูหงุดหงิดจริงๆ นี่นา บอกว่า

หม่อม้าคบกับอาจารย์ฮายาซังนั้นหรือ ป๊ะปาเสียไปยังถึงหนึ่งปีเลยนะ
หม่อม้านะต่อให้ผ่านไปหลายสิบปี...หนูก็ยังอยากให้อีกป๊ะปาอยู่

ถึงอย่างนั้นหนูก็ไม่ต้องการให้หม่อม้าเลิกไปโรงพยาบาล

คุณหมอซึ่งเป็นพี่สาวเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของอาจารย์พูดด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยนว่าไม่จำเป็นต้องฝืนพยายามให้หม่อม้ากลับมาแข็งแรงก็ได้
จากนั้นหม่อม้าก็เข้าห้องตรวจอาการไป หนูจึงไม่รู้ว่าคุณหมอเริ่มรักษาด้วย
วิธีไหน แต่หนูรู้สึกได้ว่าหม่อม้าค่อยๆ แข็งแรง...ค่อยๆ ดูเป็นมนุษย์มากขึ้น
ทุกครั้งที่ได้ไปโรงพยาบาลค่ะ

หลักฐานคือเมื่อเร็ว ๆ นี้ หม่อม้าอบขนมให้กินค่ะ ไม่ใช่มาเดอลีน
ด้วย รู้จักคานเล¹⁴ไหมคะ ดูเหมือนหม่อม้าจะเปิดดูสูตรในโทรศัพท์มือถือ
แล้วลงมือทำเมนูที่ไม่เคยได้ยืนมาก่อน

รสชาติก็เหมือนมาเดอลีนที่เหนียว ๆ หนึบ ๆ และเกรียมเล็กน้อย
นั่นแหละ แต่การที่หม่อม้าลองทำอะไรใหม่ ๆ ถือเป็นสุดยอดความก้าวหน้า
เลยจริงไหม

หนูอุตส่าห์ดีใจมากแท้ ๆ มีโนริบ๊า บ๊า บ๊า ในที่สุดหนูก็เรียกเธอ
หัวน ๆ แล้ว

แต่ถึงอย่างไรหนูก็ไม่ได้ทำอะไรผิด เลยพยายามไม่กังวลไปมากกว่า
นี้ค่ะ

จริงสิ เรื่องข้าวกล่องวันกีฟาสี ถึงจะผ่านไปเกินเดือนแล้วก็เถอะ
สุดท้ายหนูเลือกทำแซนด์วิชค่ะ หม่อม้าบอกว่าอยากทำด้วยคน หนูเลยให้
ช่วยบดไข่ต้มบ้าง ทำซอสมายองเนสบ้าง เรื่องนี้เป็นความลับที่อาริสะจัง
ไม่รู้ค่ะ

วัตถุดิบอื่นๆ ได้แก่แฮมและแตงกวา ของธรรมดาๆ ก็จริง แต่พอ
ประกอบวัตถุดิบเข้าด้วยกันทั้งหมดก็กลายเป็นเมนูพิเศษเลยละ ถึงตอน

¹⁴ Canelé ขนมอบขึ้นชื่อของเมืองบอร์โดในประเทศฝรั่งเศส ส่วนประกอบหลักคือ
แป้ง น้ำตาล ไข่แดง และเหล้ารัม ลักษณะคล้ายถั่วเยลลี่ ด้านนอกมักอบจนกรอบเกรียม
เป็นสีเข้มและมีความเหนียว

กินจะลำบากไปหน่อยก็เถอะ

ไม่น่าเชื่อว่าอาริสะจังจะทำข้าวปั้นลูกกระเบิดมา หนูยังไม่ทันบอกอะไร ที่ดูเป็นการเยาะเย้ยเลย แต่อาริสะจังกลับพูดด้วยน้ำเสียงซึ่งขังว่า ช่างในไม่เหมือนของอาจารย์หรอกนะจะบอกให้ รู้สึกน่าเอ็นดูอย่างไรไม่รู้ เราแลกกันกินคนละชิ้นค่ะ ก็ยาวชาอ่อยดี ที่ผ่านมานะหนูคิดว่าเธอนิสัยแย่ คงคบด้วยยาก แต่พอลองได้คุยกันจริงๆ แล้วรู้สึกว่ามันไม่ใช่แบบนั้นเลย

เป็นเพราะเธอแสดงความรู้สึกเป็นถ้อยคำไม่เก่งหรือเปล่านะ แต่ว่าแบบนั้นก็ไม่ได้ต่างจากหนู ไม่สิ กรณีของหนู มีถ้อยคำเกิดขึ้นในหัว แต่พูดออกไปไม่ได้มากกว่า

อากิโกะวัยผู้ใหญ่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคนั้นไปได้หรือเปล่า

ตอนแข่งวิ่งผลัดระดับชั้นเรียน หนูรับไม้ต่อตอนที่มอยูที่สอง ถูกแซงไปคนหนึ่งกลายเป็นที่สามก่อนส่งไม้ต่อให้เด็กคนถัดไป ตอนมีโนริ ออกวิ่งเป็นไม้สุดท้ายก็ถูกนำทางไปพอควรแล้วจึงเข้าเป็นที่โหลอันดับสี่ ไม่น่าเชื่อว่าเธออาจเจ็บใจเรื่องนั้นเลยพาลใส่หนูก็ได้

แต่พอได้เขียนบนแบบนี้ ความหงุดหงิดก็ทุเลาลงค่ะ

ขอบคุณที่รับฟังนะ

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่

หนูมีเรื่องซุ่มเคืองใจค่ะ มีเรื่องไม่สบายอารมณ์ด้วยค่ะ

โอ๊ะ ลืมอีกแล้ว สบายดีไหมคะ ส่วนหนู ร่างกายสบายดีค่ะ หมาม้าก็อยู่ในร่างมนุษย์ต่อเนื่องจนหนูคิดว่าน่าจะยาวนานที่สุดเป็นประวัติศาสตร์ อาจเป็นผลจากการไปโรงพยาบาลก็ได้

พักหลังมานี้ หมาม้าทั้งเก็บกวาดและทำความสะอาดด้วยคะ นิตยสารแฟชั่นเก่าๆ ที่หากเอานี้ไปแตะหน้าปกก็จะกลายเป็นสีขาวโพลน ถูกจับมัดเชือกรวมเป็นกองวางไว้แถวประตูเข้าบ้าน พอเห็นภาพดังกล่าว หนูดีใจว่าในที่สุดเวลาของหมาม้าก็เริ่มเดินอีกครั้งแล้ว แต่ช่างๆ กันนั้น หนูเห็นพีกเก็ตบู๊ทที่ปีศาจซื้อเก็บไว้ถูกมัดรวมเป็นกองเหมือนกัน เลยรู้สึกเจ็บปวดเหมือนหัวใจถูกบีบเค้นอย่างรุนแรง

อย่าทิ้งสิ่งที่ปีปะปาเก็บรักษาไว้อย่างดีเลยนะ

ถ้าหนูบอกหมาม้าแบบนั้น คงถูกถามกลับว่า แล้วนิตยสารละ หนังสือเกมปริศนาละ เลือผ้าละ ชุดชั้นในละ กุญแจละ ในกองฝุ่นใต้โต๊ะทำงานอาจมีเส้นผมของปีปะปานอยู่ก็ได้นะ แล้วบ้านของเราก็กลับไปเป็นบ้านขยะอีกครั้ง หนูต้องหยุดเรื่องนั้นไว้ให้ได้

โชคดีที่หมาม้าไม่ค่อยรู้วิธีทิ้งขยะ ยังไม่มีอะไรถูกรวบรวมไปทิ้ง หนูจัดระเบียบใต้เตียงตัวเอง ทำลิ้นชักชั้นใหญ่ที่สุดไว้ว่างโล่ง แล้วเก็บของของปีปะปาไว้ในนั้น

หนูเก็บเฉพาะของที่สามารรถใส่ในลิ้นชักนี้ได้ ที่เหลือยอมตัดใจทิ้งแต่โดยดี

เมื่อตัดสินใจแบบนั้นก็ต้องพยายามคัดเลือกแล้วคัดเลือกอีกอย่างถี่ถ้วน แต่หนูไม่รู้แน่ชัดว่าอะไรคือของสำคัญที่สุด หนูรู้สึกอย่างบอกไม่ถูกว่าไม่อยากให้หมาม้ารู้เรื่องลิ้นชักนี้เลย จึงแกล้งทำเป็นช่วยเก็บกวาดแล้วซ่อนไว้ไม่ให้หมาม้าเห็น

สิ่งแรกคือคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่ฟอร์แมตแล้ว ตามมาด้วยถ้วยและแก้วชา มีดพับอเนกประสงค์ในกองอุปกรณ์ตั้งแคมป์ หนังสือเกมปริศนาที่ยังเหลือใจหยาบสามข้อ พ็อกเก็ตบุ๊กเรื่อง *อาชญากรรมกับการลงโทษ*¹⁵ ในสภาพขมช่อเพราะถูกอ่านไปหลายรอบ ที่เหลือคือซีดีเพลงฝรั่งเศสหนึ่งเขียนว่าบอน โจวี¹⁶ บ้านเราไม่มีเครื่องเล่นซีดี แต่ปีปะปาอาจจะเปิดฟังในคอมพิวเตอร์เจียบๆ คนเดียวก็ได้ เเท้จ้งเลยเนอะ

สำหรับนิตยสารตั้งแคมป์ นิตยสารล่อง หรือนิตยสารหมากรุก หนูตัดสินใจไม่เก็บไว้ หนูหยิบทั้งหมดออกมาจากชั้นหนังสือ ทันใดนั้น

¹⁵ *Crime and Punishment* วรณกรรมคลาสสิกโดยฟีโอดอร์ ดอสโตเยฟสกี (Fyodor Dostoevsky, ค.ศ. 1821 - 1881) หนึ่งในนักเขียนชื่อดังของรัสเซีย ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1886 เนื้อหาว่าด้วยการตั้งคำถามถึงการก่ออาชญากรรมในแง่จิตวิทยาและปรัชญา ความดีความชั่ว

¹⁶ Bon Jovi วงดนตรีร็อกชื่อดังของอเมริกา ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1983 มียอดขายอัลบั้มรวมทั่วโลกกว่า 120 ล้านชุดนับแต่คริสต์ทศวรรษ 1980

ก็ลังเกตุว่ามีของไม่คุ้นตาอยู่ในช่องระหว่างชั้นหนังสือกับกำแพง มันคือแผ่นดิสก์ที่ใส่ไว้ในกล่องบาง ๆ ค่ะ หนูรู้จักมันจากรายการเกมโชว์ แต่เพิ่งเคยเห็นของจริงเป็นครั้งแรก คงถูกตั้งไว้บนชั้นแล้วหล่นไปอยู่ในสภาพนั้น หนูเดาจากรอยฝุ่นที่ทับถมอยู่ค่ะ

ไม่มีสติ๊กเกอร์เขียนหัวเรื่องปะไว้ ตอนแรกหนูคิดจะทิ้ง แต่ถ้าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับงานหนูคงแย้ ท่านประธานก็คล้ายจะเป็นคนขี้ลืม หรือไม่ก็ต้องบอกว่ามีลักษณะเป็นคนเรียบง่ายสบาย ๆ อยู่เหมือนกัน

นี่เป็นเรื่องระหว่างที่ปะปายังแข็งแรงอยู่ ตอนไปติดต่องานนอกสถานที่ ท่านประธานตากฝนจนถุงเท้าเปียกโชก ปะป้าเลยให้ยืมถุงเท้าสำรอง ผ่านไปกว่าหนึ่งปีถึงได้คืนกลับมา ปะป้าเล่าให้ฟังด้วยความขบขัน อากิโกะวัยผู้ใหญ่ยังจำได้ไหม

อากิโกะจัง แผ่นดิสก์อยู่ที่บ้านหรือเปล่า จู่ ๆ วันหนึ่งท่านประธานอาจถามหนูแบบนั้นก็ได้

หนูไม่พบแผ่นดิสก์อื่นๆ แล้ว อยากลองดูข้างในสักหน่อย แต่คอมพิวเตอร์ที่ปะป้าใช้ไม่มีช่องใส่แผ่นดิสก์ ไหน ๆ ก็ไม่ได้กินที่ขนาดนั้น เอาเป็นว่าเก็บไว้ในลิ้นชักก่อนแล้วกัน

ในลิ้นชัก มีปะป้าอยู่

ในกล่องไม้ มีตัวหนูในอนาคต

ตอนนี้ หนูอยากได้กล่องขนาดพอใส่ตัวเองลงไปได้ค่ะ คงจะดีหากหนูเข้าไปในนั้น หลบให้สบาย และเมื่อตื่นมาก็เป็นผู้ใหญ่เลย ถ้าทำแบบนั้นจะได้ไม่ต้องไปโรงเรียนอีก

คงไม่ต้องได้ยินข่าวลือว่าอาจารย์ฮายาชิคบกับหม่อมมาอยู่

มีคนทีบอกว่าเห็นทั้งสองอยู่ด้วยกันเพิ่มขึ้นทุกวัน จนคำว่าขอให้ช่วยพาไปโรงพยาบาลน่าจะไม่มีขึ้นอีกต่อไป บางคำพูดอาจมีเรื่องโกหกปะปน แต่หนูไม่คิดว่าทั้งหมดเป็นเรื่องโกหกหรอกค่ะ

เพราะหม่อมมาเริ่มกลับจากโรงพยาบาลถึงบ้านช้าลงเรื่อย ๆ ทั้งยังออกไปข้างนอกกับอาจารย์ฮายาชิตอนกลางคืนในวันที่ไม่ต้องไปโรงพยาบาลด้วย การออกไปดูคอนเสิร์ตเพลงคลาสสิกหรือละครเวทีถือเป็นส่วนหนึ่ง

ของการบำบัด แม้คนพูดจะไม่ใช้หม่าม้าหรืออาจารย์ แต่เป็นถึงคุณหมอที่โรงพยาบาล หนูก็ไม่สามารถยืนกรานต่อทุกคนได้ว่าเรื่องพวกนั้นเป็นไปเพื่อการรักษา

แม้ว่าอาการของหม่าม้าจะดีขึ้นจริงๆ ก็ตาม

ที่สำคัญคือ หนูไม่ชอบคำพูดของอาจารย์ฮายาซึที่ได้ยินหลังเลิกเรียนวันนี้

“ช่วงนี้อาจมีข่าวลือแปลกๆ อยู่บ้าง แต่ครูจะปกป้องคุณอายาโนะและอากิโกะเองนะ”

ปกติอาจารย์เรียกชื่อนักเรียนโดยไม่มีคำลงท้ายอยู่แล้ว จะเรียกอากิโกะก็ไม่ใช่ไร แต่คุณอายาโนะคืออะไรกัน ถึงจะคอยช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ ก็เถอะ ทำตัวสนิทสนมเกินไปแล้ว คนอื่นที่ไม่ใช่ปะป๊าเรียกหม่าม้าด้วยชื่อตัวได้ยังไง ไม่ต้องปกป้องพวกหนูหรอก เลิกยุ่งเรื่องของหม่าม้าได้แล้ว หนูคิดแบบนั้นจริงๆ หนาซ้าตอนกลับบ้าน มิโนริจยังมาบอกเรื่องที่หนูไม่อยากได้ยิน

อาจารย์ฮายาซึต้องเข้าประชุมเพื่อรับการตรวจสอบพฤติกรรมจากอาจารย์ใหญ่และคนในสมาคมผู้ปกครองและครูค่ะ พ่อแม่ของมิโนริเป็นกรรมการสมาคม นี่จึงเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

นอกจากนั้น หม่าม้าก็อาจถูกเรียกตัวเช่นกัน

ถ้าเกิดขึ้นจริง หม่าม้าอาจกลับไปเป็นตุ๊กตา แล้วอยู่ในสภาพนั้นตลอดไปได้ ทั้งที่อุตส่าห์เริ่มใช้ชีวิตมุ่งไปข้างหน้าได้แล้วแท้ๆ

หนูจะทำอะไรได้บ้างนะ

นี่ อากิโกะวัยผู้ใหญ่ หนูก้าวข้ามวิกฤตินี้ไปได้ยังไงหรือคะ

ถึงอากิโกะวัยผู้ใหญ่

หนูไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมโต๊ะประชุมกับพวกผู้ใหญ่ค่ะ

วันรุ่งขึ้นหลังจบพิธีปิดภาคการศึกษาเทอมสอง หม่าม้าถูกเรียกไปที่ห้องประชุมโรงเรียนตั้งแต่บ่ายโมง หนูเองก็ไปด้วยค่ะ วันก่อนหน้านั้น หนูไปห้องพักครูหลังเลิกเรียน ขอร้องกับรองอาจารย์ใหญ่ว่าให้หนูนั่งข้าง

หม้าม้าได้ไหม แต่ก็ไม่ได้ได้รับความยินยอม ด้วยเหตุผลว่าเป็นการพุดคุยของผู้ใหญ่

หม้าม้าในวันนั้นสามารถเดินไปถึงโรงเรียนได้ แต่ดวงตาลื่อนลอยจนหนูกังวลขึ้นมา ถ้าเป็นแบบนี้อาจถูกกล่าวหาว่าทำเรื่องที่ไม่ได้ทำก็ได้

ที่แย่กว่านั้นคือ อาจารย์ฮายาชิรออยู่หน้าตู้เปลี่ยนรองเท้าสำหรับแขก ไม่ต้องห่วงนะ! อาจารย์ยกนิ้วโป้งให้หนูแล้วเอ้อมมือโอบหลังหม้าม้าเพื่อพาเข้าไป ทำให้หนูกังวลยิ่งกว่าเดิม หม้าม้าทำผ้าเช็ดหน้าในมือตกแล้วคุณเขาลงไปเก็บ มือของอาจารย์เลยค้างเก้ๆกั๊งๆอยู่ในอากาศ อาจารย์ลุกลี้ลุกลนตึงมือกลับ ไม่รู้ตัวเลยว่าท่าที่แบบนั้นจะชวนให้ใครต่อใครเข้าใจผิด

หนูต้องรอหม้าม้าที่ห้องสมุดแทน พอเข้าไปถึงก็เห็นฮีเตอร์เปิดอยู่ รู้สึกผิดเหมือนกันที่มันเปิดไว้เพื่อหนูคนเดียว ทันใดนั้นมิโนริจึงก็โผล่หน้ามาจากเงามืดของชั้นหนังสือ อาจช่วยไม่ได้เพราะพ่อแม่ของเธอเป็นกรรมการสมาคมผู้ปกครอง แต่เธอจำเป็นต้องมาด้วยหรือ หนูไม่เข้าใจเรื่องนี้เลยอย่างไรก็ดี คงมีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่หนูต้องขอบคุณความหน้าไม่อายของมิโนริ

ขอบคุณนั่นหรือ ไม่หรอก เธอเป็นว่าโชคดีที่เจอเธอแล้วกันละ
“อยากรู้เรื่องคุณแม่ใช่ไหมล่ะ”

มิโนริพูดกับหนูด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน อยากรู้ได้นะอะไรจากปากหนูกันแน่ หนูไม่รู้ก็เลยพยักหน้าไปครั้งหนึ่งโดยไม่พูดอะไร จากนั้นมิโนริเข้ามาใกล้จนไหล่ตัวเองแนบชิดกับไหล่หนู แล้วใช้มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากะโปรง กำมือออกมา ค่อยๆ เปิดให้ดูตรงหน้า

มันคือกุญแจอะ บนป้ายพลาสติกของพวกกุญแจเขียนไว้ว่า “ห้องสภานักเรียน” ตอนเลือกตั้งเมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา มิโนริได้รับเลือกเป็นประธานนักเรียนเทอมแรกของปีการศึกษาหน้า เริ่มปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่เดือนมกราคมก็จริง แต่มีการประชุมเพื่อส่งมอบตำแหน่งหน้าที่หลายครั้งแล้ว มิโนริพูดอย่างภาคภูมิใจว่าตัวเองได้รับมอบหมายให้เก็บกุญแจไว้เป็นประจำ

แต่ทำไมต้องโอ้อวดเรื่องนั้นตอนนี้ ทันทีที่หนูนึกสงสัย มิโนริกี้หัวเราะคิกคัก

“ไม่รู้จริง ๆ หรือ ว่าห้องสภานักเรียนอยู่ตรงไหน”

หนูลุ้นกับท่าทางการพูดเหมือนเยาะเย้ย แต่รู้สึกอะไรใจมากกว่าห้องสภานักเรียนอยู่ข้างห้องประชุมเลยล่ะ ไม่แน่ว่าได้ยินเสียงก็ได้

“พอเริ่มแล้วค่อยแอบออกไป”

มิโนริพูดแล้วขยับตาให้ หนูรู้สึกเหมือนเราสนิทสนมกันมากอย่างบอกไม่ถูก แต่หนูสังเกตเห็นชัดว่าในดวงตาของมิโนริมีประกายแสงแห่งเจตนาร้ายสะท้อนอยู่ ไม่อยากให้มิโนริได้ยินเลย หนูสงสัยว่าควรตัดใจแล้วโน้มหน้าเพื่อให้เราทั้งคู่อยู่ที่ห้องสมุดต่อไปหรือเปล่า แต่สุดท้ายหนูก็อยากอยู่ใกล้ ๆ หม่อมามากกว่าค่ะ

หนูตัดสินใจแล้วว่าหากอาจารย์ฮายาชิเริ่มพูดให้หม่อมามาดูเป็นคนไม่ดี หนูจะวิ่งเข้าไปในห้องประชุมทันที โดยเตรียมใจไว้แล้วว่าต้องถูกโกรธพอเลยปายโหมสับหน้า หนูตามมิโนริไปที่ห้องสภานักเรียน ได้ยินเสียงรองอาจารย์ใหญ่ชัดราวกับอยู่ในห้องเดียวกันเลยล่ะ ต้องขอภัยที่รบกวนเวลาอันมีค่าของทุกท่านในวันนี้ อาจารย์กำลังขอโทษสมาชิกชมรมผู้ปกครองนั้นหมายความว่าการประชุมหรือโดยที่หม่อมามาอยู่ในสถานะคนผิดได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ไม่ใช่แบบนั้นเลยครับ อาจารย์ฮายาชิเอ่ยเสียงดังออกมา

“ผมรักคุณอายาโนะ ซาเอกิ ครับ”

ไม่รู้ว่ทุกคนตกใจในท่าทางการพูดเหมือนนักกีฬากล่าวคำปฏิญาณหรือตกใจในเนื้อหาประโยคกันแน่ ภายในห้องประชุมที่มีเสียงจอบเจอบจะเจิบกริบทันที มิโนริเองยังอ้าปากหวอ ส่วนหนู...ได้แต่รู้สึกแปลกพิลึกว่าอายาโนะ ซาเอกิ คือใคร

อาจารย์ฮายาชิพูดด้วยสีหน้าแบบไหนกันนะ ตอนนั้นหม่อมามาทำหน้าที่ยังงี้ หนูพยายามนึกภาพใบหน้าของทั้งคู่ แต่เสียงฮือฮาในห้องประชุมก็ดังขึ้นราวจะลบนภาพนั่นออกไป

ให้อารมณ์เหมือนความตกใจหยุดชะงักไปแวบหนึ่งก่อนกลายร่างเป็นเสียง

อาจารย์ฮายาชิพูดต่อด้วยเสียงกึกก้อง ราวจะกลบเสียงเหล่านั้นให้หายวับไป

“ผมไต่ขึ้นจากอาจารย์เซ็นโด หัวหน้าอาจารย์ประจำชั้นปีว่าคุณอายาโนะเพิ่งสูญเสียสามีไป ตอนเดินทางไปเยี่ยมบ้านนักเรียน ผมตั้งใจพูดคุยเกี่ยวกับขั้นตอนดำเนินการเพื่อขอยกเว้นค่าอาหารกลางวัน แต่แล้วก็ได้ทราบว่าสภาพจิตใจของเจ้าตัวยังไม่เหมาะจะคุยเรื่องเหล่านั้น เบื้องต้นจึงอยากช่วยเหลือให้อาการฟื้นคืนกลับมาดีขึ้น แน่แน่นอนว่าในฐานะอาจารย์ประจำชั้นเท่านั้นครับ เพียงแต่ความรู้สึกส่วนตัวที่อยู่นอกเหนือเรื่องเหล่านั้นอาจแทรกเข้ามาโดยไม่รู้ตัว”

“อะไรกันเนี่ย”

มิโนริที่อยู่ข้างๆ เปรยขึ้นมาด้วยท่าทางตกใจ ถ้าเสียงดังเข้าไปในห้องประชุมจะทำยังไง หนูหวาดเสียวกับเรื่องนั้นมากกว่าค่ะ

“ความจริงแล้ว หลายปีก่อนหน้า ผมสูญเสียพี่สาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องไปครับ เธอฆ่าตัวตาย สาเหตุมาจากการถูกถอนหมั้นครับ ผมสนิทสนมกับพี่สาวมาตลอด แถมตัวเองยังมีเพื่อนมหาวิทยาลัยรุ่นเดียวกันที่เรียนด้านจิตวิทยา อย่าว่าแต่ยับยั้งความตายเลยครับ ผมไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าพี่สาวตกอยู่ในสภาวะจิตใจเช่นนั้น แม้ในตอนนั้นก็ยังรู้สึกเสียใจกับเรื่องดังกล่าว ผมไม่รู้หรือครับว่าการยื่นมือช่วยเหลือคนอื่นจะเป็นการชดใช้ต่อพี่สาวได้หรือไม่ แต่ความรู้สึกอยากช่วยเหลือคนที่มีความผิดพลาดทางจิตใจให้ได้ในครั้งนี้คือความเป็นจริงที่ไม่อาจบิดเบือนครับ”

“ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้นซะหน่อย พูดอย่างกับว่าถ้าอีกฝ่ายตายไปตัวเองคือคนที่เข้าอกเข้าใจที่สุด คนแบบนี้ก็มีด้วยนะ”

มิโนริพูดพลางยิ้มมีเลศนัย หนูรู้สึกติดใจกับคำพูดของเธอ แต่ก็คิดว่าอาจารย์ฮายาชิดูจะมีลักษณะแบบนั้นเหมือนกัน ไม่สิ ห้ามหลงเชื่อไปตามจินตนาการชั่วร้ายของมิโนริเด็ดขาด

อาจารย์ฮายาชิไม่ได้กำลังแก้ตัวอยู่ เรื่องนั้นหนูสัมผัสได้

“โชคดีที่เพื่อนผู้เรียนเอกจิตวิทยาคนนั้นช่วยแนะนำแผนกเวชศาสตร์กายจิตชื่อดังที่พี่สาวทำงานอยู่ให้รู้จัก ผมจึงรีบนำเสนอคุณอายาโนะ ท่าน

ประธานและภรรยาจากบริษัทของสามีคุณอายาโนะก็อยู่ที่นั่น พวกท่านช่วยกันโน้มน้าวอีกแรงครับ คุณอายาโนะดูไม่มีใจอยากไปเท่าไร แต่คนที่สามารถไปโรงพยาบาลเมื่อไรก็ได้ คือคนที่ไม่จำเป็นต้องไปแต่แรกอยู่แล้วครับ หากเดินทางโดยขนส่งสาธารณะจะต้องเปลี่ยนสายต้อรถหลายรอบ ทั้งยังเสียเวลามาก ด้วยเหตุนี้ผมจึงอาสาไปรับไปส่งด้วยตัวเองครับ ถึงจะเป็นอาจารย์ประจำชั้นของลูกสาว แต่การไปข้างนอกสองต่อสองกับผู้ชาย คงรู้สึกไม่สบายใจ ผมจึงขอให้ากิโกะไปด้วย จากนั้นคุณอายาโนะจึงยอมไปโรงพยาบาลในที่สุดครับ”

คุณอายาโนะ อากิโกะ อิม เออาเอะ

“การรักษาด้วยเวชศาสตร์กายจิตไม่อาจเสร็จสิ้นในครั้งเดียว ต้องค่อยๆ ใช้เวลาเข้ารับการปรึกษาไปเรื่อยๆ แต่หลังจากนั้น ที่เราไปกันเพียงสองคนเพราะอากิโกะมารอค่อนข้างหนักครับ”

เรื่องนั้นก็จริงอยู่...

“โชคดีที่คุณอายาโนะให้ความร่วมมือในการรักษาอย่างเต็มที่ ผมจึงเป็นคนรับส่งต่อไป ระหว่างนั้นเรามีโอกาสรับประทานอาหารด้วยกัน คุณหมอยังเคยแนะนำว่าให้ลองดื่มตำกับดนตรีหรืองานจิตรกรรม เราจึงซื้อตัวคอนเสิร์ตเพลงคลาสสิกหรือพิพิธภัณฑ์ศิลปะ แล้วเข้าชมด้วยกัน แต่ระหว่างที่เราได้ใช้เวลาลำพัง ผมถูกดึงดูดด้วยความใสบริสุทธิ์ในจิตใจของคุณอายาโนะ ในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง จึงตกหลุมรักคุณอายาโนะเข้าครับ”

คราวนี้เสียงจ้อแจ่มดังขึ้นโดยไม่ทิ้งช่วงเงียบอีกต่อไป

“ไม่จริงหรอก หลงรักตั้งแต่เห็นหน้าครั้งแรกก็เลยพยายามเข้าหา มากกว่ามั้ง แม่ของเธออาจจะสวยขนาดนั้น”

หนูไม่ตอบอะไรมิโนริ จ้องเขม็งที่กำแพงฝั่งห้องประชุม เงียहुฟังเสียงอาจารย์ฮายาชิ

“ทว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาอย่างไรหรือครับ นี่ไม่ใช่เรื่องมือที่สาม หากมีกฎว่าห้ามคบหากับผู้ปกครองของเด็ก จากวันนี้ไป ผมจะเลิกพบกับคุณอายาโนะสองต่อสองจนกว่าอากิโกะ ซาเอกิ จะสำเร็จการศึกษาครับ

และจะไม่แสดงความลำเอียงใดๆ แก่อากิโกะเด็ดขาด แต่หากยังมีสิ่งใดต้องรับผิดชอบต่อการกระทำที่ผ่านมา ผมจะขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียวได้โปรดอย่าบีบคั้นคุณอายาโนะในที่นี้ต่อไปเลยครับ”

พออาจารย์ฮายาชิพูดจบ ห้องประชุมก็ส่งเสียงจ่อแจหนักกว่าเดิม ไร้ความรับผิดชอบบ้างละ ทำให้ชีวิตเด็กวุ่นวายบ้างละ คำพูดเหล่านั้นต่างแว่มาให้ได้ยิน

“แค่พูดให้ตัวเองดูเป็นพระเอกเท่านั้นแหละ จะว่าไป อัคโกะ เธอกลายเป็นก๊างขวางคอเต็มๆ เลยไม่ใช่หรือ”

สายตาเป็นประกายเปี่ยมด้วยความอยากรู้อยากเห็นพุ่งเล็งมาที่หนูตอนนี้หม้ามากำลังถูกจับจ้องด้วยสายตาแบบนี้ยิ่งกว่าหนูหลายเท่า หนูปวดใจเหลือเกินค่ะ

“คุณซาเอากิจจะไม่กล่าวอะไรสักหน่อยหรือคะ”

หม้าม่านี้ มิโนริโพล่งขึ้นเบาๆ เมื่อได้ยินเสียงนั้น เธอใช้สองมือปิดปากด้วยท่าทางตกใจ นั่นแปลว่าสองแม่ลูกซึ่งอยู่คนละฝั่งกำแพงต่างก็มีสายตาแบบเดียวกัน

“เดี๋ยวก่อนครับ”

หนูได้ยินเสียงอาจารย์ โส่อกไปที อาจารย์ช่วยออกหน้าแทนหม้าม่าอยู่

“คือว่า ดิฉันมีเรื่องอยากให้คุณคนรับฟังเช่นกันค่ะ”

เสียงที่หนูได้ยินท่ามกลางความจ่อแจ คือเสียงหม้าม่าไม่ผัดผ่อนตอนเข้ามาในห้องสภานักเรียน แม้ได้ยินเสียงคนอื่น หนูก็กังวลว่าเสียงของหม้าม่าคงเบาจนไม่ได้ยิน แต่สุดท้ายหนูกลับรับรู้ได้ชัดเจน มันไม่ดังก้องแม้แต่น้อย แถมยังเนิบช้า แต่เป็นเสียงที่เหมือนเปล่งออกมาจากห้องอย่างหนักแน่น

หนูฟังประสาทสัมผัสทั้งร่างกายรวมไว้ที่หู

“ดิฉันไม่มีความรู้สึกเสนาหาใดๆ ต่ออาจารย์ฮายาชิค่ะ โรงพยาบาลก็ไม่ได้อยากไป แต่ตัดสินใจเข้ารักษาเพราะไม่อยากเป็นภาระต่อลูก ทั้งคอนเสิร์ต พิพิธภัณฑศิลป์ หรือการรับประทานอาหารที่ตามมา ทั้งหมด

ดิฉันเพียงปฏิบัติตามเพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่อาจารย์ประจำชั้นของลูกบอก แต่แล้วเมื่อไม่นาน จู่ๆ กลับถูกลอบจู่โจมกะทันหัน ดิฉันเองก็ลังเลสับสน ว่าควรปรึกษาทางโรงเรียนดีหรือไม่ จึงรู้สึกขอบคุณที่มีการประชุมหาหรือในวันนี้ค่ะ”

“พูดอะไรของคุณนะ!”

“อาจารย์ฮายาชิ กรุณาหุบปากไว้ก่อน คุณซาเอกิ ช่วยเล่าต่อด้วย”

นั่นคือเสียงของรองอาจารย์ใหญ่

“แต่เรื่องนี้...ที่อาจารย์ฮายาชิต้องแนะนำแผนกเวชศาสตร์กายจิตให้ ดิฉันใคร่ครวญแล้วว่าตัวเองเป็นคนผิด ความสะเทือนใจหลังสามีเสียชีวิต ทำให้ดิฉันทำตัวอ่อนแอ ยิ่งเห็นลูกสาวเข้มแข็งก็ยิ่งปล่อยปละละเลย เป็นความจริงที่ดิฉันไม่สามารถทำสิ่งที่ควรทำในฐานะแม่ได้เลย ไม่อาจจัดการเอกสารที่ต้องส่งให้โรงเรียน หรือดำเนินการทำเรื่องที่ทำจำเป็นต่อสภาพแวดล้อมครอบครัวที่เปลี่ยนไป ดิฉันขอใช้พื้นที่นี้กล่าวขออภัยต่อความเดือดร้อนที่ตัวเองสร้างขึ้นค่ะ”

เสียงที่หนูได้ยินจากอีกฝั่งกำแพงคือเสียงของหมาม้า แต่หนูกลับไม่มั่นใจแล้วว่าคนที่อยู่อีกฝั่งกำแพงคือหมาม้าจริงหรือเปล่า น้ำเสียงหมาม้าหนักแน่นขนาดนั้นทีเดียว รวากับป๊ะป๋ากำลังช่วยกระชับข้างหู แล้วบอกว่า พูดแบบนี้สิ

“ทำไมถึงโกหกแบบนี้!”

อาจารย์ฮายาชิตะโกนขึ้น

“ไม่ใช่เรื่องโกหกค่ะ ดิฉันเคยพูดอะไรที่ทำให้คุณเข้าใจผิดอย่างนั้นหรือคะ”

พอหมาม้าตอบก็มีเสียง โครม ดังขึ้นเหมือนเก้าอี้ล้ม เสียงนั้นยังดังต่อเนื่องสองสามครั้งควบคู่กับเสียงอะอะจ๊อจ๊อ ใจเย็นลงก่อน หนูได้ยินใครสักคนพูดแบบนั้น อาจารย์ฮายาชิพุ่งเข้าไปกระซอกตัวหมาม้าหรือเปล่า

“หมาม้า!”

ไม่กี่วินาทีหลังจากหนูร้องออกไป ประตูห้องสภานักเรียนก็ถูกเปิดออก อาจารย์เซ็นโด หัวหน้าอาจารย์ประจำชั้นปีและคุณแม่ของมิโนริเดิน

เข้ามา หนูเตรียมใจว่าต้องถูกดูแลแน่นอน แต่อีกฝ่ายแค่พูดเบา ๆ ว่าให้กลับไปห้องสมุดเท่านั้น หนูคิดว่าอาจารย์คงเห็นมินิรออยู่ด้วย และประหม่นได้ว่าใครเป็นคนไขกุญแจเปิด จึงเกรงใจคุณแม่ของมินิ

หลังจากนั้นสิบนาที หม่อมมามารับที่ห้องสมุด ใบหน้าหม่อมมาสดเผือดสภาพยืนแทบไม่ไหว ตอนอยู่อีกฝั่งกำแพง หนูรู้สึกว่หม่อมมาดูเข้มแข็งมาก แต่ความจริงแล้วหม่อมมาก็คือหม่อมมานั่นเองค่ะ

อาจารย์เซ็นโดอยู่ข้าง ๆ หม่อมมา แต่อาจารย์เห็นว่าเวลาแบบนี้ควรให้อาจารย์ผู้หญิงช่วยดีกว่า สุดท้ายจึงได้อาจารย์ห้องพยาบาลช่วยขับรถไปส่งที่บ้าน ก่อนหน้านั้นตอนหนูไปห้องพยาบาลเพราะปวดท้อง อาจารย์ห้องพยาบาลช่วยดูแลด้วยความใจดีอย่างมาก แต่วันนั้นอาจารย์เอาแต่ทำหน้าบึ้ง ระหว่างอยู่บนรถก็ไม่พูดอะไรสักคำ

ในที่สุดเราก็กลับถึงบ้าน แต่วันที่แสนยาวนานยังไม่จบ

หม่อมมาบอกว่าเหนื่อย เปลี่ยนแค่เสื้อผ้าแล้วนอนชมกับเตียงโดยไม่ล้างเครื่องสำอาง หนูคงทำอะไรไม่ได้ จนตะวันตกดินแล้วหม่อมมายังไม่มีที่ท่าจะลุก หนูจึงทำอุ้งกิ้งคนเดียว

ทันใดนั้น เสียงจากอินเตอร์คอมดังขึ้น หนูดูภาพข้างนอกผ่านหน้าจอ เห็นใบหน้าที่ของอาจารย์ฮายาชิ ดวงตาแดงก่ำเพราะเลือดคั่งถูกฉายแบบโคลสอัพจนน่ากลัว ทำอย่างไรดี หนูคิดแล้วเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้าง ตัวหนูชนกับที่วางร่มเลยมีเสียงเล็ดลอดออกไป

“คุณอาโยโนะ อยู่ตรงนั้นใช่ไหม เปิดประตูให้หน่อยครับ ไม่อย่างงั้นผมก็ต้องคุยกับคุณ”

อาจารย์ฮายาชิพูดเสียงดังจนคล้ายจะได้ยินทั่วแมนชั่น เรียกหม่อมมาดีไหมนะ แต่ท่าแบบนั้นแล้วจะเป็นอย่างไรต่อ หนูยืนแข็งที่อยู่อู่ที่เดิม คราวนี้อาจารย์ทุบประตูบ้ง ๆ ถึงจะไม่ใช้ประตูรั้วคุณภาพขนาดนั้น แต่อาจารย์ทุบแรงจนรู้สึกว่มันอาจพังลงมาเมื่อไรก็ได้

“คุณอาโยโนะ คุณเองก็รู้ดีใช่ไหมว่าผมรักคุณ ตอนจูบกันคุณก็ไม่ได้แสดงท่าทีปฏิเสธ”

หยุดเสียทีเถอะ หนูอยากปิดหูไม่รับฟัง ใครก็ได้ ช่วยด้วย ป๊ะป๊า...

ตอนนั้นเอง เทพเจ้าผู้ช่วยเหลือก็มาถึง ท่านประธานบริษัทของ ป๊ะป๊าและภรรยาค่ะ ไกลวันคริสต์มาสแล้ว พวกท่านจึงนำของขวัญและ เค้กมาฝากหนู ทำอะไรของคุณนะ เลิกทำเรื่องแบบนี้ทีเถอะ ทั้งสองเอ๋ย เตือนอาจารย์ฮายาชิแบบนี้ แต่อาจารย์ฮายาชิไม่รับฟัง ทั้งยังผลักรรยา ท่านประธานจนล้ม เลยถูกแจ้งตำรวจทันที

หนูได้ยินเสียงร้องของภรรยาท่านประธานจึงเปิดประตูออกไป ภรรยา ท่านประธานล้มหายหลังทับกล่องเค้กจนบี้แบน

อาจารย์ฮายาชิวิ่งหนีไปจากที่นั่น

ท่านประธานและภรรยาคอยดูแลอยู่ใกล้ๆ ขณะที่หนูบอกคุณตำรวจ ว่าคนที่อยู่หน้าประตูเมื่อก็คืออาจารย์ฮายาชิ หนูรู้สึกอยู่ไม่เป็นสุขนัก เพราะมันเหมือนการแอบฟ้องลับหลัง แต่ปกปิดไปคงไม่ได้อะไร

นี่ อากิโกะวัยผู้ใหญ่ หลังจากนี้อาจารย์ฮายาชิจะเป็นยังไงนะ หนู กลัวอาจารย์ฮายาชิตอนมาที่บ้านก็จริง แต่ไม่คิดว่าอาจารย์เป็นคนไม่ดีหรอก และแน่นอน หม่าม๊าก็ไม่ใช้คนไม่ดีเหมือนกัน ที่พูดตรงๆ ว่าไม่มีความ รู้สึกเสนาหาใดๆ ต่ออาจารย์ ถึงรบกวนให้ช่วยดูแล ก็ไม่จำเป็นต้องคบกัน เสียหน่อย

แต่ทำไมเรื่องถึงลงเอยด้วยความเจ็บปวดแบบนี้

แม้ตระหนักดีว่าต้องอึดอึดใจแน่ แต่หนูก็อธิษฐานต่อแสงเทียน (ที่ ปักบนเค้ก) ขอให้อาจารย์ฮายาชิมาโรงเรียนในเทอมสามด้วย แต่ไม่อยาก ให้ซานต้าคิดว่านี่เป็นคำขอในวันคริสต์มาสหรอกนะ

เอาเถอะ ซานต้าก็ไม่มีจริงอยู่แล้ว ข้อความจดหมายในวันนี้ พอ ลองอ่านทวนอีกรอบก็ให้ความรู้สึกท่างเห็นนิดหน่อย แต่หนูยังเชื่อเรื่อง ของคุณอยู่นะ

เมอร์รีคริสต์มาสค่ะ อากิโกะวัยผู้ใหญ่

อากิโกะวัยผู้ใหญ่ สุขสันต์วันปีใหม่ค่ะ

ถึงหนูจะว่าแบบนี้ แต่ความจริงเทอมสามเริ่มขึ้นแล้ว อาจารย์เอง ก็เพิ่งพูดในคาบโฮมรูมก่อนกลับบ้านว่า จะทำตัวเหมือนอยู่ในช่วงปีใหม่

ไปตลอดไม่ได้นะ แต่“อาจารย์”ในที่นี้ ไม่ใช่อาจารย์ฮายาชิ เป็นอาจารย์ เซ็นโดค่ะ

วันพิธีเปิดภาคการศึกษา มีประกาศแจ้งว่าอาจารย์ฮายาชิพักงานไป เนื่องด้วยปัญหาด้านสุขภาพ หนูไม่รู้ว่าปัญหาด้านสุขภาพดังกล่าวหมายถึงอะไร ได้ยินแค่ข่าวลือประหลาดเกี่ยวกับอาจารย์ฮายาชิเท่านั้น

ชั้นเรียนห้องข้างๆ มีเด็กที่บ้านเปิดร้านขายเค้กอยู่ ได้ยินว่าอาจารย์ฮายาชิสั่งเค้กคริสต์มาสไว้ก้อนหนึ่งในวันที่ยี่สิบห้า (ประมาณสามวันหลังการประชุมนั้นละมั้ง) แต่จวนจะปิดร้านก็ยังไม่มาเอา ทางร้านจึงโทร.ไปหา อาจารย์มาถึงหลังจากประตูลิเก้ม้วนของร้านปิดแล้ว พอรับเค้กไปก็ลงมือเหยียบกล่องเค้กทันที...

เด็กที่ไปเที่ยวหุบเขาโคโยสะกับครอบครัวช่วงสิ้นปียังบอกว่าเห็นคนทำทางเหมือนอาจารย์ฮายาชิถือขวดเหล้าในมือ เมาแอ้อยู่แถวลานตั้งแคมป์ที่ไม่มีใครใช้ช่วงฤดูหนาว...

สุขภาพที่ว่า อาจหมายถึงจิตใจก็ได้ เรื่องราวครั้งนี้ทำให้หนูรู้เป็นครั้งแรกว่า แม้แต่คนที่เก่งกีฬาหลายอย่าง ผิวเกรียมแดด ร่าเริงแจ่มใสอยู่ตลอด ก็มีช่วงเวลาที่หัวใจอ่อนแอเหมือนกัน คนเราไม่สามารถตัดสินจากภายนอกได้จริงๆ นะคะ

หมาม้าคอยทำหัวใจให้แข็งเพื่อปกป้องตัวเอง แต่ไม่แน่ หัวใจที่แข็งและดูทันทานอาจเปราะบางและแตกสลายง่ายกว่าก็ได้ ถ้าอย่างนั้นระหว่างแข็งกับอ่อนนุ่ม แบบไหนแข็งแรงกว่ากัน ที่ให้คำตอบไม่ได้คงเพราะเป็นเรื่องของหัวใจนั่นแหละ

พอพูดถึงอาจารย์ฮายาชิ ทุกคนจะพากันชำเลื่องมองมาทางหนู โดยมีโนริเป็นศูนย์กลางของกลุ่ม แต่หนูแทบไม่เคยถูกต่อว่าตรงๆ หรือถูกลงไม้ลงมือแต่อย่างใด

เพราะอาจารย์เซ็นโดเคยพูดเรื่องนี้ให้ทุกคนฟังหน้าชั้นเรียน

“การกล่าวถึงสาเหตุหรืออาการของผู้เจ็บป่วยลับหลังถือเป็นเรื่องไร้มารยาอย่างมาก ไม่เพียงอาการป่วยเท่านั้น ในอนาคตจากนี้ เราทุกคนย่อมไม่มีใครรู้ว่าจะประสบพบภัยพิบัติแบบใด ครุคิดว่าสิ่งที่เราทำได้ก่อน

เรื่องพวกนั้นจะมาถึง ไม่ใช่แค่การดูแลสุขภาพหรือเตรียมอุปกรณ์ป้องกันภัยให้พร้อม การสานสัมพันธ์อันดีกับคนรอบข้าง เพื่อให้ช่วยเหลือเราในยามเดือดร้อน ก็เป็นการเตรียมพร้อมอันสำคัญใช้หรือไม่ มีใครรู้สึกอยากช่วยเหลือคนที่เอาแต่พูดจาว่ำวายคนอื่นบ้างไหม การมีสุขภาพแข็งแรง การใช้ชีวิตได้อย่างสุขสงบ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นทั่วไป ไม่ว่าใครก็มีโอกาสตกอยู่ในสภายากลำบากทั้งนั้น สิ่งที่จะช่วยเหลือเราได้ในยามนั้น คือสิ่งที่เราเคยกล่าวออกไปก่อนหน้านี้ อย่างคำว่าขอบคุณ หรือคำว่าขอความกรุณาด้วยใช้หรือไม่ ถ้อยคำเหล่านี้สามารถเก็บออมได้ จะเป็นเพียงคำว้อรุธนส์สวัสดิ์หรือสวัสดิ์ก็ไม่ใช่ไร ปีนี้ ครูขอให้ทุกคนกล่าวคำเหล่านี้กับเพื่อน คนในครอบครัว หรือผู้คนในเมือง แล้วลองเก็บออมให้เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ”

หลังฟังคำพูดของอาจารย์ หนูกลับมาทบทวนตัวเอง แม้หนูจะเชื่อว่าตัวเองไม่เคยทำให้อื่นชุ่นเคืองใจ แต่ก็ไม่ค่อยเอ่ยคำที่แสดงความรู้สึกขอบคุณเท่าไร โดยเฉพาะคำทักทาย

ช่วงเทอมสามนี้ อาจารย์เซ็นโดจะรับหน้าที่อาจารย์ประจำชั้นแทน แต่มีในรียังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

“นั่นนะ ไม่ค่อยชอบอาจารย์ชิโนมยะก็จริง แต่อุตส่าห์ชอบอาจารย์ฮายาชิแท้ๆ...นี่เป็นคำชมหรอกระ ไซ้โหมละ ไซ้โหม”

เอาแต่พูดอะไรแบบนั้นอยู่ได้ ทำไมต้องพาดพิงอาจารย์ชิโนมยะด้วยนะ การชมเชยด้วยการเปรียบเทียบก็ไม่ต่างจากการต่อว่าอีกฝ่ายที่ถูกเปรียบเทียบหรอก

หม้าม่าไม่นอนชมแล้ว แต่ใช้เวลาทั้งวันนั่งเหม่อลอยอยู่ในบ้าน อีกทั้งยกเลิกสัญญาโทรศัพท์มือถือเรียบร้อยแล้ว ทำไปเพื่อตัดขาดการติดต่อจากอาจารย์ฮายาชิก็จริง แต่หม้าม่ายังบอกว่า ของแบบนี้มีไปก็เท่านั้น ทั้งที่บางครั้งหม้าม่าอุตส่าห์ใช้มันซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ให้หนูได้

อ้อ จริงสิ ถึงจะเป็นคนเดียวกัน แต่การนำอดีตมาเปรียบเทียบกับปัจจุบันอาจไม่ใช่เรื่องดีนัก หนูต้องพยายามมองหาข้อดีของหม้าม่าในตอนนี้อย่าเจอ การไม่ซื้อของผ่านอินเทอร์เน็ตก็ช่วยประหยัดรายจ่าย

ของบ้านเราได้มากทีเดียว

อากิโกะวัยผู้ใหญ่คะ ตอนนี้คุณเก็บออมได้เท่าไรแล้ว ไม่ได้หมายถึงเงิน (แต่ก็อยากรู้เรื่องนั้นเหมือนกัน) แต่หมายถึงถ้อยคำค่ะ

ขอให้รอบตัวคุณมีผู้คนมากมายที่พร้อมให้ความช่วยเหลือในยามเดือดร้อนทีเกิด

และขอให้ตัวคุณเองเป็นคนที่สามารถช่วยเหลือผู้คนมากมายได้เช่นกัน

ขึ้นอยู่กับความพยายามของหนู อย่างนั้นสินะ

สวัสดีค่ะ อากิโกะ

วันนี้หนูขึ้นชั้นประถมหกแล้วค่ะ

ตอนเช้า หนูเจอมิโนริที่ตู้เปลี่ยนรองเท้า เธอพูดเหินแสมว่าอยากไปทัศนศึกษากับอาจารย์ฮายาชิจังเลย แต่พอหนูดูแผนผังเปลี่ยนชั้นเรียนก็ตัดสินใจไม่แยแส ถึงอย่างไรก็อยู่คนละห้อง หนูอยู่ห้องหนึ่ง ส่วนมิโนริห้องสามค่ะ ความจริงแค่นี้ก็ถือว่าหนูโชคดีสุดๆ แล้ว

อาริสะจังอยู่ห้องสองค่ะ เรื่องนี้หนูเสียตายเหมือนกัน เพราะคาดหวังว่าไม่แนอาจได้สนิทกับเธอมากขึ้น แต่ชั้นเรียนของหนูรอบนี้ไม่มีเด็กผู้หญิงเจ้ากี้เจ้าการ ดูจะสามารถใช้ชีวิตสงบสุขได้ทั้งปี อาจารย์ประจำชั้นคือคุณยายไกล์เกียณ โอ๊ะ ขอภัยที่เสียมารยาทค่ะ คืออาจารย์ทสึคาโมโตะผู้มากประสบการณ์ต่างหาก

แต่ว่านะอากิโกะ ในใจหนูไม่สุขสงบแม้แต่บัดเดียวค่ะ เพราะเกิดคดีไม่คาดฝันขึ้นในวันหยุดฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา การใช้คำว่าคดีอาจฟังดูใหญ่โตเกินจริง เพราะไม่มีใครทำเรื่องเลวร้าย และไม่ถึงกับมีตำรวจมา

ถึงอย่างนั้น สำหรับหนูก็คือคดีใหญ่ค่ะ ว่าไหม อากิโกะ

ปลายเดือนมีนาคม มีผู้หญิงที่หนูไม่เคยเห็นมาที่บ้าน หนูเป็นคนออกไปรับหน้าประตู “เรียวตะ!” ผู้หญิงคนนั้นพูดพลางทำตาโตทันทีเมื่อเห็นหน้าหนู คนรู้จักของคุณพ่อหรือเปล่านะ หนูคิด แต่ความจริงกลับไม่น่าเชื่อ คุณย่านั้นเองค่ะ

เทศกาลไหว้บรรพบุรุษหรือช่วงปีใหม่ ทุกคนที่โรงเรียนจะไปบ้าน ญาติตายายกัน แต่ทำไมบ้านเราถึงไม่ไปบ้าง หนูเคยถามป๊ะป๊าแบบนั้น แล้วป๊ะป๊าก็ตอบว่า ทั้งป๊ะป๊าและหม่าม้าต่างไม่มีครอบครัวอยู่ที่บ้านเกิด ครอบครัวเรามีแค่ป๊ะป๊า หม่าม้า และอากิโกะเพียงสามคน หนูจึงเชื่อมาตลอดว่าคนเหล่านั้นเสียชีวิตไปแล้ว

นอกจากนี้ หนูยังไม่เห็นคนที่มีความสัมพันธ์ดังกล่าวมางานศพป๊ะป๊า แม้แต่คนเดียว

ขณะกำลังถูกถามชื่อและอายุ หนูพยายามนึกว่าจะทำอย่างไรดี ทันใดนั้นอีกฝ่ายก็บอกให้เรียกคุณแม่มาหน่อย หนูเลยจำใจเดินไปเรียก ตั้งแต่เกิดเรื่องอาจารย์ฮยาซึ หม่าม้าเป็นตุ๊กตาเกือบตลอดเวลา แต่พอหนูบอกว่าคุณย่ามาหา หม่าม้ากลับลุกขึ้นได้ทันที

หนูพาคุณย่าเข้ามาในบ้าน คุณย่าเห็นห้องนั่งเล่นสภาพกรุงรังแล้ว ขมวดคิ้ว แต่เมื่อพบทั้งบุุชาเล็กๆ ของป๊ะป๊าก็เข้าไปใกล้แล้วร้องไห้ตรงหน้า รูปถ่าย ส่วนหม่าม้า ไม่น่าเชื่อว่าจะลงมือชงชาฝรั่งได้ หนูไม่รู้รายละเอียด เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหม่าม้ากับคุณย่า ได้แต่มองทั้งสองสลับไปมา พลางใจเต้นตึกตัก

คุณย่าซึ่งหยุดร้องไห้แล้วนั่งบนเก้าอี้ แต่ไม่มีที่ท่าจะดื่มชา จ้องเหม็งที่หม่าม้า ถามด้วยน้ำเสียงน่ากลัวว่าป๊ะป๊าทายเพราะอะไร หม่าม้าดูน่าสงสารมาก หนูจึงเล่าเรื่องที่ป๊ะป๊าเป็นมะเร็งกระเพาะอาหาร

หลังเข้าตรวจสุขภาพประจำปีของบริษัทตอนฤดูใบไม้ผลิ ผลออกมาว่าต้องรับการตรวจละเอียดอีกครั้ง แต่ป๊ะป๊างานยุ่งจึงเลื่อนไปทำทีหลัง พอถึงฤดูใบไม้ร่วงป๊ะป๊ารู้สึกปวดท้องจึงไปโรงพยาบาล แต่ตอนนั้นทุกอย่างสายเกินไปแล้ว สิ่งที่คุณบอกไปคือเรื่องที่ได้ยินพนักงานบริษัทป๊ะป๊าคูยกันในงานศพ ไม่ได้ฟังมาโดยตรงจากป๊ะป๊าหรือหม่าม้า

คุณย่าร้องไห้ออกมาอีกครั้ง คราวนี้เริ่มพูดกับหม่าม้าด้วยความโกรธ ว่าอย่างน้อยก็ควรแจ้งเรื่องเสียชีวิตบ้าง และทำไมถึงไม่เชิญมาร่วมงานศพ

“ฝ่ายเธออาจคิดว่ากำลังใช้ชีวิตหลบซ่อนจากพวกฉัน แต่ฝ่ายฉัน รู้ที่อยู่มาหลายปีแล้ว ถึงอย่างนั้นก็อุตส่าห์ยอมนั่งเฉย เผื่อว่าสักวัน

จะได้รับการติดต่อกลับมาบ้าง ตัดสินใจปล่อยผ่านเรื่องที่พวกเธอหนีตามกัน พยายามเปิดใจยอมรับเรื่องเธอให้ได้ แต่กลับมาหักหลังกันแบบนี้ ฝ่ายฉัน พยายามติดต่อมาเพราะตั้งใจแบ่งสมบัติหลังคุณพ่อเสียให้เรียบร้อยส่วนหนึ่ง ต่อให้หนีไปกับผู้หญิง ทั้งทุกอย่างทั้งพ่อแม่ ทั้งบ้าน ทั้งอาชีพมันคงอย่าง ข้าราชการจังหวัด แต่สำหรับฉันก็ถือเป็นลูกชายเพียงคนเดียว ถ้าฉัน ติดต่อมากะทันหันก็คงไม่พันพากับหนีไปที่อื่น ฉันเลยบอกที่อยู่ให้ อาจารย์นายคนหนึ่ง เขาพูดว่าอะไรรู้ไหม ลูกชายคุณเสียชีวิตไปเมื่อ ปลายเดือนกุมภาพันธ์ปีที่แล้ว เธอเข้าใจบ้างหรือเปล่าว่ความรู้สึกของฉัน ในตอนนั้นเป็นยังไง”

ขณะที่คุณย่าโมโหอยู่ฝ่ายเดียว หม่ำม้ามักหันหน้าหนีเงียบตลอด
“อย่าว่าหม่ำม่าย”

หนูรู้ว่าคุณย่ากำลังเสียใจ แต่หนูทนดูหม่ำม่ายถูกต่อว่าไม่ได้ หม่ำม่าย ต้องเจ็บปวดหลังปีปะตาย ถูกใครต่อใครนินทาว่าร้ายเรื่องอาจารย์ฮายาชิ ครั้งนี้ยังถูกตำหนิเรื่องปีปะอีก หนูกลัวว่าถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป หม่ำม่าย คงกลายเป็นตุ๊กตาตลอดกาลแน่

หนูคิดว่าคราวนี้ตัวเองคงเป็นฝ่ายถูกโมโห แต่คุณย่าอ่อนลมหายใจ ลื่นๆ เพื่อคลายอารมณ์ จ้องหนูนิ่งด้วยใบหน้าที่ไม่รู้ว่กำลังร้องไห้หรือยิ้ม

“แม้แต่สีหน้าตอนนั้นก็ยังเหมือนกันเชียวนะ”

หนูอึ้งทำอะไรไม่ถูก ขณะที่คุณย่าก็ไม่ละสายตาไปไหน แล้วจู่ๆ คุณย่าก็บอกว่าอยากดูสมุดพก หนูไปที่ห้องตัวเอง หยิบสมุดพกของชั้น ประถมห้าที่เพิ่งได้รับในวันพิธีปิดภาคการศึกษา รู้สึกโล่งอกที่สามารถหลบ สายตาได้แม้เพียงเล็กน้อย มากกว่ารู้สึกว่เป็นคำขอเร่งด่วนที่ต้องทำตาม จากนั้นหนูกลับมายื่นหน้าคุณย่าแล้วยื่นสมุดให้

“อย่างที่คิดไว้ หัวดีจริงๆ ที่ไม่ถนัดวิชาพละก็ไม่ต้องใส่ใจหรอก”

ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วฝ่ามือ คุณย่าใช้มือสองข้างกุมมือหนูไว้ นั่นเอง หนูไม่ได้รับสิ่งเหล่านี้มานาน ไม่รู้จะอย่างไรดี ได้แต่ตัวแข็งทื่อ ทันใดนั้นคุณย่าก็ปล่อยมือข้างหนึ่ง เริ่มใช้มือนั้นลูบหัวหนูเบาๆ

น้ำตาเอ่อล้นไหลจากดวงตาหนู เพราะคุณย่าทำแบบเดียวกับที่ปีปะ

ทำให้หนูเสมอ ไม่ใช่แค่เวลาทำคะแนนสอบได้ดีเท่านั้น แต่เป็นตอนล้างจานเสร็จ และตอนแข่งมาราธอนจบด้วย แม้ว่าหนูจะอยู่ในอันดับที่นับจากท้ายสุดคงเร็วกว่า ก่อนอื่นป๊ะป๊าจะจับมือหนูแน่น จากนั้นค่อยลูบหัว

ขนาดของมือต่างกัน แต่เป็นความอบอุ่นเดียวกัน

นี่ อากิโกะ คิดอย่างไรหรือ ถ้าคุณย่าคนนั้นบอกให้ไปอยู่ด้วยกัน ตอนแรกคุณย่าไม่ได้พูดเรื่องนั้นกับหนู แต่พูดกับหม่าม้าก่อน

“วันนี้ฉันมาที่นี่เพื่อจุดธูปบูชาเรียวตะเท่านั้น คิดไว้แล้วว่าอาจจะมีลูก แต่คงยอมรับเด็กที่เธอคลอดเป็นหลานไม่ได้ คิดไว้แบบนั้นแท้ๆ แต่ฉันน่ะไรกัน อากิโกะจึงคือเรียวตะชัดๆ ไม่ใช่แค่หน้าตา ทั้งความฉลาด ความรับผิดชอบ รวกับฉันกำลังมองเด็กคนนั้นอยู่เลย ไม่มีมืองค์ประกอบใดจากเธอแม้แต่เศษเสี้ยว เธอแย่งเรียวตะที่ฉันเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมไป ถ้ายังมีสิ่งที่เรียกว่ามโนสำนึกอยู่บ้างก็ยกอากิโกะให้ฉันซะ แทนที่จะใช้ชีวิตในห้องแคบๆ ทั้งยังรกเลอะเทอะ ได้อาศัยในบ้านกว้างขวางสะอาดสะอ้านก็น่าจะดีต่อตัวอากิโกะเอง ฉันไม่เห็นทั้งเปียโนหรือไวโอลิน แต่เธอคงให้เด็กคนนี้ไปเรียนกวดวิชาอย่างสม่ำเสมอใช่ไหม”

หม่าม้าปิดปากเงียบ หนูเองก็ไม่ว่าควรพูดอะไรแทรก

หนูไม่มีประสบการณ์เรียนดนตรี แต่ตอนอยู่ชั้นประถมต้นเคยเข้าโรงเรียนสอนว่ายน้ำ เทียบกับเด็กคนอื่นๆ แล้วทำเวลาสู้ไม่ได้แม้แต่บ่อยเลยบอกป๊ะป๊าว่าไม่อยากไป แล้วป๊ะป๊าก็ปลอบใจให้สู้ๆ จนกว่าจะว่ายท่าฟรีสไตล์ได้ทำสิบเมตรก่อน พอหนูทำได้จึงเลิกว่ายน้ำไปพร้อมกัน แต่ถ้าต้องถูกคุณย่าพูดแบบนี้ หนูเรียนว่ายน้ำต่อดีกว่า

เด็กหลายคนเข้าโรงเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่นั้นชั้นประถมหก แต่หลังจากป๊ะป๊าตายก็ไม่มีโอกาสคิดถึงเรื่องพวกนั้นเลย พอลองนึกดูอีกทีก็เห็นว่าบ้านเราไม่มีรายได้ คงยากที่จะเข้าโรงเรียนกวดวิชาหรือเรียนเสริมอะไรสักอย่างหลังจากนี้

แต่หนูไม่ได้คาดหวังสิ่งเหล่านั้น ตอนนี้หม่าม้าดูเหมือนอยากบอกว่า “กรุณาทำแบบนั้นเถอะค่ะ” นั่นคือสิ่งที่หนูกลัว ถ้าหนูไม่อยู่ อาจารย์ที่โรงเรียนก็ไม่ต้องมาบ้าน หม่าม้าจะไม่ถูกเค้นถามอีกต่อไปว่าเลี้ยงลูก

เหมาะสมหรือเปล่า

หม้าม้าจะใช้ชีวิตคนเดียวได้อย่างสงบสุข

หม้าม้าไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ คุณย่าดูจะทนรอไม่ไหว จึงหันมาทางหนูที่นั่งอยู่ข้างหม้าม้า

“นี่ อากิโกะจัง ลองมาบ้านย่าสักครั้งไหม จากที่นี่ต้องนั่งทั้งรถเมล์และชินกังเซ็น ไปวันเดียวคงเหนื่อยแย่ มานอนค้างตอนวันหยุดดูไปไม้ผลิหรือช่วงหยุดยาวเดือนพฤษภาคมก็ได้ คงอยากรู้สินะว่าคุณพ่อใช้ชีวิตมาในที่แบบไหน”

หนูสนใจเรื่องนั้น ป๊ะป้ามเคยเล่าเรื่องตอนเด็กให้ฟังอยู่บ้าง อย่างเรื่องที่ตัวเองเคยเรียนว่ายน้ำน้ำเหมือนกัน แต่ไม่เอ่ยชื่อสถานที่จริงสักครั้งเดียว ป๊ะป้ามบอกว่าเคยจมน้ำตอนไปเที่ยวทะเล หนูเลยถามว่าอาศัยอยู่ใกล้ทะเลใช่ไหม เรื่องนั้นป๊ะปาก็หัวเราะกลบเกลื่อนแล้วบอกว่าเพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศหมู่เกาะไงล่ะ แต่จากเมืองนี้ถึงทะเล ยากที่จะเดินทางแบบไปเข้าเย็นกลับ

ถ้าหนูไปบ้านคุณย่า อาจเห็นทะเลก็ได้

“จริงสิ ไปบ้านอูด้งที่คุณพ่อชอบด้วยดีไหม ถ้าเห็นหน้าอากิโกะจัง แก่แกต้องตกใจแน่ ยังไม่ทันสั่งอะไรก็อาจได้อูด้งเต้าหู้ทอดหรืออูด้งหน้าไข่ของโปรดคุณพ่อกินเลยก็ได้”

หนูอยากกินของพวกนั้นด้วย ถ้าแค่ไปเที่ยวเฉยๆ ไม่ได้ไปเป็นลูกของบ้านคุณย่าก็โอเค

“ลองไปดูโรงเรียนด้วยไหม แยกหน่อยที่โรงเรียนประถมถูกยุบรวมกับโรงเรียนมัธยมต้น ไม่เหลือโรงเรียนที่คุณพ่อเคยไปแล้ว แต่โรงเรียนมัธยมปลายยังมีอยู่ เพราะเป็นโรงเรียนชื่อดังที่มีแต่เด็กหัวดี...”

“พอได้แล้ว!”

จู่ๆ หม้าม้าก็ตะโกนเสียงดัง หนูกำลังเคลิ้มฟังคุณย่าเพลินๆ จึงรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนถูกโมโห แต่หม้าม้าไม่ได้มองหนู

“อากิโกะเป็นลูกของดิฉัน ลูกของอายาโนะ ซาเอกิ กับเรียวตะซาเอกิ ค่ะ”

หนูไม่อาจทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในความหมายถ้อยคำที่หม่าม้า ยืนยันหนักแน่น เพราะคิดว่าหม่าม้าแค่พูดเรื่องสามัญธรรมดา แต่สำหรับ คุณย่าแล้วไม่ใช่

“ซาเอากิสินะ ถึงกับใสนามสกุลนั้นในชื่อเรียวตะ เท่ากับทิ้งนามสกุล ฮิกุจิไปแล้ว ตั้งใจหาเรื่องกันใช่ไหม”

หนูมองหน้าคุณย่าที่ดูเจ็บแค้น จึงรับรู้เป็นครั้งแรกว่านามสกุล ซาเอากิไม่ใช่ของป๊ะป๊า เป็นของหม่าม้าต่างหาก แต่พอได้ยินคำต่อไปของ หม่าม้า หนูไม่สนแล้วว่านามสกุลนี้เป็นของฝั่งไหน

“อย่าพาเด็กคนนี้ไปไหนเลยล่ะ”

หม่าม้าเลือกเก็บหนูไว้ในบ้านหลังนี้ เพียงแค่นั้นหนูก็ดีใจจนไม่สามารถบรรยายออกมา

“หือ พุดจาวางโตทีเดียวนะ ถึงจะเปลี่ยนชื่อหรือทะเบียนบ้าน แต่บางอย่างก็เหมือนเดิม เอาเถอะ วันนี้นฉันจะกลับไปก่อน แต่เรื่องอากิโกะจัง ไม่ใช่สิ่งที่เธอตัดสินใจได้หรอกนะ”

คุณย่ายืนขึ้นแล้วหันมายิ้มให้หนูด้วยใบหน้าที่อ่อนโยน

“อากิโกะจัง หนูคงเก่งเรื่องการเขียนใช่ไหม เป็นลูกคุณพ่อก็แบบนี้แหละ เรียวตะเองตอนอยู่มัธยมต้นก็ชอบแสวงหาเป็นเรียงหนังสือ แต่จริงๆ แอบเขียนนิยายอยู่ตลอด เขาไม่ได้เอาให้ย่าดูหรอก แต่คงเป็นนิยายที่สนุกแน่นอน ตอนอยู่มัธยมปลาย ถ้าไม่เจอเรื่องสะเทือนใจเพราะเสียเพื่อนรักไป คงเขียนต่อจนจบแล้ว ถ้าได้เป็นข้าราชการ คงมีทั้งเวลาและสภาพการเงินที่ดีพอจะเขียนนิยาย อาจกลายเป็นนักเขียนเต็มตัวก็ได้ ตอนเขียนเรียงความประกวดก็ได้ไปประกาศบอไป เอาเป็นว่าไม่มาบ้าน ก็ไม่เป็นไร ถ้าสะดวกช่วยเขียนจดหมายหาย่าหน่อยได้ไหม ไม่ต้องฝืนใจ เขียนเรื่องคุณพ่อก็ได้ เอาให้เหมือนไดอะรี่ บอกว่าวันนี้ทำอะไรที่โรงเรียน ก็พอ ย่าไม่มีลูกหลานคนอื่นแล้ว ถ้าได้จดหมายแบบนี้สักครั้งก็มีความสุข”

ความจริงระหว่างที่ฟังคุณย่าพูด หนูใจเต้นตลอดเลย เพราะคุณย่าเล่าเรื่องป๊ะป๊าที่หนูไม่รู้ แถมยังเป็นเรื่องที่ดูที่สุดๆ ด้วย ถ้าหนูเขียน

จดหมายไป ก็น่าจะรู้เรื่องราวอื่นๆอีก แต่เขียนจดหมายคงไม่เสียหายอะไร หนูคิดแล้วซ้ำเลื่องมองหาม้า

หาม้ากั่มหน้าอยู่ ใบหน้าซีดขาว ริมฝีปากกลายเป็นสีม่วง มีแคดวงตาที่คล้ายกำลังเพ่งจ้องอย่างแน่วแน่มองไปยังถ้วยชาบนโต๊ะ ดูเหมือนกำลังแข็งค้างอยู่ในร่างมนุษย์ หนูเพิ่งเคยเห็นหาม้าเป็นแบบนี้ครั้งแรก รู้สึกเป็นห่วงยิ่งกว่าตอนอยู่ในร่างตุ๊กตาเสียอีก หาม้าอาจไม่อยากให้หนูเขียนจดหมายก็ได้

“หนูเขียนอะไรไม่เก่งหรอกค่ะ”

หนูตอบไปแบบนั้น คุณย่าปล่อยเสียงขึ้นจุก ที่ออกมาเหมือนผิดหวัง ทำท่าจะออกจากห้องโดยไม่มองมาทางเรอีก แต่คุณย่าหันกลับมาจ้องรูปถ่ายปิ๊ปาครั้งหนึ่ง ใบหน้านั้นเศร้าโศกอย่างมาก เศร้ากว่าทุกคนที่มานอนศพปิ๊ปา เศร้ากว่าแม้กระทั่งหาม้า หลังประตูปิ๊ปาบ้านปิดลง หนูตามคุณย่าออกไป

“^{อักโกะ}章 ใน ^{ข้อความ}幸子 คือ 章 ใน 文章 ค่ะ ปิ๊ปาเป็นคนตั้งชื่อนี้ให้หนู”

นั่นคือเรื่องที่อักโกะบอกหนูในจดหมาย คุณย่าเปิดกระเป๋าชะเช็ดน้ำตาด้วยผ้าเช็ดหน้าก่อนหยิบสมุดจดออกมาแล้วเขียนที่อยู่ให้ เป็นสถานที่ห่างไกลซึ่งหนูไม่เคยไป แต่อยู่ใกล้ทะเลอย่างที่คิด

หนูกลับเข้าไปในห้อง หาม้าซุกตัวอยู่บนเตียง หลังจากนั้นก็อยู่ในร่างตุ๊กตามาตลอด แต่ดีแล้วที่หาม้ากลายเป็นตุ๊กตา ปิ๊ปาเคยบอกไว้แบบนี้ค่ะ

ปิ๊ปาเป็นห่วงหาม้าตอนเป็นมนุษย์มากกว่าตอนเป็นตุ๊กตา เพราะตอนเป็นมนุษย์ หัวใจของหาม้าเหมือนงานฝีมือเครื่องแก้ว

ตอนนั้นหนูไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่พอเห็นหาม้าแข็งค้างอยู่ในร่างมนุษย์ หนูจึงเข้าใจความหมายได้ในที่สุด หนูคิดว่าไม่ใช่หาม้าคนเดียวที่เป็นแบบนี้ จริงอยู่ที่บางคนอาจฆ่าตัวตายเวลาเจอเหตุการณ์เลวร้าย แต่คนที่กลายเป็นตุ๊กตาเพื่อปกป้องตัวเองก็คงมีเหมือนกัน

หนูคิดว่าเป็นเรื่องดีที่สามารถกลายเป็นตุ๊กตาได้

แต่สิ่งที่ต้องแลกคือ หนูต้องซื้อข้าวกล่องหรือซั๊กผ้าเอง เลยไม่มี

เวลาเขียนจดหมายถึงอากิโกะและคุนย่าเลย ความจริงหนูเองก็ลังเลว่าจะเขียนอะไรถึงคุนย่าดี

เบื้องต้น หนูตั้งใจจะเขียนไปรายงานเรื่องขึ้นชั้นประถมหก และเรื่องที่ได้เป็นกรรมการห้องสมุดอีกครั้งค่ะ ไม่แน่ว่าคุนย่าอาจเขียนตอบมาว่า ป๊ะปาก็เคยเป็นกรรมการห้องสมุดเหมือนกัน

หนูคิดว่าป๊ะป๊าไม่ติดต่อคุนย่าเพราะท่านคัดค้านเรื่องแต่งงานกับหม่าม้า แต่หนูเชื่อว่าที่ไหนสักแห่งภายในใจป๊ะป๊าน่าจะมีความรู้สึกอยากเจอคุนย่าอยู่ แม่ของตัวเองทั้งคนนี้นะ

ดังนั้นถึงหนูจะเขียนจดหมาย ป๊ะป๊าคงไม่โกรธลงมาจากสวรรค์หรอกเนอะ ถ้าอย่างนั้นเริ่มเขียนหลังจากนี้เลยดีไหม

อากิโกะเองก็รักษาสุขภาพด้วยนะ

สวัสดี อากิโกะ

ชั้นเรียนที่ไม่มีมิโนริคือสวรรค์อย่างแท้จริงค่ะ หนูได้ยินข่าวลือว่ามีเด็กที่ถูกมิโนริกลั่นแกล้ง ใจหนึ่งก็โมโหว่าทำไมถึงทำเรื่องแบบนั้น แต่ใจหนึ่งก็โล่งอกที่คนนั้นไม่ใช่ตัวเอง หนูได้ยินบอว่าส่วนหนึ่งสาเหตุก็มาจากฝ่ายที่ถูกรังแซกัน แต่หนูไม่คิดแบบนั้น

เพราะหนูรู้สึกว่ากรกลั่นแกล้งของมิโนริเป็นเพียงการปลดปล่อยความเครียดของตัวเอง ถ้าอย่างนั้นแปลว่ามิโนริก็มีเรื่องกลุ้มใจไม่ต่างกัน แต่ต่อให้เรื่องนั้นจะรุนแรงเลวร้ายแค่ไหน ก็ไม่ได้แปลว่าจะทำร้ายคนอื่นได้ ไม่ใช่แค่มีเหตุผลแล้วจะทำอะไรก็ได้

หนูทำได้เพียงคิดเรื่องดังกล่าวในใจเงียบๆ ดังนั้นอาจพูดได้เช่นกันว่าหนูกำลังยินยอมให้เกิดการกลั่นแกล้งขึ้น

แต่สำหรับหนูตอนนี้ เรื่องที่โรงเรียนจะเป็นอย่างไรก็ช่าง

เพราะหม่าม้าพ้นจากร่างตุ๊กตาแล้ว แถมยังบอกหนูด้วยตัวเองว่าให้ไปหาคุนย่าที่บ้านได้

“พอนึกถึงอนาคตของอากิโกะ ให้ไปอยู่บ้านคุนย่าอาจดีกว่า ได้เข้ามหาวิทยาลัย มีงานทำ หม่าม้าไม่อยากขัดขวางความฝันของอากิโกะนะ”

หนูรู้ดีว่าหม้าม้าพูดด้วยความรู้สึกอยากทำเพื่อหนู แต่น้ำตาก็ก็น้ำตาพรูออกมาจนหยุดไม่อยู่ ก็รู้สึกเหมือนถูกหม้าม้าบอกให้ออกไปจากที่นี่ซะ ถ้าไม่ต้องการกันแล้วก็พูดออกมาซะๆ เลยดีกว่า หนูไม่รู้หรอกค่ะว่าทางไหนคือตัวเลือกที่ถูกต้อง

อากิโกะมีงานทำต้องใช้ไหม ใช้ชีวิตทุกวันอย่างมีความสุขหรือเปล่า
นั่นเป็นผลลัพธ์จากทางเลือกข้อไหนหรือคะ

ขณะที่หนูกำลังสับสนเรื่องนั้น บางสิ่งเหมือนเข้ามาตอกย้ำซ้ำเติม เพราะมีจดหมายจากคุณย่า บอกให้มาเที่ยวช่วงโกลเด้นวีค โดยแนบตั๋วรถไฟชินกันเซ็นมาด้วย

หนูตั้งใจจะปฏิเสธ เอาตั๋วรถไฟให้หม้าม้าดูพลางพูดว่าคุณย่ามาเข้าชี้ให้ลำบากใจ แต่หม้าม้ากลับบอกว่า “ลองไปดูสักครั้งอาจจะดีก็ได้เนอะ” อย่างนั้นหม้าม้าก็ไปด้วยสิ พอหนูชวน หม้าม้าก็ปฏิเสธเด็ดขาดว่าทำแบบนั้นไม่ได้แน่นอน ด้วยแววตาเหมือนใกล้จะแข็งค้างในร่างมนุษย์เต็มที

ตอนไปโรงเรียน หนูยังครุ่นคิดตลอดเวลาว่าจะทำอย่างไร ไม่เว้นแม้แต่ในคาบเรียน ถึงขนาดยืนอ่านออกเสียงผิดบรรทัด แต่สุดท้ายหนูตัดสินใจลองไปดู เพราะทุกคนเริ่มคุยกันถึงกำหนดการช่วงโกลเด้นวีค ได้ยินว่ามีคนจะไปบ้านคุณย่าเพื่อรับค่าขนมไปใช้ตอนทัศนศึกษา เรื่องค่าขนมจะอย่างไรก็ช่างเถอะ แต่พอได้ยินแบบนั้น หนูเลยอยากเล่าให้คนอื่นฟังตอนสิ้นสัปดาห์หยุดยาวบ้างว่าตัวเองก็ไปบ้านคุณย่ามาเหมือนกัน

เรื่องวุ่นๆ น่าจะยังเร็วเกินไป แต่หนูอยากเห็นทะเลค่ะ

นี่ อากิโกะ บ้านคุณย่าจะสนุกหรือเปล่านะ ปล่อยหม้าม้าอยู่คนเดียวจะเป็นอะไรหรือเปล่า มีเรื่องกังวลไม่หยุดหย่อน แต่พอจินตนาการว่าอาจได้พบปะป้าในด้านที่หนูไม่รู้จัก ความตื่นเต้นในการตั้งตารอก็มีชัยเหนือกว่า

กลับมาแล้วจะรีบรายงานทันทีเลย

สวัสดีค่ะ อากิโกะ วันนี้ฝนตกทั้งวันเลยคะ

หนูตั้งใจเขียนจดหมายหาทันทีหลังกลับจากบ้านคุณย่า ไม่ว่าจะ

สนุกหรือไม่ก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้น เวลาผ่านไปกว่าหนึ่งสัปดาห์แล้ว ในหัวหนวยังตื่นตระหนก ไม่สามารถสงบความรู้สึกได้ ขนาดอยู่ที่โรงเรียนยังเอาแต่เหม่อลอยตลอด

แต่วันนี้อาจารย์ทลีคาโมโตะเรียกหนูไปที่ห้องพักครู ถามว่ากินข้าวทุกวันหรือเปล่า คุณแม่อาการเป็นอย่างไรบ้าง เรื่องทำนองนั้น หนูจึงเปลี่ยนความคิดใหม่ว่าต้องเข้มแข็งกว่านี้ ก่อนที่ทุกอย่างจะถูกโยนให้เป็นความผิดของหม่าม๊า

ไหนดจะมีทัศนศึกษาที่ต้องไปด้วย

ดังนั้นหนูจึงเขียนจดหมายหาอากิโกะค่ะ เพราะหากเขียนออกมา ก็น่าจะจัดระเบียบเรื่องราวในใจได้ และหนูคิดว่ามันคงทำให้ตัดสินใจได้ อย่างรอบคอบว่าต่อจากนี้จะทำอะไร ไม่สิ เป็นความปรารถนาของหนู ที่อยากให้เป็นแบบนี้มากกว่าค่ะ

การไปบ้านคุณย่า ก่อนอื่นหนูต้องขึ้นรถบัสจากหน้าสถานีและชินกังเซ็น แต่ยังไม่ถึงค่ะ คุณยามารับที่สถานีชินกังเซ็น เราต่อรถไฟธรรมดาไปอีกสามสิบนาทีจึงจะถึง

เวลาเลยเที่ยงมานิดหน่อย เราจึงแวะไปร้านอุด้งที่ปะปาชอบ ก่อนมุ่งหน้าไปบ้าน เป็นอย่างที่คุณย่าคาดไว้ คุณปู่เฝ้าแกตกใจที่หนูหน้าตาเหมือนปะปาเปียบ แล้วทำอุด้งเต้าหู้ทอดกับอุด้งหน้าไข่ของโปรด ปะปาให้กิน

ถ้าแก่เล่าให้ฟังว่าปะปาไม่เคยกินเหลือ และกล่าวขอบคุณทุกครั้ง เมื่อออกจากร้าน หนูดีใจที่สุด คิดว่าโชคดียิ่งที่ตัดสินใจมา แต่ยังไม่หมดแค่นั้นค่ะ

“เรียวตะเป็นคนใจดีเกินไปจริง ๆ แค่เห็นว่าเป็นน้องสาวเพื่อน ถึงกับยอมทิ้งทุกอย่างที่ลงแรงมาทั้งหมด กัดกร่อนชีวิตตัวเองจนลาจากไปเร็ววันก่อนพ่อแม่แบบนี้ แต่ว่านะคุณคินุโยะ ลูกชายยังเหลือหลานสาวดี ๆ ไว้ให้น้า เด็กคนนี้ลูกเรียวตะของแท้แน่นอน คงไม่มีใครนิทาลับหลังได้หรอก”

พอถ้าแก่พูดเรื่องนั้น คุณย่ายกนิ้วชี้แตะปากแล้วส่งเสียงซู้ว์

“ยังไม่ได้เล่าให้แกฟังละเอียดย่นะ”

“ถ้างั้นต้องขอโทษที อากิโกะจังใช้ไหม สิ่งของที่ตาแก่ละเมอพูดไปเมื่อก็เถอะ คืออย่างนี้นะอากิโกะจัง เรื่องคุณพ่อก็น่าเศร้าอยู่ แต่จากนี้ไปมาอยู่กับคุณย่าดีกว่า เพื่อตัวของอากิโกะจังเองด้วย ตาแก่คนนี้ก็คงดีใจถ้าอากิโกะจังมาที่ร้านบ่อยๆ”

ถ้าแกพูดด้วยสีหน้าจริงจัง รู้สึกได้ว่าบรรดาลูกค้าในร้านที่ดูจะเป็นขาประจำกำลังชำเลื่องมองหนู ราวกับทุกคนรู้เรื่องของหนูดี ทั้งที่หนูเพิ่งมาเมืองนี้ครั้งแรก นอกจากนั้น ทำให้ถึงแน่ใจได้ว่าอาศัยอยู่กับคุณย่าดีกว่า ทั้งที่ไม่รู้ชีวิตปกติของหนูเลย หนูรู้สึกไม่ตื้นตันน้อย ในใจว่าไม่เป็นสุข

คุณย่าไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานของป๊ะป๊าและหม่าม้า ป๊ะป๊าจึงหนีไปกับหม่าม้าแล้วแต่งงานกัน เรื่องนั้นหนูพอจินตนาการได้ตั้งแต่ตอนคุณย่ามาบ้านครั้งที่แล้ว รวมถึงเรื่องที่ป๊ะป๊าได้งานเป็นข้าราชการในท้องถิ่น แต่ทั้งโอกาสไปหางานใหม่ในเมืองที่หนูอาศัยอยู่ตอนนั้น

คุณย่าพูดถึงเพื่อนสนิทของป๊ะป๊าที่เสียชีวิตไปด้วย หนูสันนิษฐานขึ้นเองว่าเพื่อนคนที่ถ้าแกบอกอาจหมายถึงเพื่อนสนิทป๊ะป๊าคนนั้น ส่วนน้องสาวน่าจะเป็นหม่าม้า

ทั้งคุณย่าและถ้าแกต่างรู้จักหม่าม้า หนูคิดว่าถ้าพวกท่านรู้สึกถึงเรื่องที่หม่าม้าเปลี่ยนเป็นคนข้างเป็นตุ๊กตาบ้าง ย่อมเป็นธรรมดาที่จะคัดค้านไม่ให้แต่งงานกับป๊ะป๊า และคงรู้สึกเป็นห่วงชีวิตหนูด้วย

ที่หนูคิดอีกเรื่องคือ พ่อแม่ของหม่าม้าอาจไม่ได้อยู่ในเมืองนี้จริงๆ เหมือนพ่อแม่ของป๊ะป๊า สมมติว่าไม่ใช่แค่หนู แต่ให้หม่าม้าอาศัยที่เมืองนี้ด้วยจะเป็นยังไงนะ ตอนแรกหนูจะอยู่กับหม่าม้าในอพาร์ทเมนต์สักแห่งแล้วค่อยไปหาคุณย่าเป็นบางครั้ง แบบนั้นอาจดีที่สุดก็ได้

คุณย่าน่าจะพูดเรื่องสำคัญกับหนูตอนกลางคืน ลองเสนอเรื่องนี้ด้วยดีกว่า หนูคิดเรื่องนั้นพลางเดินตามหลังคุณย่า และมาถึงบ้านในที่สุด

บ้านโบราณแบบญี่ปุ่นดั้งเดิม ลักษณะเหมือนคฤหาสน์ หนูอ้าปากค้างจ้องมันอยู่พักหนึ่ง ป๊ะป๊าเป็นคุณหนูลูกคนมีเงินหรือนี่ มิน่าล่ะ ถ้าแกถึงบอกว่าให้หนูมาอยู่กับคุณย่า หม่าม้าเองก็พูดว่าที่นี้อาจดีกว่าหากคิด

เรื่องเข้ามหาวิทยาลัยและการทำงานของหนู ในที่สุดหนูก็ทำความเข้าใจมันได้ อาจเป็นเพราะสถานะทางสังคมต่างกัน การแต่งงานกับหม้าม้าจึงเป็นเรื่องต้องห้าม หนูคิดแบบนั้นค่ะ

บางทีหนูอาจตื่นเต้นนิดหน่อยเพราะรู้สึกว่าการณ์เหมือนในละคร คุณย่าให้หนูเข้าไปดูห้องปะป่านชั้นสอง ท่านบอกว่ารักษาสภาพห้องให้เหมือนตอนปะป้าออกจากบ้านไป เพราะเชื่อว่าสักวันปะป้าต้องกลับมา และบอกด้วยว่าตอนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ปะป้าอยู่คนเดียวที่เกียโตสภาพห้องโดยรวมจึงเหมือนตอนอยู่มัธยมปลาย

หนูลองสัมผัสพจนานุกรมที่เรียงอยู่บนโต๊ะ ให้ความรู้สึกเหมือนมือของปะป้ามาสถิตในมือหนู แต่แล้วจู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แล่นปะทุขึ้นมาว่า ที่นี้มีของปะป้าหลายอย่างก็จริง แต่ไม่มีของสำคัญแม้แต่อย่างเดียวยเลยนี่นา

ที่นี้เป็นเพียงเปลือกไรรประโยชน์หลังจากปะป้าเก็บของสำคัญออกไปเพื่อเริ่มชีวิตใหม่กับหม้าม้าหรือเปล่า แต่ถึงอย่างนั้น พอลงมาห้องนั่งเล่นแล้วได้ดูอัลบั้มรูปถ่ายตอนเด็กของปะป้า หนูจึงเปลี่ยนความคิดว่า บ้านนี้ยังมีร่องรอยและความทรงจำสำคัญของปะป้าเหลืออยู่มากมาย

ขณะเดียวกัน การมาอยู่กับคุณย่า หรือย้ายมาอยู่เมืองนี้ เท่ากับออกจากห้องซึ่งอัดแน่นไปด้วยความทรงจำของปะป้าด้วย คิดแล้วก็เหงาขึ้นมา หนูคงพูดง่าย ๆ ไม่ได้ว่าจะย้ายมาอาศัยที่เมืองแห่งนี้

อีกด้านหนึ่ง หนูตกใจกับตัวเองเล็กน้อยที่ไม่รู้สึกอาลัยอาวรณ์กับการย้ายโรงเรียนเลย ไม่มีแม้แต่เพื่อนให้คิดถึงยามห่างไกล หนำซ้ำยังไม่ชอบใจที่ใครต่อใครพูดเรื่องอาจารย์ชายาชิให้ได้ยินอย่างไม่จบสิ้น หนูเริ่มมีความคิดในเชิงว่าการย้ายโรงเรียนอาจเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง และคงดีกว่าได้เริ่มชีวิตใหม่ตั้งแต่มัธยมต้น ซึ่งถือเป็นจังหวะเปลี่ยนผ่านที่ลงตัว

คุณย่าเอารูปตอนไปเล่นน้ำทะเลให้ดูด้วย เป็นช่วงก่อนปะป้าจะขึ้นชั้นประถม ปะป้าเคยจมน้ำระหว่างเล่นน้ำทะเลกับญาติๆ คุณย่าเล่าให้ฟังราวกับเป็นเหตุการณ์เมื่อวาน

เพราะแบบนั้นเลยไม่ยอมให้หนูเลิกไปโรงเรียนวุ่นวายง่าย ๆ สិនะ

หนูพื้มพ้อออกมา คุณย่าอยากฟังเรื่องนั้น และพูดด้วยท่าทางดีใจว่าที่บ้านคงให้หนูเรียนอะไรเพิ่มเติมอย่างเหมาะสมสินะ อาจไม่เกี่ยวกับเสียทีเดียว แต่หาม้าอาจได้คะแนนเพิ่มนิดหน่อยก็ได้ หนูหวังแบบนั้น

หนูเพิ่งรู้ว่าป๊ะป๊าเคยเล่นยูโดด้วย ได้ใบประกาศเกียรติคุณหลายใบ พอขึ้นมัธยมต้น เราเข้าชมรมยูโดบ้างดีไหมนะ หนูจินตนาการฟุ้งซ่านไปเรื่อยเปื่อยเลย...

อาหารเย็นคือไก่ทอดคาราอาเกะฝีมือคุณย่า อร่อยมาก ทอดเสร็จใหม่ๆ ด้านนอกกรอบกรอบ ด้านในอัดแน่นด้วยเนื้อชุ่มฉ่ำร้อนฉ่ำ รู้ตัวอีกทีทั้งห้าขึ้นบนจานก็หายวับ

“ตอนแรกย่าว่าจะไม่เอาของกินที่คุ่นเคย เลือกทำข้าวหน้าปลาดิบอาจดีกว่า แต่เอาเข้าจริง เด็กๆ จะชอบของทอดสินะ เรียวตะก็เหมือนกัน”

คำพูดนั้นของคุณย่า หนูเพียงยิ้มน้อยๆ ตอบ ไม่ใช่ของกินที่คุ่นเคยเลยสักนิด ถ้าเป็นคาราอาเกะที่ซื้อจากร้านข้าวกล่องหรือร้านสะดวกซื้อ หนูเคยกินอยู่บ้าง แต่คาราอาเกะเพิ่งทอดใหม่ๆ ที่บ้าน นับจากป๊ะป๊าเข้าโรงพยาบาล หนูก็ไม่ได้กินอีกเลย

แม้แต่หาม้าในร่างมนุษย์ตอนอาการดีเป็นพิเศษ ก็ไม่สามารถทำเมนูทอดได้ หากคุณย่ารู้เรื่องนั้นคงไม่ดี แต่อย่างไรคุณย่าก็มองทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง

“อากิโกะจัง หนูไม่ได้กินของดี ๆ เลยใช่ไหม คุณแม่เอาแต่กลับๆ ตื่นๆ ทำตัวเหม่อลอยทั้งวันเลยไม่ใช่หรือ”

นั่นเป็นเรื่องจริง แต่หนูเล่าเรื่องหาม้าตอนอาการดีให้ฟังแทน เช่นเรื่องที่หาม้าพาไปตั้งแคมป์ตอนฤดูร้อน หรืออบขนมชื่อไม่คุ้นหูอย่างคานเล่ให้กิน รวมถึงเรื่องที่หาม้าไปโรงพยาบาลอย่างต่อเนื่อง แต่หนูไม่เห็นคุณย่ามีสีหน้าชื่นชมเท่าไร ยิ่งกว่านั้นยังมองหนูด้วยแวตาสงสาร

“อากิโกะจัง ไม่สิ อากิโกะ... หนูใจดีจริงๆ เหมือนเรียวตะเบ๊ียบแต่ว่านะ ถึงเรียวตะจะทำแบบนั้น ก็ไม่จำเป็นที่อากิโกะต้องคอยปกป้องคุณแม่หรอก เหตุผลที่เรียวตะเลือกเธอคนนั้น ส่วนใหญ่มาจากความรับผิดชอบและความเห็นอกเห็นใจก็จริง แต่ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะหลงติด

รูปลักษณะภายนอกด้วย เอาเถอะ อย่าไม่อยากพูดเรื่องนี้เท่าไรหรอก แต่อยากให้อากิโกะเข้าใจว่าอย่าตัดสินทุกอย่างด้วยความยุติธรรมนะ”

เรื่องนั้นหนูเองก็พยักหน้าเห็นด้วย ถ้าอากิโกะจังเหมือนแม่ก็น่าจะดีนะ หนูได้ยินใครต่อใครพูดให้ฟังบ่อยเหลือเกิน หนูไม่เคยรู้สึกแยที่โบหน้าคล้ายกับป๊ะป๋า แต่เคยตัดพ้อตัวเองอยู่หลายครั้งว่าอยากหน้าตาเหมือนหม้าม้าบ้าง นั่นเป็นตอนที่หนูคิดว่าป๊ะป๋าคงหวังให้เป็นแบบนั้น แต่หนูไม่เคยถามกับป๊ะป๋าให้แน่ชัด

“ย่าชอบหน้าตาของอากิโกะนะ เรียวตะเนี่ย คล้ายตาหวดของเขาสำหรับอากิโกะคือตาเทียตสินะ สติปัญญาจะค่อยๆ ฉายแวไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น หนูต้องโตไปเป็นสาวสวยสง่างามแน่นอน อยากเห็นเร็วๆ จังเนอะ”

คุณย่าพยายามปลอมประโลมเหมือนคิดว่าหนูกำลังลุ่มใจมกับหน้าตาตัวเอง แต่สิ่งที่คุณย่าต้องการบอกไม่ใช่เรื่องนั้น

“การใช้ชีวิตกับเธอคนนั้นคือสิ่งที่เรียวตะเลือก แต่อากิโกะไม่ได้เลือกเอง แคเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ อากิโกะไม่มีหน้าที่ต้องคอยดูแลหรือใส่ใจคุณแม่ ไม่ใช่แค่นั้นนะ หากอยู่กับคุณแม่ต่อไป ยิ่งเติบโตก็อาจต้องแบกรับความทุกข์ยากที่โดยเนื้อแท้แล้วไม่ใช่ภาระของหนูเลย”

หนูไม่รู้ว่าคุณทุกข์ยากที่ว่าเป็นอะไร คุณย่าทำหน้าที่ครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วเร่งให้หนูกินข้าวต่อ กินเสร็จก็ให้แช่น้ำร้อน ทำทางเหมือนมีเรื่องอยากพูด แต่ลั้ลว่าจะพูดดีหรือไม่

บางทีหนูอาจไม่ควรถามอะไรจนกว่าคุณย่าจะพูดออกมาก่อน ใช่ว่าหนูรู้สึกโกรธเคืองคุณย่าที่พูดอะไรแบบนั้นออกมา แต่ระหว่างที่เขียนอยู่ หนูก็นึกขึ้นได้

คนที่ถามคือหนูเอง

เราปูฟูกเรียงกันในห้องคุณย่า เอนตัวลงนอน ปิดไฟในห้องแล้วเปิดหลอดไฟเล็ก จากนั้นคุณย่าเริ่มพูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับป๊ะป๋าและหม้าม้า ขอบคุณสำหรับจดหมายนะจ๊ะ คุณย่าว่า หนูบอกเรื่องกรรมกรห้องสมุดโรงเรียน เรื่องทัศนศึกษาที่มีจุดหมายคือเที่ยวโตและนาระ ทันใดนั้นคุณย่า

ก็พูดว่า เป็นที่เดียวกับตอนคุณพ่ออยู่ชั้นมัธยมต้นเลยนะ ย่าเองก็เคยไปเหมือนกัน

“แต่พักหลังนี้ได้ยินว่าโรงเรียนมัธยมต้นในละแวกใกล้เคียงไปโตเกี่ยวกับหมดเลย ย่าเคยฟังจากใครสักคนว่าหลานเขาดีใจมากที่ได้ไปดริมแลนด์ในวันธรรมดา”

ชื่อดริมแลนด์ที่หนูอยากไปกับป๊ะป๊าปรากฏขึ้น ทำเอาใจเต้นตึกตัก เมืองที่หนูอาศัยอยู่ตอนนี้ ถ้าเป็นมัธยมต้นจะไปคิวชู มัธยมปลายจะไปฮอกไกโด ไม่มีโอกาสไปเยือนดริมแลนด์ตอนทัศนศึกษาเลย

เรื่องนั้นทำให้หนูรู้สึกหวนไหว เผลอถามคุณย่าออกไป

“ถ้าหนูอยู่กับหม่าม้าต่อ คุณย่าว่าจะมีเรื่องทุกข์ยากอะไรหรือคะ”

“นั่นสินะ...อาจไม่ใช่เรื่องที่ควรพูดให้เด็ก ๆ ฟัง แต่อาทิกะเป็นคนฉลาด ย่าเชื่อว่าคงเข้าใจเรื่องราวได้ดี แต่ถ้าอย่าบอกไปก็อย่าโกรธเลยนะ”

คุณย่าเน้นย้ำเรื่องนั้น หนูเปล่งเสียงตอบออกไปว่าสัญญาอะ หนูคิดว่าตัวเองคงทำใจยอมรับอย่างเยือกเย็นได้ไม่ว่าเรื่องอะไร แต่แล้ว...

“เธอคนนั้นนะ ทำให้ใครบางคนต้องตาย”

เพียงคำว่าตายก็ทำให้หัวใจหนูเริ่มเต้นระรัวตุ้มตาม แต่ถึงอย่างนั้น หนูก็พยายามสร้างภาพสถานการณ์ในหัว ว่าอาจเป็นอุบัติเหตุตอนขับรถ หรืออะไรคล้าย ๆ กัน หม่าม้าอาจเคยมีใบขับขี่ แต่ก่ออุบัติเหตุไว้ในอดีตเลยตัดสินใจไม่ขับรถอีกเลยก็ได้

แต่ว่านั้นเป็นเรื่องสุดวิสัยไม่ใช่หรือ บางทีผู้เสียหายหรือครอบครัวอาจไม่ยอมยกโทษให้ หนูคิดเช่นนั้น แล้วสงสัยว่าผู้เสียหายเป็นใคร

“เป็นเด็กหรือวัยรุ่นหรือคะ”

“เปล่า พ่อกับพี่ชายของตัวเอง”

เจออุบัติเหตุตอนนั่งรถไปด้วยกัน แล้วหม่าม้ารอดเพียงคนเดียว หรือเปล่า หนูยังคงตีความเรื่องราวในทางที่ตัวเองอยากให้เป็น รวมถึงคิดว่าหม่าม้าสร้างระบบออนและออฟขึ้นหลังเกิดอุบัติเหตุนี้หรือเปล่า

“แต่เรื่องนั้นจะทำให้หนูเจอความทุกข์ยากอะไรหรือคะ จะถูกใครต่อว่าหรือ”

“เฮ้อ คงเล่าแบบปกปิดความจริงไม่ได้สินะ ตอนนี้อากิโกะคงนึกว่าเป็นอุบัติเหตุจากรถหรืออะไรทำนองนั้นใช่ไหม”

หนูตกใจ ทั้งที่เพิ่งเจอกันแค่สองครั้ง สมกับเป็นแม่ของบ๊ยะปาจริง ๆ คุณย่าคล้ายจะคาดเดาได้ว่าเป็นไปตามที่จินตนาการไว้ เพราะรู้สึกถึงลมหายใจสั้นถี่ของหนู แต่นั่นเป็นการเดาถูกที่ไม่ส่งผลดี คุณย่าถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เธอคนนั้นจุดไฟเผาบ้านตัวเอง โดยรู้ดีว่าพ่อกับพี่ชายนอนอยู่ในบ้าน”

จุดไฟ ไฟ ไฟงั้นหรือ ชั่วขณะหนึ่ง หนูไม่สามารถทำความเข้าใจเรื่องราวได้ ไม่หกรอก หนูเข้าใจมัน แต่ไม่อาจยอมรับว่าหม่ำเป็นคนทำ

“วางเพลิงกับฆาตกรรม ก่อเหตุสองคดี”

น้ำเสียงคุณย่าไม่แสดงอารมณ์โกรธแค้นหม่ำมาแต่อย่างใด เพียงแต่เวทนาหนูเท่านั้น รวากับพูดว่า เด็กน้อยที่น่าสงสาร

“แต่ไฟไหม้อาจเกิดโดยไม่ตั้งใจนี่นา”

หนูคิดว่าตัวเองแค่ต้องการเหตุผลที่สามารถยอมรับได้ แต่แล้วคำนั้นก็กลับทำให้คุณย่าต้องเอ่ยถึงสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องบอก

“เปล่าเลย เธอคนนั้นบอกตำรวจเองว่าเป็นคนวางเพลิงเพื่อฆ่าพ่อกับพี่ชาย และยังกุเรื่องหลอกลวงทำลายเกียรติยศของคนตาย ความจริงตัวเธอนั้นแหละที่จิตไม่ปกติ ทั้งที่พ่อเป็นคนดีที่น่านับถือ พี่ชายก็เป็นเด็กเรียนดีที่อยู่โรงเรียนมัธยมปลายเดียวกับเรียวตะ ผู้หญิงคนนั้นฆ่าทั้งสองคนไปถึงสองครั้ง หนาซ่ายังเลยเถิดมาถึงเรียวตะ”

หนูยกมือทั้งสองขึ้นมาข้างหู ตั้งใจปิดหูให้สนิท แต่พ่อก็ได้ยินชื่อบ๊ยะปา หนูหยุดมือไว้ ดวงตาปรับเข้ากับความมืด ในที่สุดก็อ่านสีหน้าอารมณ์อีกฝ่ายได้

“บ๊ยะปาทำไมหรือคะ”

คุณย่าทำสีหน้าคล้ายบ่งบอกว่า แยกเสียแล้ว คงเสียใจที่เปลอพุดออกมา ทั้งที่ตั้งใจจะเล่าแค่เรื่องหม่ำมาเท่านั้น หลักฐานคือคุณย่าสุดลมหายใจยาว รวากับทำใจแล้วว่า หากถึงขั้นนี้ก็เล่าให้หมดเสียดีกว่า

“เรียวตะนะ เป็นเพื่อนสนิทพี่ชายที่ตายไปของผู้หญิงคนนั้น”

หนูเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่คุณย่าเคยพูดก่อนหน้านี้ หมายถึงเรื่องนี้อง

“เรียวตะเคยไปเล่นที่บ้านเขา เลยรู้จักน้องสาวด้วย อาจลั้งเกตว่าน้องสาวเป็นคนหัวสมองไม่ปกตินิดหน่อย ถ้าปล่อยไว้อาจพลั้งมือทำเรื่องผิดพลาดได้ ยาคิดว่าลูกชายยาคงรู้สึกผิดและเสียใจ คิดว่าหากตัวเองซึ่งเป็นบุคคลที่สามเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาใครสักคนขณะที่ยังทำได้ คงสามารถป้องกันโศกนาฏกรรมในครั้งนี้ หลักฐานก็คือหลังเกิดคดีนั้น เรียวตะเศร้าซึมอยู่พักหนึ่ง จะเรียกว่าขาดสมาธิหรือยังดี บ่อยครั้งที่กว่าจะได้สติ ก็เหม่อลอยจ้องไปที่ใดที่หนึ่งอยู่นาน ผลการเรียนก็แย่ลงกว่าเดิม ถ้าไม่มีคดีนั้นเกิดขึ้น อาจสอบเข้ามหาวิทยาลัยโตเกียวได้ ปานนี้คงทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ราชการ ช่วยขับเคลื่อนประเทศญี่ปุ่นไปแล้ว”

คุณย่าถอนหายใจอีกครั้ง หนูไม่รู้ว่ป๊ะป้าเรียนจบจากมหาวิทยาลัยไหน เพราะหนูนับถือป๊ะป้าว่าเป็นยอดคนทีรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง จนไม่เคยนึกอยากรถามเรื่องมหาวิทยาลัยเลย ไม่จำเป็นต้องมีฐานะตำแหน่งใดๆ เพื่อหนูนหลังตัวเองแม่แต่น้อย

“แต่ก็นะ ตอนเกิดคดีเป็นช่วงมัธยมปลายปีที่สอง หลังจากนั้นก็ตั้งสติลุกขึ้นอีกครั้ง เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังของเกียวโต สอบผ่านได้เป็นข้าราชการจังหวัด แต่ในเวลาแบบนั้นดันกลับมาเจอผู้หญิงคนเดิม เทพเจ้าแห่งโชคชะตาช่างโหดร้ายเสียจริง ทั้งที่อีกฝ่ายน่าจะเป็นคนที่ตัวเองเกลียดเพราะฆ่าเพื่อนสนิทไป แต่กลับคิดแต่งงานกับเขา ตัวเองคงอยากร่วมแบกรับความผิดบาปอะไรสักอย่างด้วยละมั้ง แต่เดิมก็เป็นเด็กมีความรับผิดชอบสูงอยู่แล้ว ตอนอยู่มัธยมปลายก็เหมือนกัน ตั้งชมรมอาสาสมัครเอง ทำกิจกรรมการกุศลไปเรื่อย”

แม่ต้องทนฟังเรื่องเลวร้ายสุดขีด แต่ระหว่างนั้นมีเรื่องเล่าชีวิตในโรงเรียนของป๊ะป้าแทรกมา ประสาหรับรู้ที่หุ้จิงจดจ่อไปโดยไม่รู้ตัว ป๊ะป้าอาจคิดว่าหม่าม่าน่าสงสารก็ได้

“ถึงย่าจะพูดแบบนั้นก็เถอะ แต่ยาคิดว่าความรู้สึกของเรียวตะที่เล่าไปเป็นเพียงร้อยละแปดสิบของทั้งหมด อีกร้อยละยี่สิบเกิดจากการถูก

ครอบงำโดยผู้หญิงคนนั้น ต่อให้เป็นเรื่องเหลวไหลแค่ไหน ถ้าได้ยินจากปากอีกฝ่ายที่ดูยังงี้ก็หน้าตาใสซื่อบริสุทธิ์ เด็กใจดีอย่างเรียวตะต้องเชื่อสนิทใจอยู่แล้วใช่ไหม ยอมทิ้งชีวิตมั่นคงไปหมดสิ้น เด็กคนนั้นมีความสุขจริงๆ หรือ นอกจากไม่มีใครอวยพรให้แล้ว ยังต้องตายตอนอายุยังไม่ถึงค่าเฉลี่ยด้วยซ้ำ เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเรียวตะกันแน่นะ”

สีหน้าของคุณย่าเปลี่ยนเป็นอารมณ์โกรธในฉับพลัน น้ำตาที่หลั่งจากดวงตาดมิงมิงคือน้ำตาแห่งความเจ็บแค้น มันค่อยๆ เปลี่ยนเป็นน้ำตาที่เหลือไว้เพียงความเศร้า ไหลพรingsงมาอย่างต่อเนื่อง

ป๊ะป๊าไม่มีความสุขจริงๆ หรือ การแต่งงานกับหม่อมมาคือการชดใช้ความผิดจริงหรือ หรือเพียงแค่ถูกหม่อมมาหลอกง่ายๆ เท่านั้น ไม่ว่าทางไหนก็ดูจะไม่มีทั้งความรักและความฝัน ปราศจากความรู้สึกอบอุ่นเหล่านั้น ตัวหนูที่เกิดมาจากทั้งสองคนคืออะไรกันแน่ มันเจ็บปวดราวกับหัวใจถูกบีบรัดรุนแรง

ป๊ะป๊าในความทรงจำของหนูจะยิ้มแย้มตลอดเวลา แต่นั่นเป็นเพียงรอยยิ้มปลอมๆ หรือเปล่า คำที่ป๊ะป๊ากว่าหนูกับหม่อมมาคือสมบัติล้ำค่าก็เป็นคำโกหกด้วยหรือ

หนูนอนอยู่บนฟูกที่ปูทับเสื่อทาทามิ แต่ถูกกัดกินด้วยความรู้สึกคล้ายกำลังเหลวละลายยวบยาบ จมลงในสถานที่ลึกซึ้งที่ได้สักแห่ง หนูกลัว หวาดหวั่นว่าตัวเองจะสลายหายไป หนูชุดตัวกลมกอดผ่านวณแน่น ตะโกนเสียงดังร้องไห้โฮออกมา

คุณย่าลุกขึ้น ลูบหลังหนูอย่างแผ่วเบา เป็นมือที่แสนอบอุ่น

“น่าสงสารเหลือเกิน เด็กไม่มีความผิดอะไรแท้ๆ ความจริงอย่าไม่อย่าเล่าเรื่องนี้เลย แค่กินข้าวด้วยกัน คุณเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโรงเรียนใช้เวลาอย่างมีความสุขเหมือนตอนที่หลานมาเที่ยวบ้านคุณปู่คุณย่าทั่วไปก็ดีแล้ว อย่างน้อยพุงนี้ก็ไปซื้อของด้วยกันเถอะ เพิ่งขึ้นหอมใหม่มาเดือนเดียว รองเท้าสะบักสะบอมหมดแล้วนั้น ซื้อครั้งเดียวก็รู้ขนาดแล้ว ต่อไปอย่าจะได้ส่งไปประดิษฐ์ให้ไกลละ แต่ให้ดีกว่านั้น มาอยู่กับย่าที่บ้านนี้เอาไหม หากอยู่ที่นี้ก็ไม่ต้องถูกใครนินทาหลังจากนี้เป็นลูกสาวมาตกรด้วย”

หนูไม่ได้ตั้งใจพริกหน้าให้ถ้อยคำของคุณย่า แต่การขยับคอเล็กน้อยของหนูอาจกลายเป็นสัญญาณให้คุณย่าคิดว่าเห็นด้วย

“ขอบใจนะ หนูเป็นเด็กดีจริงๆ พักผ่อนให้สบายเถอะ ลืมเรื่องที่พึ่งคินันให้หมดเลยก็ได้ ทุกอย่างเป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้น”

ไม่มีทางลืมได้หรอก แม้คิดแบบนั้น แต่หนูไม่พุดออกไป เพียงห่มผ้าฉวมแล้วปิดตาลงตามคำขอคุณย่า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะร่างกายเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกล หรือความคิดหยุดเล่นเพราะหัวสมองระเบิดไหม้ไปแล้ว หลังจากนั้นสติก็ดับฟุบ เข้าสู่การหลับลึกได้ทันที แต่คงเพราะเข้านอนเร็วไป หนูจึงตื่นขึ้นกลางดึก

หนูค่อยๆ ดึงผ้าฉวมออก ระวังไม่ให้คุณย่าตื่น แล้วไปที่ห้องป๊ะป๊า แม้ไม่เปิดไฟก็เห็นสภาพห้องรางๆ จากแสงจันทร์นอกหน้าต่าง

หนูนั่งบนเก้าอี้โต๊ะเรียน พยายามรำลึกถึงป๊ะป๊าที่เคยอาศัยในห้องนี้ แต่สิ่งที่ผุดขึ้นในหัวคือเรื่องที่คุณย่าเล่า ตอนนั้นหนูรู้สึกเกลียดชังความจำเป็นเลิศของตัวเองจริงๆ ทั้งที่ไม่ได้อ่านตัวหนังสือเหมือนท่องตำราเรียน แต่ถ้อยคำของคุณย่ากลับกลายเป็นข้อความ ประทับแน่นในหัว

มันชัดเจนเหมือนสลักฝังลึกในสมองอย่างแท้จริง แต่กระนั้น มันอาจเป็นการทำงานของระบบป้องกันตัวเองขึ้นพื้นฐานก็ได้ เพราะไม่ปรากฏเป็นภาพให้เห็น หนูไม่สามารถนึกภาพหมาบ้าจุดไฟได้แม้แต่คนเดียว

แต่จิตใจเริ่มปั่นป่วนว่าวุ่น หนูเปิดคอมพิวเตอร์โต๊ะเรียนหาข้อมูลอื่นใส่หัว ส่วนหนึ่งเพื่อลบตัวหนังสือที่อยู่ในนั้นด้วย ขึ้นหนังสือข้างโต๊ะเรียนเรียงรายด้วยพจนานุกรมและหนังสืออ้างอิงล้วนๆ แต่บริเวณขอบชั้นมีหนังสือสันสูงเล่มหนึ่งใส่ไว้ในกล่อง มันคืออัลบั้มรูปถ่ายวันจบการศึกษาเขียนไว้ว่า “โรงเรียนมัธยมปลายคามิคูระ”

พอหนูเปิดดูจึงรู้ว่าเป็นโรงเรียนชายล้วน ป๊ะป๊ายูชันปีที่สาม ห้องสอง นามสกุลไม่ใช่ซาเอกิ ปกติแล้วตอนหนุ่มๆ ควรจะหล่อกว่า แต่ป๊ะป๊าแก้มพองๆ ตาเล็กเรียวเหมือนเส้นด้าย (เหมือนหน้าหนูตอนนี้เปี๊ยะ) สีหน้าดูไม่มีอหิยาศัย ไม่มีรอยยิ้ม ใบหน้าป๊ะป๊าในความทรงจำหนูดูดีกว่าหลายเท่าเลย

ในนี้อาจมีรูปถ่ายพี่ชายของหม่าม๊าก็ได้ หนูคิดแล้วใจเต้น แต่ถ้าเสียชีวิตตอนมัธยมปลายปีที่สอง คงไม่อยู่ในรูปถ่ายรวมของชั้นเรียน ถึงครึ่งหลังของอัลบั้มจะมีภาพตอนปีหนึ่งกับปีสอง แต่เป็นภาพรวมๆ ของกิจกรรมโรงเรียน ไม่มีรูปถ่ายทั้งชั้นเรียน หนูจึงหาคนที่หน้าคล้ายหม่าม๊าไม่เจอ

อย่างไรก็ดี หนูเจอภาพรอยยิ้มของป๊ะป๊า ในห้องคหกรรม ป๊ะป๊าสวมชุดคลุมกันเปื้อนสีขาว สองมือถือถาดเหล็กใส่มาเดอลีนเย็นมาทางกลิ้ง ป๊ะป๊าคงพอใจกับผลงานที่ออกมา จึงเปี่ยมด้วยรอยยิ้มท่วมท้นเต็มใบหน้า

บางทีอาจเป็นช่วงก่อนเกิดเหตุ หนูเคยเห็นรอยยิ้มของป๊ะป๊ามา นับครั้งไม่ถ้วน แต่รู้สึกเหมือนรอยยิ้มที่ผ่านมาเป็นของปลอม มีเพียงในภาพนี้ที่เป็นของจริง

คืนวันแห่งรอยยิ้มปลอมๆ

ป๊ะป๊าใช้ชีวิตแต่ละวันด้วยความรู้สึกแบบไหนกันนะ

หนูดับแสงโคมไฟ ปิดอัลบั้มรูป ทันใดนั้นเรื่องราวของคุณย่าก็ผุดขึ้นในหัวอีกครั้ง เหมือนการอ่านออกเสียงหนังสือเล่มเดิมซ้ำๆ เมื่อจบลงก็เริ่มใหม่แต่ต้น พอได้แล้ว หนูอยากกรีดร้องออกมา แต่ไม่อาจส่งเสียงดังกลางดึกแบบนั้น แรงระเบิดจึงปะทุขึ้นในสมองแทน แล้วหนูก็ตระหนักได้ว่าต่อจากนี้ ตัวเองควรทำอะไร...

“วันนี้เราไปซื้อของ จากนั้นไปดูหนังกันไหม เขาว่าหนังสำหรับเด็กสมัยนี้ ผู้ใหญ่ก็ดูสนุกได้เหมือนกันใช่ไหม ความจริงถ้าเป็นอาากิโกะ แม้แต่หนังสำหรับผู้ใหญ่ก็คงดูเข้าใจละมัง”

เช้าวันถัดมา คุณย่าทอดแพนเค้กเป็นอาหารเช้าฟางบอกหนูเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงสดใส ท่าทางเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคืนจริงๆ ตอนแรกเราตกลงกันว่าหนูจะค้างที่บ้านคุณย่าสองคืน หนูจึงไปโน้มน้าวที่ว่าคุณย่าเสนอ ตั้งใจว่าพอถึงกลางคืนค่อยบอกว่าจะเอาอย่างไรหลังจากนี้

แต่หากหนูเกิดความทรงจำดีๆ กับคุณย่าเข้า อาจไม่กล้าพูดสิ่งที่อุตส่าห์ตัดสินใจแน่วแน่ไว้แล้ว อีกอย่าง หนูไม่อยากให้คนในเมืองเห็นหนู

อยู่กับคุณย่ามากไปกว่านี้

สุดท้ายหนูจึงบอกคุณย่าตรงนั้น

กลิ่นเนยลอยอวลพร้อมไอควันอบอุ่น สำหรับหนูถือเป็นสัญลักษณ์แห่งความสุข การเอ่ยคำตัดสินใจท่ามกลางบรรยากาศดังกล่าวช่างเจ็บปวด แต่หนูพยายามบอกตัวเองว่า ที่เป็นแบบนี้เพราะมันคือกลิ่นหอมของมาเดอลีนที่ห่มำทำยังไงล่ะ หนูคิดมาตลอดว่าห่มำทำอย่างอื่นไม่เป็น นอกจากนั้นเลยหรือ แต่พอเห็นรูปถ่ายของป๊ะป๊าเมื่อคืน ความรู้สึกหนูก็เปลี่ยนไป เพราะมาเดอลีนอาจเป็นเมนูแห่งความทรงจำอันมีค่าของทั้งสองก็ได้

กลิ่นหอมของเนยที่เข้มข้นกว่าแพนเค้ก คือกลิ่นหอมที่ช่วยปกป้องบ้านซาเอกิไว้

“คุณย่าคะ หนูจะไม่มาบ้านคุณย่าอีกแล้วค่ะ หนูจะอยู่กับห่มำมาเหมือนเดิม คุณย่าเป็นคนคลอดป๊ะป๊าออกมา แถมยังใจดีกับหนูมาก แต่จากนี้อย่ามาหาหนูอีกเลยค่ะ”

หนูรีดเค้นความกล้าทั้งหมดจนคล้ายจะหายใจไม่ออก คุณย่าเบิกตาโพลงจ้องเขม็งมาที่หนู ท่าทางเหมือนลึมหายใจเช่นกัน หากสิ่งที่อยู่หน้าเราทั้งคู่ไม่ใช่ซาฟรังก์ร้อนๆ แต่เป็นน้ำเปล่าเย็นๆ อาจพอสงบใจลงอีกนิดแล้วคุยเรื่องหลังจากนั้นต่อได้

“หนูพูดอะไรออกมาละ เมื่อวานย่าก็เล่าให้ฟังหมดแล้วว่าเธอคนนั้นทำอะไรมาบ้าง รู้ทั้งรู้ก็ยังเลือกทางที่ว่าหรือไง อะ...แถมยังบอกไม่ให้ย่าไปหาอีก”

ทั้งเสียงและมือของคุณย่าสั่น หักหลังฉันลึนๆ สีหน้าคุณย่าคล้ายจะบอกแบบนี้

“จะเลือกทางเดินชีวิตเป็นลูกสาวมาตกรใช้ไหม”

คุณย่าใช้สองมือฟาดลงโตะดังปัง ซาฟรังก์กระจายบนหลังมือ แต่คุณย่าไม่สนมือตัวเอง จ้องเขม็งตรงมาที่หนู

“ไม่ใช่แบบนี้นะคุณย่า”

หนูพูดกับคุณย่าช้าๆ เพื่อคุมความรู้สึกให้สงบ

“หนูกลายเป็นลูกสาวฆาตกรเพราะมาหาคุณย่านั่นแหละ หลังเกิดคดีหม่าม้ายกตัวไปจับใช้ไหม ดังนั้นตอนนี้ ที่ใช้ชีวิตตามปกติได้เพราะชดใช้ความผิดหมดแล้วใช้ไหม หนูเคยถูกคนพูดไม่ดีลับหลัง ไม่ใช่แค่พวกเด็ก ๆ แต่ผู้ใหญ่ก็ด้วย ถึงยังงี้ก็ไม่เคยมีใครบอกว่าหนูเป็นลูกสาวฆาตกร นั่นเป็นเพราะเมืองที่อยู่ตอนนี้ ไม่มีใครรู้เรื่องอดีตของหม่าม้ายูจกแค่หม่าม้ายูในปัจจุบัน แต่ในเมืองนี้ หม่าม้ายกกลับเป็นฆาตกร เมืองนี้ทำให้หนูถูกปฏิบัติเหมือนเป็นลูกสาวฆาตกร คนที่อยากรู้ อยากเห็นอาจมาถามหนูว่า ปัจจุบันหม่าม้ายูอยู่ที่ไหน ใช้ชีวิตยังงี้ คนที่เกลียดหนูอาจเที่ยวเอาเรื่องที่หม่าม้ายูเป็นฆาตกรไปบอกคนที่ไม่รู้อดีตของหม่าม้ายูเพื่อล่่านงานหนูก็ได้ อาจเอารูปไปลงในอินเทอร์เน็ตก็ได้ หนูเองก็ยังไม่อยากเจอคุณย่า อยากเขียนจดหมายมาหาด้วยซ้ำ แต่ถ้ามีใครสักคนเชื่อมเมืองนั้นกับเมืองนี้เข้าด้วยกัน หนูก็คงแย่”

“อะไรกัน...ทุกคนในเมืองนี้เป็นห่วงเป็นใยอาทิโกะนะ”

“ไม่ใช่ทุกคนหรอก หนูคิดว่าบ๊ยะปาไม่ยอมเข้าทำงานข้าราชการจังหวัด ทั้งที่อุตส่าห์สอบผ่าน เพราะตราใบไต่ถามเมืองนี้ หม่าม้ายูจะถูกตราหน้าเป็นฆาตกรไปชั่วชีวิต บ๊ยะปาเลยไปเริ่มชีวิตใหม่กับหม่าม้ายูในเมืองต่างจังหวัด ห่างไกลที่ไม่ต้องเจอคนรู้จักโง่ละ หม่าม้ายูไม่ค่อยอยากออกไปข้างนอกเท่าไร แต่บ๊ยะปาไม่เคยผินใจเปลี่ยนนิสัยนั้น ตอนนี้หนูรู้แล้วว่าบ๊ยะปาทำเพื่อปกป้องหม่าม้ายูจากอดีต”

“แล้วต่อจากนี้เธอจะเป็นคนปกป้องเองงั้นหรือ”

“ใช่ นั่นเป็นสัญญาครั้งสุดท้ายที่หนูให้ไว้กับบ๊ยะปาด้วย”

“ทำไมกัน ทุกคนเอาแต่เข้าข้างผู้หญิงคนนั้น...”

คุณย่าพูดคล้ายพยายามเค้นเสียงออกมา แล้วเริ่มหลังน้ำตาเหมือนเมื่อคืน ไม่มีความโกรธ เป็นเพียงน้ำตาแห่งความเศร้า

“ไม่ใช่ทุกคนเสียหน่อย คนที่อยู่ข้างหม่าม้ายูในโลกนี้มีแค่บ๊ยะปากับหนูเท่านั้นเอง”

หนูเอ่ยถ้อยคำที่ล้นแต่ทำร้ายจิตใจคุณย่า เป็นไปได้ว่าหนูอาจพูดกับตัวเองเพื่อไม่ให้สิ่งที่ตัดสินใจแล้วแน่วแน่ต้องสั่นคลอน

“มีแค่ผมคนเดียว เด็กคนนั้นก็พูดแบบนี้ สีหน้าแบบเดียวกันเลย จากนั้นก็ไม่เคยส่งข่าวคราวมาแม้แต่ครั้งเดียว กระทั่งตัวเองตาย เธอเองก็รีบออกไปซะเถอะ แต่เดิมนั้นไม่มีหลานอยู่แล้ว ส่วนลูกชายก็ตายไปตั้งแต่เกือบจบมหาวิทยาลัย ครอบครัวที่ลูกต้องปกป้องพ่อแม่ ไม่มีทางอยู่รอดยืนยาวได้หรอก แต่ถึงเวลานั้นก็อย่ามาขอพึ่งพาอะไรแล้วกัน จากนั้นฉันจะไม่ขอเห็นหน้าทุเรศๆ แบบนั้นอีกแล้ว”

ไม่อยากจะเชื่อ หนูถูกต่อว่าเรื่องหน้าตาในตอนท้ายด้วย เจ็บปวดเหมือนถูกมีดปักอก จวนจะร้องไห้ออกมา แต่คนที่บีบให้คุณย่าต้องพูดแบบนี้คือตัวหนูเอง

ถูกเกลียดคงดีกว่า หนูพูดคำนั้นซ้ำๆ ในหัว

แฟนเค้กเย็นชืดอย่างสมบูรณ์ ทั้งของคุณย่าและของหนูยังกลมดิกเต็มขึ้น หนูจำทางไปสถานีได้ เงินที่หม่ำมำให้มาก็พอค่าเดินทางขากลับ หนูจึงคิดว่าออกไปตอนนี้เลยดีไหม แต่ยังเหลือสิ่งสุดท้ายที่ไม่ว่าอย่างไร หนูก็ต้องขอร้องคุณย่า

“ขออัลบั้มรูปจบการศึกษาของป๊ะป๊าให้หนูเถอะคะ”

ไม่ต้องทั้งหมดก็ได้ ขอแค่รูปรอยยิ้มแท้จริงของป๊ะป๊าก็พอ

“อยากทำอะไรก็เชิญ ของของเรียวตะฉันจะทิ้งให้หมดอยู่แล้ว”

คุณย่าไม่แม้แต่มองตาหนู

ระหว่างทางกลับบ้านที่ยาวนาน หนูคิดเรื่องคุณย่าตลอด ตอนรับรู้ว่ามีคุณย่า หนูจินตนาการคนอื่นก็จริง แต่ไม่ต้องรู้สึกขมขื่นอะไร ถึงกระนั้นพอรู้ว่าคุณย่ามีตัวตน การต้องลาจากแม้เป็นคนที่ใช้เวลาร่วมกันเพียงสั้นๆ ก็เศร้าจนเกินทน

ได้โปรดรักษาสุขภาพและขอให้อายุยืนยาวนะคะ หนูเขียนโน้ตทิ้งไว้บนโต๊ะเรียนป๊ะป๊า มันเป็นเพียงการทำให้ตัวเองสบายใจเท่านั้นหรือเปล่าคะ

หนูกลับมาเร็วกว่ากำหนดหนึ่งวัน หม่ำมำออกมารับด้วยสีหน้าตกใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นใบหน้าในร่างมนุษย์

“ถูกว่าอะไรมาหรือเปล่า”

หม่ำมำไม่เปลี่ยนจากเดิมเลย น้ำเสียงเดียวกับตอนถามด้วยร่าง

มนุษย์ว่า หิวข้าวหรือเปล่า หลังจากหนูรู้เรื่องคดี ก็คิดว่านี่คือวิถีการใช้ชีวิตของหม่าม้านั่นเอง ไม่รับลูกบอลที่ลอยมา ไม่เบี่ยงตัวหลบ แต่ทำร่างกายให้โปร่งใสแล้วปล่อยมันผ่านไป

หนูเองก็รู้ว่าจะนำเรื่องที่คุยกันในบ้านคุณย่าเข้ามาในบ้านหลังนี้ไม่ได้ แม้ว่าหนูจะกลืนใจตัดความสัมพันธ์กับคุณย่าแล้วก็ตาม หากหนูเอยไป หม่าม้าจะกลายเป็นฆาตกรทันที ไม่ว่าตอนอยู่ในบ้านหรืออยู่ในเมือง

“เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร ได้กินอุ้งที่ป๊ะป๊าชอบ ไก่ทอดคาราอาเกะ กี๋ร่อย คุณย่าทอดแพนเค้กให้กินด้วย แต่หนูจะไม่ไปหาคุณย่าแล้ว ไม่ไปเป็นลูกของบ้านคุณย่า จดหมายก็จะไม่เขียน หนูบอกคุณย่าด้วยว่าอย่ามาบ้านนี้อีก หนูอยากอยู่กับหม่าม้านี้ค่ะ”

หนูกลืนน้ำตาพูดออกไป หม่าม้ายิ้มตอบแล้วเอ่ยคำมั่นหนักแน่นที่หน้าตกใจ

“เดี๋ยวหม่าม้าจะหางานดี ๆ ทำเอง”

หม่าม้าทำแบบนั้นได้หรือ หนูเป็นห่วงก็จริง แต่รู้สึกดีใจมากกว่าหลายเท่า หม่าม้าพูดแบบนั้นเพื่อจะได้อยู่กับหนูหรือเปล่า ไม่ต้องทำจริงก็ได้ ขอแค่คิดแบบนั้นก็พอ

ความจริงแล้ว วันถัดมาหม่าม้าก็ยังคงเป็นหม่าม้าคนเดิม ถ้าอาการดีขึ้น หม่าม้าจะลุกขึ้นมาทำความสะอาดห้องเล็กน้อย แต่ไม่ทันไรก็เหนื่อยแล้วล้มตัวนอน ขณะที่ดวงตาเริ่มเลือนลอย แล้วกลายเป็นตุ๊กตาไป

หากหนูพยายามรับมือกับเรื่องนั้นด้วยการกลับไปเป็นคนเดิมในช่วงก่อนหน้าได้ก็คงดี แต่เมื่อไหร่ คำพูดของคุณย่าที่สลัดลึกในหัว และเรื่องคดีน่าหวั่นใจก็ผุดขึ้นมาทุกที

พอเป็นแบบนี้หนูเลยไม่สบายใจ กลัวว่าวันหนึ่ง ทั้งโรงเรียน ทั้งบริษัทของป๊ะป๊า และผู้คนในเมืองนี้จะรู้ว่าหม่าม้าเป็นฆาตกรในที่สุด

การปกป้องคืออะไรกันนะ

เฮ้อ อยากเป็นผู้ใหญ่เร็วๆ จัง

สวัสดีค่ะ อากิโกะ

วันนี้หนูมาแปลก ส่งเป็นไปรษณียบัตรค่ะ เลือกรูปที่ถูกต้องที่สุดเป็นวัดคินคะคุจิ¹⁷ ส่งไปรษณียบัตร ตอนไปทัศนศึกษา หนูซื้อชุดโปสเตอร์การ์ดเป็นของฝากไว้ให้ตัวเองใช้ แต่ดันไม่มีใครให้ส่งหาที...

ทัศนศึกษาสนุกมากค่ะ แม้มันเรื่องกลุ้มใจหนักหนาติดตัว แต่ก็สนุกจนลืมไปหมดเลย ชั้นเรียนที่ไม่มีการกลั่นแกล้งคือที่สุดแล้วจริงๆ เสียงบันทึ้ออกมาจากฟูกนอนตอนกลางคืน อย่างมากก็เป็นคำว่า อยากไปโตเกียวมากกว่า เหนื่อยเอง

แต่หนูกลับชอบนาระและเกียวโตสุดๆ เลยค่ะ แนนอน ดรีมแลนด์ก็อยากไปให้ได้สักวันหนึ่ง แต่เข้ามหาวิทยาลัยที่เกียวโตอาจดีกว่า จะได้เหมือนป๊ะป๋าด้วย แหมก็ว่าไปนั่น

บ้านเราจะมีกำลังขนาดนั้นหรือ

หนูซื้อครีมทาผิวแบบที่ไม่โกะ¹⁸ ใช้เป็นของฝากหาม๊า ตอนแรกกลัวว่าจะเลือกกระดาษซับมันดีไหม แต่ผิวเรียบเนียนอย่างหาม๊าคงไม่ต้องใช้หรอกนะ ส่วนของท่านประธานกับภรรยาเป็นขนมนามะยัตสึฮาชิ¹⁹ หนูเจอแก้วชาที่ดูจะเหมาะกับคุนยาด้วย แต่ก็...

ไม่ได้ๆ ต้องมุงมันก้าวไปข้างหน้า

ปีสุดท้ายของชั้นประถมมีเรื่องยากลำบากมากมาย อย่างมักลุ่มใจกับเรื่องเล็กน้อย ลืตกะ!

อากิโกะ วันหยุดฤดูร้อนกำลังจะสิ้นสุดในไม่ช้าค่ะ

ข่าวใหญ่ที่สุดในฤดูร้อนปีนี้ แนนอน คือเรื่องที่หาม๊าเริ่มทำงานค่ะ

¹⁷ 金閣寺 (Kinkakuji) สถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังของเกียวโต ลักษณะเป็นเรือนวัดสีทองตั้งอยู่กลางบ่อน้ำ ในอดีตเคยเป็นปราสาทที่พำนักของอดีตโชกุน

¹⁸ 舞妓 (Maiko) หญิงสาวที่อยู่ในช่วงฝึกหัดก่อนเป็นเกอิชา ซึ่งเป็นอาชีพด้านศิลปะการร้องรำและเล่นดนตรีที่มีมาแต่โบราณ ปัจจุบันยังคงพบเห็นได้ในจังหวัดเกียวโต

¹⁹ 生八ツ橋 (Nama Yatsubashi) ขนมหวานที่มีต้นกำเนิดในเกียวโต ลักษณะเป็นแป้งเหนียวนุ่มแผ่นบางห่อไส้ถั่วแดงกวน

ทั้งยังเป็นงานเต็มเวลาด้วย นอกจากนั้น หม่อม้ายยังบอกว่าได้กรมจัดหางาน ช่วยแนะนำให้ ทุกอย่างเหลือเชื่อเกินขีดความตั้งใจของหนูไปแล้ว อย่างกับอยู่ในความฝันเลย

วันนั้นเป็นวันพุธหรือเปล่านะ ช่วงเพิ่งเข้าเดือนกรกฎาคมใหม่ ๆ พอหนูกลับจากโรงเรียน กลิ่นเนยหอม ๆ ก็โชยมาถึงทางเดินในแมนชั่น ห้องไหนเพิ่งอบขนมเสร็จหรือเปล่านะ หนูคิดแล้วจินตนาการเปิดประตูออก กลิ่นเนยหอมกว่าเดิมลอยจวบอวลไปทั่ว

อะไรนะ เกิดอะไรขึ้น หนูเข้าไปในครัวเหมือนถูกกลิ่นนั้นดึงดูดเข้าหา บนโต๊ะมีจานใส่มาเดอลีนแปดชิ้นยังกรุ่นด้วยไอร้อน หม่อม้ายยืนอยู่หน้าอ่างล้างจาน กลับมาแล้วหรือ หม่อม้าหันมาหาหนูแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม

หนูหวาดวิตก ไม่รู้ว่าควรแสดงปฏิกิริยากับสิ่งใดก่อน ไหนจะมาเดอลีน หม่อม้าล้างจาน แถมยังต้อนรับกลับบ้านด้วยรอยยิ้ม เวลาแบบนี้ ดูเหมือนคนเราจะสามารถนั่งอึ้งแข็งค้างได้เหมือนกัน หนูคิดว่าน่าจะใช้เวลาถึงหนึ่งนาทีกว่าจะตอบออกไปว่า กลับมาแล้วค่ะ

วันนี้หม่อม้าอาการดีขึ้นมาก แค้นนั้นหนูก็ดีใจแล้ว แต่พอนั่งลงที่โต๊ะ หม่อม้ายยังซงซาฝรั่งให้ด้วย แม้เป็นชาซองสำเร็จรูป แต่ซาแอ็บเปิ้ลแบบนี้ไม่เคยมีที่บ้านมาก่อน แสดงว่าหม่อม้าออกไปซื้อของ อากาศดีก็จริง แต่หม่อม้าโดนแสงอาทิตย์ไม่เป็นไรหรือ หนูกังวลแต่เรื่องไม่เป็นเรื่องจึงถามหม่อม้าไป

“หม่อม้า ไปซื้อของถึงไหนนะ”

คำตอบนั้นทำเอาตกใจอีกรอบ

“แอ็บเปิ้ลทาร์ต ที่อยู่เมืองข้างๆ จะ อยู่ตรงข้ามกรมจัดหางานเลย ที่ผ่านมามาแต่ทำให้อาทิกะเป็นห่วง ไหนๆก็ได้งานแล้ว หม่อม้าเลยแวะเข้าไปดู ว่าจะทำเมนูเรียกความสดชื่นสักหน่อย”

หม่อม้าพูดด้วยท่าทางนั่งสงบตามปกติ แต่การไปเมืองข้างๆ ต้องขึ้นรถประจำทางนี่นา แถมหม่อม้ายยังพูดกับหนูด้วยถ้อยคำแสนอ่อนโยน ที่สำคัญ กรมจัดหางานเป็นที่สำหรับหางานทำไม่ใช่หรือ หนูซึ้งใจได้งานแล้วด้วย หนูอึ้งแข็งค้างไปอีกรอบ

เมื่อหนูสงบสติแล้วถามให้ชัดเจน สัปดาห์ถัดมาหลังจากหนูกลับจากบ้านคุณย่า ดูเหมือนหม่อม้าจะไปลงทะเบียนที่กรมจัดหางานไว้ ช่วงนั้นหม่อม้าไม่ได้เป็นตุ๊กตาหอกหรือ ใช้ตอนก่อนไปทัศนศึกษาหรือเปล่า หนูมีนั่งสับสนไม่หยุด

แต่แล้วหนูก็นึกออกว่าหม่อม้าเคยเข้ารักษาเวชศาสตร์กายจิต ใครๆ ต่างบอกว่าหม่อม้าแค่ไปเดทกับอาจารย์ฮายาชิ ทำให้แม่แต่หนูก็ยังไม่แน่ใจว่าหม่อม้าไปโรงพยาบาลจริงหรือเปล่า แต่หม่อม้ายืนยันหนักแน่นเช่นนั้น หนูเริ่มสัมผัสได้ถึงผลสำเร็จที่ปรากฏในตัวหม่อม้าตอนนี้

อาจเพราะเหนื่อยจากการไปกรมจัดหางาน หม่อม้าเลยดูเหมือนเป็นตุ๊กตาเอาแต่นอนก็ได้

หนูเห็นหม่อม้าอยู่ในสภาพเดียวกับตอนปีเ้ายังอยู่มาตลอด แต่หนูรู้แล้วค่ะว่าหม่อม้าก็เข้มแข็งขึ้นในแบบของตัวเอง พอคิดว่าเรื่องนี้เป็นเพราะความช่วยเหลือจากอาจารย์ฮายาชิ หนูก็ปัดใจขึ้นมาจนได้

อาจารย์ฮายาชิรักหม่อม้าก็จริง แต่หม่อม้าไม่ได้รู้สึกแบบนั้น คงช่วยไม่ได้กับเรื่องดังกล่าว และเมื่อนึกถึงความรู้สึกปีเ้า หนูคิดว่าดีแล้วที่หม่อม้าบอกอาจารย์ฮายาชิไปตรงๆ (ความจริงหนูควรรู้ตัวตั้งแต่จังหวะนั้นว่าหม่อม้าเป็นคนละคนกับก่อนหน้านี้ แต่หนูไม่ได้เห็นหม่อม้าโดยตรง เอาเป็นว่าเรื่องนั้น...)

พักเรื่องอาจารย์ฮายาชิไว้ก่อน หนูขอพูดถึงงานของหม่อม้านะคะ

ได้ยินว่าตอนแรกหม่อม้าคิดจะปรึกษาท่านประธานกับภรรยา แต่พอรู้ว่าภรรยาท่านประธานล้มป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลเป็นเวลานาน หม่อม้าจึงตัดสินใจทางเอง ถ้ารีบบอกเรื่องนี้กับหนูแต่แรก ตอนเอาของฝากไปให้ที่บริษัท หนูคงได้กล่าวแสดงความเห็นห่วงให้ท่านประธานแล้ว เอาเป็นว่าเรื่องนั้นก็ขอพักไว้ก่อนเหมือนกัน

ที่ทำงานของหม่อม้าคือโรงแรมสำหรับนักท่องเที่ยวในเมืองข้างๆ ค่ะ แวบหนึ่ง หนูคิดว่าถ้าหม่อม้าเจอคนรู้จักในอดีตเข้าจะทำอย่างไร แต่พอได้ฟังรายละเอียดว่าเป็นงานช่วยเหลือเจ้าหน้าที่บริเวณอ่างล้างจาน หนูจึงพยายามเปลี่ยนความคิดว่าคงไม่เป็นไร แต่เดิมหม่อม้าก็เป็นคนเลือก

งานนี้เอง คนไม่รู้อะไรเลยอย่างหนูไม่อยู่ในฐานะที่จะกล่าวแย้งอะไรได้อยู่แล้ว

ไม่ว่าอย่างไร สำหรับหนูคงทำได้แค่เอาใจช่วยหม่อม้าเท่านั้น

เวลาทำงานคือเก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น หยุดเดือนละแปดครั้ง เป็นคนทำงานเต็มตัวแล้วหรือนี่ หนูตัดสินใจว่าจะเป็นคนซักผ้าและเตรียมอาหารเย็นเหมือนที่ผ่านมา เพื่อให้หม่อม้าสามารถใช้ชีวิตแบบคนทำงานได้อย่างราบรื่น

แต่ทว่าหม่อม้ากลับลงมือซักผ้าด้วยตัวเอง ดูจะถูกใจเป็นพิเศษกับชุดกันเปื้อนลักษณะเหมือนเสื้อกาวน์เปิดถึงคอซึ่งได้รับจากที่ทำงาน หม่อม้าตั้งใจซักชุดนั้นเลยถือโอกาสรวมเสื้อผ้าอื่นๆ มาซักด้วย ถึงเหตุผลในการซักจะเป็นแบบนี้ก็เถอะ

นอกจากนี้ เราไม่จำเป็นต้องทำอาหารเย็นอีกต่อไป เพราะหม่อม้าจะนำอาหารในกล่องพลาสติกที่ได้รับแจกกลับมา ด้วยสิทธิ์ที่เรียกว่าสวัสดิการอาหารกลางวัน หนูกังวลว่านี่อาจเป็นข้าวเที่ยงของหม่อม้าหรือเปล่า แต่หม่อม้าบอกว่ากินส่วนที่จัดไว้เป็นอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว แค่ขอনাของที่ยังเหลือกลับมา หนูจึงรับประทานอย่างไม่ต้องเกรงใจ

ใช่แล้วค่ะ อากิโกะ หนูกินอาหารหรูจากโรงแรมทุกวันเลย แต่คิดว่าคุณคงจำได้อยู่แล้วละ

ยิ่งไปกว่านั้น ช่วงเข้าเดือนสิงหาคม หม่อม้าถือกลับมาเพิ่มเป็นสองกล่อง อาหารข้างในดูหรูหราขึ้นอย่างบอกไม่ถูก มีคนใจดีทำให้นะ หม่อม้าไม่ได้พูดด้วยท่าทีขอบคุณขนาดนั้น ถึงอย่างไรก็ฝ่ายก็เป็นผู้ขาย ถ้ามีเจตนาแฝงไม่ดีคงแย่นะ หนูกังวลขึ้นมาิดหน่อยค่ะ

แต่เรื่องนั้น พอกินอาหารไปก็ผลลิดว่า เอาเถอะ ข้างมันแล้วกัน...

คนที่มาทำติดกับหม่อม้าอาจเป็นคนรับผิดชอบส่วนอาหารฝรั่ง ตั้งแต่หม่อม้าถือกลับมาสองกล่อง เมนูอาหารฝรั่งก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะแฮมเบิร์กซึ่งเป็นเมนูอร่อยเลิศ

บ๊ะป๊าแทบไม่เคยจุกจิกเลือกกิน แต่แค่แฮมเบิร์กเท่านั้นที่ไม่ค่อยชอบ เลยเป็นเมนูที่ปรากฏในมือเย็นของครอบครัวเราไม่บ่อยนัก ไม่น่าเชื่อ

ว่าจะอร่อยขนาดนี้ ทำไมปิ๊ะป้างไม่ชอบนะ ทั้งที่ชอบเมนูเนื้ออื่นๆ แท้ๆ
ผิวนอกของมันเกรียมได้ที่ เนื้อนุ่มฟู วิธีทำค่างยากน่าดู ปิ๊ะป้างอาจเคย
กินชิ้นที่ย่างไม่สุกแล้วต้องเสีก็ก็ได้

หม้าม้ากลับไปตอนสามทุ่มด้วยความเหน็ดเหนื่อยทุกคืน แต่สุขภาพ
ไม่ย่ำแย่ ไปทำงานได้อย่างสม่ำเสมอ

“วันหยุดหน้าร้อนทั้งที ไม่ได้พาไปไหนเลย ขอโทษนะ”

หม้าม้าพูดแบบนั้น แต่สำหรับหนู แค่วิตตอนนั้นก็เหลือเฟือค่ะ

หน้าซำ ยังมีความสุขกันไปจนน่ากลัว

การบ้านเสร็จหมดแล้ว หนูจะพยายามเต็มที่ทั้งเรื่องเรียนและช่วย
งานบ้าน ขอให้คืนวันเช่นนี้ดำเนินต่อเนื่องไปตลอดด้วยเถิด

ดำเนินไปจนถึงตัวหนูในอนาคต

อากิโกะ ไม่ได้คุยกันนานเลย

ครั้งนี้เป็นไปรษณียบัตรอีกแล้วละ วัดคิโยมิซุ²⁰ ตอนนีไบเมเบิล
จะสวยแค่ไหนนะ

เพื่อต้อนรับกิจกรรมสัปดาห์แห่งการอ่านของฤดูใบไม้ร่วง คณะ
กรรมการห้องสมุดร่วมกันจัดทำหนังสือทำมือในหัวข้อ “หนังสือที่ฉันแนะนำ”
หนูได้รับผิดชอบหนังสือเรื่อง เจ้าหญิงน้อย²¹ ในสวนลับ²² และ *The
Restaurant of Many Orders*²³ การเขียนบทความแนะนำเป็นเรื่อง

²⁰ 清水寺 (Kiyomizu Temple) สถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังอีกแห่งของจังหวัดเกียวโต
มีสถาปัตยกรรมทั้งดงามจนได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก

²¹ *A Little Princess* วรณกรรมเยาวชนเรื่องชื่อของฟรานเซส ฮอดจสัน เบอร์เน็ตต์
(Frances Hodgson Burnett, ค.ศ. 1849 - 1924) นักเขียนชาวอเมริกันผู้ถือกำเนิดในประเทศ
อังกฤษ ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1905

²² *The Secret Garden* วรณกรรมเยาวชนชื่อดังอีกเรื่องของฟรานเซส ฮอดจสัน
เบอร์เน็ตต์ ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1911

²³ 注文の多い料理店 (Chūmon no ōi ryōriten) วรณกรรมขนาดสั้นแนวลึกลับ
ของชาวญี่ปุ่น เค็นจิ มิยาซาวะ (宮沢賢治 - Miyazawa Kenji, ค.ศ. 1896 - 1933) ถูกดัดแปลง
เป็นหนังสือภาพสำหรับเด็กและหนังสือการ์ตูนในหลายเวอร์ชัน

ยากจริง ๆ นะคะ โมโตยะคุงที่อยู่ห้องสองเก่งเรื่องนั้น ทำเอาหนูติด แฮร์รี พอตเตอร์ ทั้งชุดอมแถมเลย น่าเสียดายที่อีกเล่มเดียวก็จะอวสานแล้ว

การเขียนเป็นสิ่งที่ดี แต่การอ่านก็ดีเช่นกันนะว่าไหม

อากิโกะ สวิสตีปีใหม่ค่ะ

ถึงหนูจะว่าแบบนี้ แต่ความจริงผ่านไปครึ่งเดือนแล้วค่ะ

ที่โรงเรียนกำลังเริ่มซ้อมพิธีจบการศึกษา สำหรับงานเลี้ยงอำลาตามประเพณี กำหนดไว้แล้วจะให้เด็กคนหนึ่งเป็นตัวแทนเล่นเปียโนระหว่างร้องเพลงประสานเสียงเพื่อมอบเป็นของขวัญส่งท้ายจากนักเรียนชั้นประถมหก แต่นับจากวันนี้ไปมิโนริกลับได้เล่นแทน พ่อแม่ของเธอคงไปบ่นกับโรงเรียนเหมือนทุกที ตอนเล่นก็ไม่สนใจวาทกรรมแม้แต่นิดเดียว เล่นซ้ำบ้าง เล่นเสียงดังขึ้นมากะทันหันบ้าง ทำเอาร้องตามยากจนเหนื่อยหน่าย

เอาเถอะ เรื่องไม่ชอบใจที่โรงเรียนคงมีประมาณนี้ ชีวิตแต่ละวันของหนูสงบสุขดี แต่ก็มีเรื่องให้อึดอัดใจจนได้

อากิโกะ ลางสังหรณ์ของหนูถูกต้องตรงเพงเลยล่ะ

วันเสาร์ก่อนคริสต์มาส หม้าม้าบอกหนูว่าจัดปาร์ตี้วันนี้เลยดีกว่า เพราะวันจริงหม้าม้าต้องไปทำงาน เชื้อเรื่องซานต้าด้วยหรือ บ้าหรือเปล่า ช่วงเวลาดังกล่าวหนูเริ่มรู้สึกแบบนั้นขึ้นมาพอดี ช้ากว่าอาริสะจังไปถึงสองปี แต่ไม่ว่าจะมีซานต้าหรือไม่ หนูคิดว่าการจัดปาร์ตี้เป็นคนละประเด็นกัน หนูอยากมีความสุขกับปาร์ตี้เล็กๆ สองคนกับหม้าม้า ลองอบเค้กด้วยกันดีไหมนะ หนูคิดเรื่องสนุกไปต่างๆ นานา แต่แล้วเพียงคำสั้นๆ ว่า มีคนที่อยากเชิญมาร่วมงาน ก็ทำเอาลางร้ายลุกลามก่อตัวขึ้นมา

ลางสังหรณ์ตรงเพง! แยกผู้มาเยือนคือผู้ชายชื่อเซจิ ฮายาซากะ ทำงานเป็นรองหัวหน้าเซฟในครัวของโรงแรมที่หม้าม้าทำงาน

หนูจินตนาการตามใจว่าคงเป็นลุงอ้วนพุงกลมท่าทางนิสัยดี แต่คนที่มากลับตรงข้ามโดยสิ้นเชิง ตัวสูงและหล่อเหลา สวมเสื้อผ้าตีมีระดับของฝากติดมือคือโก๋วงอบทั้งตัว หนูใกล้จะหัวหมุนเพราะสับสนว่ามีอะไรผิดพลาดหรือเปล่า แต่พอเขายืนข้างหม้าม้า ก็ไม่รู้สึกรถึงความผิดที่ผิดทาง

แต่อย่างใด

มีหน้าซ้ำ หนูยังกังวลขึ้นมาว่าอาจเป็นตัวเองต่างหากที่แปลกแยก
กลางสังขรณ์นั้นตรงเพงเช่นเดิม คำแรกที่คุณฮายาซากะพูดกับหม่อมมา
หลังจากเห็นหน้าหนูคือคำพูดที่ไร้มารยาทอย่างยิ่ง

“ลูกติดจากสามีกะหรือ”

จริงอยู่ที่หน้าตาหม่อมมากับหนูไม่คล้ายกันเลย แต่ไม่เคยมีใครพูดจา
ขวนขวายกับแบบนี้ หม่อมมาตอบด้วยสีหน้าจริงจังว่า ไม่ใช่ค่ะ หนูรู้สึก
หม่อมมาช่างดามเหลือเกิน สิ่งที่น่าแปลกใจคือแม้จะถูกพูดเรื่องน่าโมโหใส่
ขนาดนี้ หนูกลับไม่รู้สึกละอายให้คุณฮายาซากะเท่าไร คงเป็นเพราะนิสัยร่าเริง
ของเขาละมัง

“หน้าตาน่าเลื่อมใสจนอยากยกมือไหว้อย่างบอกไม่ถูกแฮะ อากิโกะจัง
ใช่เปล่า เธอจะหัวดีสิท่า คราวหน้าไปเที่ยวกับฉันไหม”

หนูไม่รู้ว่ากำลังโดนดูถูกหรือหยอกเย้า แม้แต่เด็กผู้ชายที่เล่นใน
ชั้นเรียนก็ยังพูดจาเกรงใจกันกว่านี้ หม่อมมาเองพอได้ยินแบบนี้จึงพูดด้วย
สีหน้าร้อนใจว่า พอเถอะค่ะ แต่สำหรับหนู ความรู้สึกช่างหวั่นเป็นฝ่าย
มีชัยเหนือกว่า

อาจเพราะแบบนั้น หนูจึงคุยกับเขาได้อย่างไม่ประหม่า เมื่อถูกถาม
ว่าอาหารที่หม่อมมาเอากลับมา เมนูไหนอร่อยที่สุด หนูตอบได้ทันทีว่ากะหล่ำ
ยัดไส้ (ความจริงเป็นแฮมเบิร์ก แต่หนูรู้สึกผิดต่อป๊ะป๊า) และบอกว่าชอบ
กลิ่นอบเชย สร้างความประหลาดใจให้คุณฮายาซากะได้ด้วยซ้ำ

หนูรู้จักอบเชยจากเมนูขนมปังแปปเปิ้ลในมือกลางวันของโรงเรียน
เจ้าเมนูที่เป็นขนมปังฮ็อตดอกสอดไส้แปปเปิ้ลตำรสหวานหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ
นั้นแหละ หนูชอบเมนูนี้ แต่มีเด็กไม่น้อยบอกว่าเกลียดเมนูนี้ที่สุดในมือ
กลางวัน หนึ่งในนั้นคือมิโนริ เธอบ่นพลางถอนหายใจอยู่เสมอว่า “ฉัน
ไม่ไหวกับชินนามอนจริงๆ นะเนี่ย” หนูจึงจำมันได้ดี

“ไอโฮ ได้กลิ่นนั้นด้วยหรือ ไม่ใช่เล่นนะเรา หัวหน้าเซฟของฉันยัง
สัมผัสไม่ได้เลย แต่ก็ช่วยไม่ได้หรอก หมอนั่นมันพวกมันจะเซ่ อากิโกะ
เธอนี้มีพรสวรรค์นะ”

คุณฮายาซากะใช้สองมือชี้หัวหนูแกรกๆ หนูตกใจแต่ไม่ได้รู้สึกแะ
เขายังใจดีกับหม้าม้าด้วย ตัวเองเป็นแขกแท้ๆ แต่กลับบอกหม้าม้าว่า
ไม่ต้องทำอะไร แล้วจัดการให้ทุกอย่างตั้งแต่เตรียมอาหารจนถึงเก็บกวาด
ทำความสะอาด แถมยังให้ของขวัญเราก่อนกลับด้วย หม้าม้าได้จี้ห้อยคอ
ทำจากเงินที่มีรูปหัวใจเล็กๆ ประดับอยู่ ส่วนหนูได้เข็มกลัดรูปดาวหาง

แม้แต่ตอนที่ หม้าม้ายังก้มหัวกล่าวขอบคุณด้วยท่าทางเกรงใจ
อย่างมาก สถานการณ์ดูเหมือนทั้งสองไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบคนรัก
เป็นคุณฮายาซากะมากกว่าที่สนใจหม้าม้าและพยายามดึงดูดเข้าหา หาก
เป็นเช่นนั้นคงไม่ต่างจากอาจารย์ฮายาชิ ทว่าเขากลับได้เข้ามาในบ้าน แถม
หม้าม้ายังรับของขวัญด้วย

นั่นหมายความว่าหม้าม้าเองก็ชอบคุณฮายาซากะนิดหน่อยหรือเปล่า
คุณฮายาซากะมาบ้านเราหลังวันขึ้นปีใหม่เช่นกัน

อาจจะเข้าไปสักหน่อย เขาพูดพร้อมนำกล่องเลิศจูบบรรจุอาหาร
สำหรับฉลองเทศกาลปีใหม่ติดมือมา ด้านในไม่ได้มีเฉพาะอาหารยอดนิยม
อย่างถั่วดำหรือขนมเกาลัดกวน ยังมีเมนูตะวันตกใส่ไว้มากมาย ชั้นล่างสุด
ซึ่งปกติเป็นผักตุน มีกะหล่ำยัดไส้เรียงไว้แทนอย่างงดงาม

“อากิโกะพาดเรียบเลยก็ได้นะ”

เขาบอกหนู และมอบให้กระทั่งซองเงินปีใหม่ หม้าม้าก้มหัวและ
กล่าวขอบคุณเรื่องนี้เช่นกัน บางทีหนูอาจเคยเห็นหม้าม้าก้มหัวให้เฉพาะ
คุณฮายาซากะคนเดียวก็ได้ แหม เขาให้อะไรมาตั้งหลายอย่างนี่นา

คุณฮายาซากะเกิดที่เมืองนี้ หลังจบมัธยมปลาย เขาศึกษาต่อที่
โรงเรียนเฉพาะทางด้านอาหาร พอเรียนจบก็ทำงานที่ไม่เกี่ยวกับอาหารอยู่
พักหนึ่ง แต่ไม่อาจตัดใจจากงานพ่อครัว ถึงกับเดินทางไปฝึกฝีมือด้าน
อาหารที่ฝรั่งเศสทีเดียว

“ฉันเคยทำงานในร้านที่เขาขอให้เป็นอันดับหนึ่งของโลกเชียวนะ”

คุณฮายาซากะพูดอย่างภูมิใจภูมิใจ หนูไม่เคยได้ยินชื่อ “การ์นียะ”
มาก่อน แต่แค่เป็นชื่อร้านในปารีสหนูก็ตื่นเต้นแล้ว ที่สำคัญคือ เรื่องเล่า
ระหว่างทางก่อนถูกรับเข้าทำงานที่นั่นช่างน่าเหลือเชื่อ

“หัวหน้าเซฟของ ‘การ์นิเย’ เป็นพวกจู้จี้เอาใจยาก แต่ก็ดังพอตัว คนที่อยากทำงานด้วยจากทุกมุมโลกถึงกับเดินทางมาเข้าแถวรอต่อคิว แต่ไม่มีใครได้พบแถมถูกไล่กลับไปด้วย ในแถวที่ว่่านั้น หากเด็กเมื่อวานขึ้นจากญี่ปุ่นผู้ไม่มีชื่อชั้นเข้าไปรออีกคนก็ย่อมเสียเวลาเปล่า เพราะฉันฉันจึงคิดหาหนทาง เอาละ เธอว่าฉันทำยังไง”

ลีลาการพูดของคุณฮายาซากะราวกับคนตั้งคำถามเกมโชว์ที่เผยแพร่ไปทั่วโลก

“เขียนจดหมาย”

“ยังไม่ถูก แต่ถ้าเป็นอากิโกะอาจเหมาะกับวิธีนั้นก็ได้ ไม่ใช่เรื่องภูมิใจหรอกนะ แต่ฉันเลิกอ่านหนังสือไปตั้งแต่ประถมสองแล้ว ถึงอย่างนั้นก็นับว่าตอบถูกในประเด็นของการใช้ทักษะที่เชี่ยวชาญ ให้คะแนนครึ่งหนึ่งแล้วกัน ฉันใช้เงินนี่ล่ะ”

คุณฮายาซากะแอบลั่นออกมาให้ดู แต่อย่างไรหนูก็นึกจินตนาการไม่ออกว่าคุณฮายาซากะใช้วิธีไหน

“ทุกเช้า ระหว่างที่หัวหน้าเซฟออกจากบ้านมุ่งหน้าไปร้าน เขาจะแวะสถานที่แห่งหนึ่งเสมอ เป็นคาเฟ่ดาดๆ ทั่วไป หัวหน้าเซฟจะสั่งกาแฟสดที่นั่น แล้วอ่านหนังสือพิมพ์ตรงเก้าอี้หน้าร้าน เป็นชีวิตประจำวันของแก ฉันเลยสั่งกาแฟเมนูเดียวกันแล้วนั่งตรงโต๊ะข้างๆ จากนั้นก็เฝ้าความเห็นต่อกาแฟออกมา แนนอน ภาษาฝรั่งเศสนะจะบอกให้”

บอกตามตรง หนูตกใจที่รู้ว่าคุณฮายาซากะพูดภาษาฝรั่งเศสได้ ถึงจะชอบบางท่าท่า แต่สักๆ คงเป็นพวกมีความพยายามละมัง

“ไม่รู้ว่าวันแรกเขารับรู้ตัวตนของฉันหรือเปล่า แต่วันต่อมาฉันทำแบบเดิม แม้เป็นกาแฟสดร้านเดียวกัน แต่รสชาติจะเปลี่ยนไปตามมือคนชง หรือสภาพอากาศในวันนั้น ฉันดื่มกาแฟลงเอยความเห็นดังๆ ให้หัวหน้าเซฟได้ยิน พอถึงวันที่สามก็รู้สึกว่าเขาเหลือบมองมาทางนี้ ถึงวันที่เจ็ดก็ได้สบตากันตรงๆ และพอวันที่สิบ ฉันก็ดื่มกาแฟโดยไม่พูดอะไร”

“ทำไมล่ะ”

“อะไรกัน อากิโกะ เธอไม่เคยตกปลาหรือไง พอรู้ว่าปลากินเบ็ด

เราต้องนั่งไว้ ลังเกตท่าที่รอจังหวะดีดเหยื้อขึ้นมาล่ะ”

“อย่างนั้นเอง แล้วไงต่อๆ”

“วันที่สิบไซ้ใหม่ พอดีมาแพไปเจียบๆ หัวหน้าเซฟก็เป็นฝ่ายพูดกับฉันก่อน วันนี้กาแฟรสชาติเป็นไง เขาว่า ดั่งนั้นฉันเลยบอกไป ถ้าอยากรู้คำตอบก็จ้างผมทำงานที่ร้านสิ”

หนูอาจกำลังทำตาเป็นประกายอยู่ เพราะในบรรดาเรื่องเล่าต่างๆ มีหลายเรื่องที่จบด้วยความสำเร็จ แต่ในความเป็นจริง จุดออกสตาร์ตของแต่ละคนค่อนข้างต่างกันตามสภาพแวดล้อมที่กำเนิด บางครั้งต้องกัดฟันไล่ตามคนที่อยู่ข้างหน้า บางครั้งอาจไล่แซงมาได้ หนูคิดว่าเป็นเรื่องยากกว่าจะไปถึงจุดหมายที่อยู่ไกลลิบตา

เพราะหนูเองก็คิดยอมแพ้กับเรื่องต่างๆ มากมายเช่นกัน

อีกฟากของกะหล่ำยัดไส้ที่เรียงอยู่ในกล่องอาหาร คล้ายจะเห็นทิวทัศน์ของปารีส ไม่น่าเชื่อว่าเราจะได้กินอาหารของร้านซึ่งเป็นทีไผ่ฝันของผู้คนทั่วโลก ทั้งที่อยู่ในเมืองชนบทของญี่ปุ่น และอยู่ในบ้านตัวเองด้วยซ้ำ

ไม่รู้ทำไม พอเขียนอะไรแบบนี้แล้ว หนูรู้สึกเหมือนตัวเองชอบคุณยายชากะเลยละ แนนอนต้องชอบอยู่แล้ว ถ้าคุณยายชากะเป็นลุงแท้ๆ หนูคงเอาไปพูดอวดเพื่อนและต้อนรับเป็นอย่างดีเวลาเขามาบ้าน

ลุงแท้ๆ หมายถึงพี่ชายของหม่าม้าหรือ ไม่ใช่ ตอนนี้อยู่เวลาคิดเรื่องนั้น

ตอนนี้ความสัมพันธ์ของหม่าม้าและคุณยายชากะอาจเป็นแค่เพื่อนร่วมงาน แต่ภายในเวลาอันใกล้อาจไม่เป็นเหมือนเดิม ทั้งสองคนอาจพูดออกมาว่าอยากแต่งงานกันก็ได้

ถึงเวลานั้น หนูจะอวยพรให้ทั้งคู่ได้หรือ ไม่มีทาง หนูไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะเปิดใจรับคุณยายชากะ หนูไม่ยินดีแนหากคนคนนี้จะมาเป็นป๊ะป๋าคนใหม่ ป๊ะป๋าน่าสงสารแย่เลย แต่หนูก็ไม่อยู่ในสถานะที่จะพูดเรื่องนั้นได้เช่นกัน

หนูกลัวว่าตัวเองจะหมดความสำคัญต่อหม่าม้า คนที่อยู่ข้างหม่าม้า

มีแค่บ๊ะปากกับหนู ตอนนั้นบ๊ะปาตายไปแล้ว เหลือแค่หนูที่ปกป้องหามาได้ หนูบอกคุณย่าแบบนั้นด้วยความเด็ดขาด แต่มันเป็นเรื่องของตอนนั้น ทำไมหนูถึงจินตนาการไม่ออกนะว่าอนาคตหลังจากนี้ต้องมีใครคนใหม่ ปรากฏตัวขึ้นอยู่แล้ว

เพราะหนูทีกหักไปเองว่าหามาเป็นเพียงตุ๊กตาที่ทำอะไรไม่ได้ หรือเปล่า หรือเพราะหามาเป็นฆาตกร

แบบนี้หนูเลือกอยู่กับคุณย่าอาจดีกว่า แม้ว่าในอนาคตหนูอาจถูกเรียกว่าลูกสาวฆาตกร แต่หากหนูลาจากเมืองนี้ไป หามาก็ไม่ต้องมีสิ่งใด เชื่อมโยงกับเมืองนั้นอีก

ในความหมายแท้จริงคือสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้นั่นเอง

หรือบางทีหนูอาจกลับมาหาหามาเพื่อปกป้องตัวเองก็ได้ แต่ถึง ตอนนั้นคุณย่าคงไม่รับหนูไปอยู่ด้วยอีกแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้น แผนการเหมาะสม ที่สุดที่หนูทำได้ คือหลังจากหามาแต่งงานครั้งที่สอง หนูจะออกจากบ้าน และออกจากเมืองนี้ไปให้เร็วที่สุด

ฟังตัวเอง ต้องฟังตัวเองเท่านั้น

นี่ อากิโกะ ตอนนั้นคุณยืนหยัดด้วยพลังกำลังของตัวเอง ใช้ชีวิตอย่าง เชิดหน้าชูตาอยู่หรือเปล่า

สวัสดีค่ะ อากิโกะ

หากมันสายลมอ่อนพัดผ่านมา บางเบาเพียงลมหายใจแผ่วรด ดอกตูมของซากุระก็คล้ายจะพร้อมใจผลิบานได้ทุกเมื่อ ช่วงเวลาเปี่ยม ความหวังเช่นนี้ น้ำมูกหนูไหลไม่หยุด ดูเหมือนจะเป็นภูมิแพ้เกสรดอกไม้ เสียแล้วละ

นี่เป็นปัญหาใหญ่พอตัวเหมือนกัน แต่เรื่องที่หนูอยากรายงานที่สุด ในวันนี้ไม่ใช่เรื่องนั้นค่ะ

ก่อนอื่น เมื่อวานหนูจบการศึกษาชั้นประถมโดยสวัสดิภาพ นอกจาก นั้น ไม่น่าเชื่อว่าหนูจะได้อ่านคำปราศรัยขอบคุณทุกคนที่ร่วมแสดงความ ยินดีในฐานะตัวแทนผู้จบการศึกษา หนูคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของประธาน

นักเรียนเสียอีก แต่ความจริงคัดเลือกจากคนที่ได้ผลการเรียนดีเด่น (ภูมิใจ
สุดๆ ค่ะ!) อาจารย์ว่าแบบนั้น...แน่นอน ไม่ใช่แค่อ่านนะคะ หนูยัง
เป็นคนเขียนเองด้วย ย่อหน้าเริ่มของจดหมายวันนี้เลยออกไปในแนวนั้น
ละมั้ง

แม้แต่อาจารย์ใหญ่ยังชมว่าหนูเขียนได้ดีและงดงาม ได้ยินว่าพ่อแม่
ของมิโนริพากันมาเรียกร้องต่อโรงเรียน แต่ตอนนี้พิธีจบลงแล้ว เรื่องนั้น
จะอย่างไรก็ช่าง

ถ้าปะปาดูอยู่คงดีใจไม่น้อย ไมลิ หนูคิดว่าปะปาดึงคอยเฝ้าดูหนู
จากบนสวรรค์แน่นอน

ส่วนที่นึ่งผู้ปกครอง มีหาม้าและคุณฮายาซากะนั่งข้างกันคอยดูหนู
คุณฮายาซากะช่วยถ่ายวิดีโอเอาไว้อย่างสมบูรณ์แบบ ตอนทั้งคู่เข้ามา
ในโรงยิม หนูแค่เหลือบมองด้วยหางตาก็หาพบไม่ยาก ทั้งสองเปี่ยมด้วย
ออร่าโดดเด่น คนไม่รู้จักเมื่อได้เห็นอาจต้องมองหาเด็กใบหน้าสวยใสที่สุด
ด้วยความอยากรู้อย่างเป็นผู้ปกครองของใคร อาจมีบางคนตกใจเมื่อเห็นคุณ
ฮายาซากะถือกล้องไว้ในมือข้างหนึ่งแล้วชูสองนิ้วให้หนูหลังจากเรามองเห็น
กันแล้ว

พอจบพิธี เราสามคนยืนถ่ายรูปเป็นทีระลึกหน้าป้ายตั้งพื้นที่เขียนว่า
“พิธีจบการศึกษา” หนูถูกขนาบข้างด้วยสองคนที่รูปลักษณ์งดงาม ความ
รู้สึกน่าสมเพชก่อตัวขึ้นในใจ แต่เมื่อคุณฮายาซากะพูดว่า “สุดยอดเยี่ยมๆ
นะ อากิโกะ ขึ้นมอดันแล้วก็พยายามต่อไปละ” แล้วเอามือขยี้หัวหนูแกรๆ
ความรู้สึกนั้นก็สลายไปในพริบตา

เมื่อคืน คุณฮายาซากะทำกะหล่ำยัดไส้ให้กินเป็นการฉลอง
เรื่องต่อไปจะเป็นการรายงานสำคัญยิ่งกว่าพิธีจบการศึกษาละ

อันดับแรก หลังสิ้นสุดเดือนมีนาคม เราจะย้ายออกจากแมนชั่น
หลังนี้ที่เคยอาศัยกับปะปาค่ะ หาม้ากับหนูจะไปอยู่บ้านเดี่ยวนอกเขตเมือง
ที่คุณฮายาซากะซื้อ ซึ่งอดีตเคยเป็นร้านอาหารอิตาลีมาก่อน

เห็นว่าจะปรับปรุงแล้วเปิดเป็นร้านอาหารฝรั่งเศสก่อนถึงฤดูร้อน
ทั้งคุณฮายาซากะและหาม้าลาออกจากงานโรงแรมแล้วตั้งแต่

สิ้นเดือนกุมภาพันธ์ แต่ทั้งคู่จะไม่แต่งงาน พุดให้ถูกอย่างเป็นทางการคือ จะยังไม่จดทะเบียนสมรสไประยะหนึ่ง ว่ากันว่าเป็นการแต่งงานแบบไม่จดทะเบียน อาจยังไม่แพร่หลายในญี่ปุ่น แต่ในฝรั่งเศสการทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่พบเห็นได้มากกว่า คุณฮายาซากะว่า

ดังนั้นหนูจึงยังเป็นอากิโกะ ซาเอกิ เหมือนเดิม รู้สึกโล่งใจกับประเด็นดังกล่าวอยู่ลึกๆ

เรื่องพวกนี้ส่วนมากหนูฟังมาจากคุณฮายาซากะ ถ้าอยู่กับหม่อมมาสองคน หนูอาจจะปรึกษาว่าควรไปอยู่กับคุณยาคิโตะไหม อาจถามไปว่าหนูเป็นส่วนเกินหรือเปล่า

แต่คุณฮายาซากะเหมือนจะสังเกตได้ว่าหนูกังวลใจ แม้เขาจะไม่รู้เรื่องคุณยาคิโตะตาม ทั้งที่หนูเป็นพวกอ่านความรู้สึกยากแท้ๆ หนูแสดงออกทางสีหน้าชัดเจนขนาดนั้นเชียวนะหรือ

“อากิโกะ เธอเองก็ช่วยงานที่ร้านด้วยสิ แต่ไม่ใช่แค่งานล้างจาน ก๊ากก็ออะนะ ใช้พลังพระหินจิโซ²⁴ เรียกลูกคามาให้กระหึ่มไปเลย”

เขาพูดจาเสียมารยาทเอาเรื่อง พลังขี้หัวหนูแกรกๆ เหมือนเดิม แต่นั่นหมายความว่าเขายอมรับหนูหรือเปล่านะ

บ้านใหม่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาเดิม หนูจึงได้อยู่โรงเรียนมัธยมต้นที่วางแผนจะเข้าแต่แรก ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวกับเด็กส่วนใหญ่ที่จบจากโรงเรียนประถมเดียวกัน ได้ยินว่ามีโนริสอบเข้าโรงเรียนเอกชนหญิงล้วนชื่อดังประจำจังหวัด หนูจึงดีใจว่าได้ลาจากกันเสียที แต่ดูเหมือนเธอจะสอบไม่ผ่าน

ได้โปรด ขอให้ได้อยู่คนละห้องด้วยเถิด แต่เอาเข้าจริง นั่นเป็นแค่เรื่องเล็ก

ทั้งหม่อมมาและหนูจะมีความสุขในการอยู่กับคุณฮายาซากะหรือเปล่า

บ๊ยะบ๊ายไม่โกรธใช้ไหม ถึงจะมีคนอย่างคุณฮายาซากะอยู่ด้วย แต่

²⁴ 地蔵 (Jizō) รูปปั้นพระขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ตามป่าเขาหรือเขตชนบท บางความเชื่อกล่าวว่า เป็นตัวแทนผู้พิทักษ์ปกป้องนักเดินทาง

ความรู้สึกของหนูที่อยากปกป้องหม่าม๊า ก็ไม่เปลี่ยนแปลงหรอกนะ

เขาบอกว่าจะสร้างห้องส่วนตัวให้หนูที่บ้านใหม่ด้วย ไว้จะเขียนจดหมายมาใหม่นะคะ

ฮัลโหล อากิโกะ

ชีวิตมัธยมต้นยอดเยี่ยมที่สุดเลยล่ะ ความจริงคงเป็นเพราะไม่ได้ยุ่งห้องเดียวกับมิโนรินั่นแหละ เชื่อไหมว่าหนูได้เป็นหัวหน้าห้องตอนเทอมหนึ่งด้วย อาจารย์โอกุระ อาจารย์ประจำชั้นเป็นคนแต่งตั้งคะ

ส่วนกิจกรรมชมรม หนูเลือกชมรมวรรณศิลป์ หนูคิดอยู่เหมือนกันว่าจะเข้าชมรมยูโดเหมือนป๊ะป๊าดีไหม แต่พวกเด็กที่ไปสังเกตการณ์ชมรมส่วนมากเป็นพวกมีประสบการณ์มาตั้งแต่ตอนประถม หนูเลยลี้ภัยเลิกละความคิดเพราะรู้สึกกลัวขึ้นมาิดหน่อย จริงอยู่ที่อย่างน้อยช่วงมัธยมต้นควรออกกำลังกายไว้บ้าง แต่ไหนๆ ก็มีคอมพิวเตอร์ของป๊ะป๊าอยู่ และถ้าได้พัฒนาด้านที่ตัวเองน่าจะมีความสามารถก็คงดี ว่าไปเรื่อยแหละนะ คิดว่าหนูมีพรสวรรค์กับเขาไหม

แม้เป็นชมรมเชิงศิลปวัฒนธรรม แต่กิจกรรมในชมรมค่อนข้างเพื่องฟู แต่ละเทอมสมาชิกต้องเขียนเรื่องสั้นหนึ่งชิ้น หนูอาจไม่มีเวลาเขียนจดหมายถึงอากิโกะก็ได้ แต่ข่าวคราวที่ซาดายาเป็นเครื่องหมายบอกว่าหนูสบายดี เป็นเครื่องหมายว่าไม่มีเรื่องก่อกวน ต้องขอภัยด้วยนะคะ

ร้านของคุณฮายาซากะเปิดแล้ว ชื่อร้านคือ “HAYASAKA” ตรงๆแบบนั้นเลย จริงสิ ก่อนอื่นต้องพูดเรื่องบ้านสินะ ตัวบ้านชั้นหนึ่งเป็นร้านอาหารเล็กๆ สไตล์บิสโทรแบบปารีสของฝรั่งเศส ได้ยินว่าคุณฮายาซากะเป็นคนออกแบบ ไม่ค่อยกว้างเท่าไร แต่ดีไซน์เลิศหรูสุดยอดจริงๆ

ห้องของหนูมีมุขหน้าต่าง หนูตกแต่งด้วยงานฝีมือเครื่องแก้วที่ป๊ะป๊าสะสมไว้ มีแค่สิ่งนี้เท่านั้นที่ทิ้งไม่ลง ของส่วนตัวอื่นๆ ของป๊ะป๊ายังรวมอยู่ในกล่องกระดาษลูกฟูก เก็บไว้ในตู้ติดผนัง ที่นี้กว้างกว่าตอนอยู่แมนชั่นก่อนหน้าเล็กน้อย แต่หนูไม่รู้สึกแบบนั้น อาจเป็นเพราะมีคนซื้อเตียงขนาดใหญ่ให้ละมั้ง

ในร้านมีโตะสำหรับแขกสามตัว รองรับลูกค้าได้สูงสุดสิบสองคน กะทัดรัดเรียบง่าย ได้ยินว่าคุณฮายาซากะจะเป็นคนทำอาหารทั้งหมดด้วยตัวเอง ส่วนหม้าม่าจะเสิร์ฟเครื่องดื่มบ้าง ล้างจานบ้าง บางครั้งหนูจะช่วยล้างจานด้วย ว่าไปแล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้ ตอนหนูล้างหม้อที่มีซอสเหลือติดนิดหน่อย พอเทน้ำลงไป คุณฮายาซากะก็หัวเราะ บอกว่าเธอนี่คงเป็นเชฟไม่ได้หรอก

หมายความว่าไง หนูคิด คุณฮายาซากะจึงบอกว่าตอนฝึกฝีมืออยู่ที่ร้านชื่อดังในฝรั่งเศส เขาจะเลียซอสกันหม้อเพื่อฝึกประสาทสัมผัส เพราะถึงขอร้องหัวหน้าเชฟให้บอกสูตรทำซอส แต่เมนูจากสูตรลับเฉพาะแบบนี้ใช้จะเปิดเผยสู่สาธารณะได้ง่ายๆ ทั้งยังบอกว่า หัวหน้าเชฟเองก็ตั้งใจเหลือซอสไว้ในหม้อให้เยอะหน่อยเพื่อจุดประสงค์นั้นด้วย

อาหารของคุณฮายาซากะอร่อยสมกับแรงพยายามที่ซึ่มลึกอยู่ในนั้น แต่ราคานะสิ หนูแทบตาลนออกจากเบ้าเมื่อเห็นเมนู เพราะดินเนอร์คอร์สราคาถึงสองหมื่นเยน และเซตอาหารกลางวันราคาห้าพันเยน แต่ก็ยังมีลูกค้าเข้าร้านตอนที่ยังจนที่นั่งเต็มทุกวัน เฉพาะเวลานั้น เพื่อนของคุณฮายาซากะ คุณสุยามะ ฉายาซุจี้ (มีแค่คุณฮายาซากะที่เรียกแบบนี้) จะมาช่วยงาน ไม่น่าเชื่อ เขาคือพ่อของอาริสะจังนั่นเอง ไหนๆก็พูดถึงแล้ว อาริสะจังอยู่คนละห้องกับหนูค่ะ

คุณสุยามะย้อมผมสีน้ำตาล ดูเป็นคนน่ากลัว หนูคิดแบบนั้นตอนเจอครั้งแรก แต่วันถัดมาเขาย้อมผมกลับเป็นสีดำตามคำบอกของคุณฮายาซากะ พอเป็นแบบนี้ก็ดูเทดี แต่คราวนี้หนูสังเกตเห็นว่านิ้วโป้งมือขวาของเขาหายไป เป็นคนน่ากลัวนิดหน่อยจริงๆ นั่นแหละ ทว่าตอนอยู่ในร้านเขาจะใส่ถุงมือไว้ ภรรยาอนุมัติแล้ว คุณฮายาซากะกล่าว

หม้าม่าอยู่ในร่างมนุษย์เกือบทุกวัน ดูจะพยายามรับผิดชอบงานของตัวเองให้ดีที่สุด ตอนกลางคืนหม้าม่าเข้านอนเร็วกว่าหนูเสียอีก แต่ช่วยไม่ได้นี่ละ คุณฮายาซากะบอกว่าหนูล้างแก้วไม่ได้เรื่อง แต่กลับไม่พูดอะไรกับหม้าม่าที่ไม่ได้เรื่องยิ่งกว่าหนู ไม่ต้องฝึกก็ได้ เขาบอกและคอยดูแลเอาอกเอาใจเป็นอย่างดี

การบ้านด่วนพิเศษของหนูคือการหาวัตถุดิบเขียนเรื่องสั้นส่งชมรมใช้เรื่องราวความรักของป๊ะป๊าและหม่อมมาดีไหมนะ หนูลองจินตนาการถึงสิ่งต่างๆ หลายปีที่ผ่านมา ตั้งแต่เกิดคดี จนทั้งสองพบกันอีกครั้ง ได้แต่งงานกัน และให้กำเนิดหนู แต่แบบนั้นหากอดีตของหม่อมมาถูกเปิดเผย ก็คงแย่ คงมีคนมากมายที่ยังเข้าใจผิดว่าเรื่องแต่งต้องมาจากประสบการณ์จริงของผู้เขียน

เฮ้อ ทั้งที่จดหมายกลับเขียนได้ไหลลื่นขนาดนี้แท้ๆ
เอาเป็นว่าเบื้องต้น หนูจะพยายามดูค่ะ!

วันนี้ฉันยังคงใช้เวลาครึ่งวันอยู่ในตู้เก็บที่นอน ไม่เปิดไฟ ไม่เปิดเพลงนอนกอดเข้าในความมืดมิด หนังสือเกมปริศนาคงเป็นแค่ขยะหากเราแก้โจทย์หมดแล้ว ส่วน *อาชญากรรมกับการลงทัณฑ์* เมื่ออ่านไปห้ารอบก็还是没有ความหมายที่จะเปิดหนังสืออีก ท้องไม่หิว ไม่รับรู้เวลา นานแค่ไหนแล้วนะที่ฉันเลิกนึกภาพห้องเรียนพลางสงสัยว่าตอนนี้เป็นคาบเรียนที่เท่าไร...

บ้าไปแล้ว เขียนอะไรออกมาเป็นนิยายพรรค์นี้ไปได้ พอใช้คอมพิวเตอร์ก็คงเขียนได้เรื่อยๆ แม้กระทั่งเรื่องไร้สาระ ไม่สิ จดหมายที่เขียนทั้งหมดก่อนหน้านี้ รวมถึงประโยคที่จะเขียนต่อไปนี้ ทุกอย่างคือเรื่องไร้สาระ อากิโกะ ไม่ได้คุยกันนานนะ ไม่หรอก ความจริงฉันไม่เชื่อเรื่องเธออีกแล้ว

จดหมายจากอนาคต ท้ายที่สุดก็เป็นเพียงการเล่นพิเรนทร์ของใครสักคน ฉันระอากับความโง่เง่าไร้ขีดสุดของตัวเองเหลือเกินที่พากเพียรเขียนตอบขนาดนั้น ตอนนี้คือช่วงเวลาแห่งความเสียใจที่สุด หากผ่านไป ได้ จะพบกับความสุข ฉันคงเชื่อแบบนั้นมาตลอด ตั้งใจเชื่อมาตลอด

แล้วเป็นไงล่ะ ฉันในตอนนี้เป็นทุกข์ระทมยิ่งกว่าตอนนั้น อาศัยอยู่กับหม่อมมาสองคนในอพาร์ทเมนต์เก่าๆ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหรอก เราสองคนแม่ลูกถูกผู้ชายสอพลอหลอก แย่งชิงทรัพย์สินทุกอย่างไปต่างหาก แต่หากถามว่านั่นคือความทุกข์ที่สุดหรือเปล่า ฉันคิดว่าไม่ใช่

เรื่องราวเจ็บปวดทรมานจนล้นเกิน ไม่รู้ว่าตัวเองทุกข์ทรมานกับเรื่องไหนที่สุด นั่นอาจเป็นสาเหตุของความสิ้นหวังก็ได้ ลองเขียนอะไรดูสักหน่อย เพื่อจะรู้ขึ้นมา ฉันคิดแบบนั้น แต่หากไม่มีใครสักคนเป็นคู่สนทนาให้ได้ไต่ถามทำความเข้าใจ ก็ไม่อาจเขียนอะไรออกมา ฉันรู้เรื่องนี้ตั้งแต่ช่วงที่ยังหมั่นเพียรทุ่มเทกับกิจกรรมในชมรมวรรณศิลป์

ฉันเขียนเรื่องสั้นด้วยมุมมองบุคคลที่สามไม่ได้ ซ้ำร้าย หากเล่าจากมุมมองบุคคลที่หนึ่ง ตัวละครหลักมีแต่จะคร่ำครวญตีโพยตีพายเท่านั้น ฉันคงไม่อาจเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดให้เป็นรูปเป็นร่าง หากไม่เล่าให้ใครสักคนฟัง หากไม่มีใครสักคนช่วยรับฟัง

ในโลกนี้ย่อมมีคนที่ใช้ชีวิตคนเดียวได้อย่างเข้มแข็ง ทว่าฉันยังคงเรียกร้องหาใครสักคนอยู่เป็นนิตย์ อาจเพราะเหตุนี้ฉันจึงต้องรู้สึกถึงความโดดเดี่ยว

ตัวฉันไม่มีใคร เลยต้องเขียนจดหมายหาเธอในที่สุด หลังจากจดหมายฉบับสุดท้ายก็ผ่านไปกว่าหนึ่งปี แต่การนำเวลาที่ล่วงเลยมาคงสภาพไว้ให้เป็นรูปร่างอาจเป็นสิ่งเลวร้ายสาหัส ตราบใดที่ฉันไม่เขียนเรื่องเกินจริงพลางเจอคำโกหก ความทรงจำที่คลุมฝุ่นหนายอยู่ในหีบลิ้นของสมองก็สามารถหวนกลับมาแจ่มชัดได้ทุกเมื่อ

อย่างไรก็เถอะ นี่มันอะไรกัน เนื้อหาจดหมายครั้งก่อนถึงได้ตื่นขึ้นแบบเบาเขลือเกิน เพียงปีเดียว ทุกอย่างเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้เชียวหรือ

โอย ปวดหัวราวจะแตกเป็นเสี่ยงๆ...

เหตุผลที่ตัวเองเกิดมา เหตุผลที่มีชีวิตอยู่ พอลคิดเรื่องเหล่านี้ก็รู้สึกเหมือนสมองถูกโยกเขย่าให้วิ่งเวียน คล้ายสัญญาณระว่างภัยดังเตือน ฉันเป็นที่รักของใครบ้าง รักใครคนไหนได้บ้าง มีใครให้ความสำคัญบ้าง ตัวเองเห็นใครเป็นคนสำคัญ แม้ก่อร่างสร้างคำถามไว้คำตอบแค่ไหน ก็มีเพียงความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้น

ดังนั้น ฉันจึงเลิกคิดไปนานแล้ว น่าจะเลิกไปนานแล้ว ขอแค่ปล่อยตัวจมไปกับความมืด แม้ไม่ได้ประโยชน์อันใด หนึ่งวันก็ยังจบสิ้น มีชีวิตต่อถึงพรุ่งนี้ และเมื่อถึงพรุ่งนี้ หนึ่งวันเดียวกันจะฉายภาพซ้ำอีกครั้ง ฉัน

กำลังมุ่งหน้าไปไหน ไม่รู้กระทั่งกำลังปวารณาส่งใด

เย็นเมื่อวาน ระหว่างกินข้าวกับหม่ำม้า โทรศัพท์ถูกเปิดทิ้งไว้ ภาพเดิมๆ ที่คุ้นเคย ไม่มีรายการอยากดูเป็นพิเศษ ไม่มีดาราที่ชอบ แม้จะในห้องแคบๆ มีโต๊ะเล็กคั่นกลาง ก็ไม่จำเป็นต้องสบตา ไม่ต้องสนทนานั้นไม่ใช่เรื่องผิดธรรมชาติ ก็แค่เปิดโทรศัพท์ไว้

ไม่ใช่ฉัน แต่เป็นหม่ำม้า

รายการวไรตี้เนื้อหาไร้แก่นสาร ดาราตลกหญิงอ้วนๆ ชื่อทาปาโกะ พาไปชมโรงแรมแคปซูลแห่งใหม่ที่ไหนสักแห่งในโตเกียว ดูเหมือนจุดขายจะเป็นความสะดวกสบาย โครงสร้างกันเสียงรบกวน และห้องส่วนตัวกว้างขวางกว่าทุกที่ที่เคยมี เหมือนรังผึ้งเลยแฮะ ฉันคิด รังผึ้งที่ก่อตัวบนต้นไม้ของป๊ะป๊า...

-- อย่างฉันจะเข้าได้มั๊ย

ทาปาโกะใช้สองมือประคองพุงใต้เสื้อยืดชายสั้นที่รัดตึงเปรี้ยว เขย่าเบาๆ พลางขดตัวเข้าไปในรังผึ้งอันหนึ่ง จากนั้นเธอร้องตะโกน

-- ว้าว เหมือนกลับเข้ามาในห้องแม่เลย! รู้สึกดีเวอร์

ดูยังไงก็ไม่คิดว่าทาปาโกะจะหลงเหลือความทรงจำก่อนถือกำเนิด แต่ทาปาโกะคงมีแม่คอยปกป้องในยามเจ็บปวดหรือขมขื่น คำนั้นจึงหลุดออกจากปากได้ทันที

“สนุกไหม”

แวบแรก ฉันไม่รู้ว่าได้ยินเสียงจากไหน ทั้งที่ในห้องมีเพียงหม่ำม้ากับฉัน ทว่าตั้งแต่ย้ายมาอยู่ห้องนี้ หม่ำม้าแทบไม่เคยชวนฉันคุยก่อน หูแว่วไปหรือเปล่า

“โรงเรียน สนุกไหม”

คราวนี้ฉันรับรู้ชัดเจนว่าเสียงนั้นออกจากปากหม่ำม้า ตากลมโตมองมาที่ฉัน หางตาตกลึกน้อย พยายามยิ้มให้

วันนี้เห็นเราอยู่ในสายตาด้วย ฉันแปลกใจตัวเองที่ยังปลานปลื้มกับเรื่องนั้นได้ พลางรีบยัดข้าวเข้าปากราวจะกลืนสิ่งที่กำลังดีขึ้นมาลงไป ข้าวที่ฉันหุงเองมักแข็งเล็กน้อยเสมอ ทำเอาสำลักออกมา ไม่สิ อาจเป็นเพราะ

บนข้าวมีเศษแป้งแข็งกระด้างจากปลาอจิซุบแป้งทอดที่ซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ต ช่วงลดราคา

“อ้อ สุนัขกลี มากๆเลย”

ฉันปาดน้ำตาที่ผุดขึ้นจางๆ พลังยังมีกลับไป ดีแล้วละ หม่ำมำทำหน้าโล่งใจ พิมพ์เสียงเบาแทบจับใจความไม่ได้ ฉันรู้สึกเจ็บปวดนิดหน่อยอย่างน้อยแสร้งทำเป็นออกไปโรงเรียนก็ได้ ทั้งที่คิดแบบนั้นจนเช้า แต่วันนี้ฉันยังคงรอดูให้เห็นกับตาว่าหม่ำมำออกไปทำงาน แล้วขังตัวเองไว้ในตู้ติดผนังเช่นเดิม

ทำอะไรดี ถ้าไปไม่มีใครตอบ

ฉันไม่รู้เรื่องตัวเองในวันพรุ่งนี้ ไม่รู้เรื่องตัวเองในสัปดาห์หน้า ไม่รู้เรื่องตัวเองในเดือนหน้า หรือปีหน้า สิ่งที่อยู่คือตัวเองในอดีต ถ้าอย่างนั้นอาากิโกะ ฉันเล่าเรื่องตัวเองเมื่อสัปดาห์ที่แล้วให้ฟังเอาไว้ไหม เรื่องตัวเองเมื่อเดือนที่แล้ว รวมถึงปีที่แล้วด้วย--

ฉันเลิกไปโรงเรียนเมื่อห้าเดือนก่อน ตั้งแต่สิ้นสุดเดือนมิถุนายน ส่วนพิธีเปิดภาคการศึกษาเทอมสองเมื่อวันที่หนึ่งกันยายน เอาเป็นว่าฉันไปโรงเรียนก็จริง แต่อาจไม่ถูกต้องในรายละเอียดนัก เพราะน่าจะอยู่ในห้องเรียนไม่ถึงสิบนาที คงไม่อาจนับว่าไปโรงเรียนได้

ส่วนสาเหตุ...เป็นเรื่องไม่พึงปรารถนาหากต้องเขียนเป็นตัวอักษร

หลังขึ้นปีสอง การอยู่ห้องเดียวกับมิโนริ โกโต อาจเป็นจุดเริ่มต้นแห่งพิบัติภัยตั้งแต่แรก ตอนอยู่ปีหนึ่ง เด็กผู้หญิงห้องเดียวกับมิโนริคนหนึ่งเลิกมาโรงเรียนด้วยสาเหตุถูกกลั่นแกล้ง เรื่องเล่าลือถึงหูฉันซึ่งอยู่คนละห้องว่ามิโนริเป็นหัวโจก แต่ไม่ได้ยินว่ามิโนริถูกลงโทษจากอาจารย์ประจำชั้นหรือโรงเรียนแต่อย่างใด แคแยกเด็กที่ถูกกลั่นแกล้งออกจากชั้นเรียนของมิโนริตอนขึ้นปีสองเท่านั้น ส่วนสมุนผู้ติดตามก็ถูกจับแยกชั้นเรียนจากมิโนริเช่นกัน

บางที่ฉันว่ามิโนริอาจกำลังป่วย เป็นโรคจิตใจไม่สงบหากไม่ได้ทำร้ายใครสักคน ทั้งที่น่ารังเกียจขนาดนั้น รอบข้างมิโนริกลับรายล้อมด้วยเด็ก

ผู้หญิงหลายคน ดูเหมือนมิโนริจะทำดีกับเด็กที่เธอชอบ หากเป็นการทำเพื่อผองเพื่อนที่รัก ไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้ชายมาเย้าแหย่เพื่อนคนนั้น หรือมีรุ่นพี่แสดงท่าทีเกเรใส่ มิโนริจะไปต่อว่าแทนโดยไม่ลังเล

ฉันไม่รู้ว่พวกมิโนริคุยอะไรกัน แต่จะหัวเราะเสียงดังเสมอ บ่อเกิดเสียงหัวเราะ บางครั้งอาจมาจากบทสนทนาเหยียดหยามใครสักคน แต่เสียงหัวเราะที่ดูจะไม่ใช่เรื่องนั้นเกิดขึ้นบ่อยกว่า คิลปินไอดอล แฟชั่น ของกระจุกกระจิกน่ารัก ไอศกรีม ฉันสัมผัสได้ถึงบางส่วนของเนื้อหาสนทนา ดังกล่าที่ลอยมาเข้าหู ในเวลานั้นฉันเองรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง

แต่อย่างไรฉันก็มีเพื่อนร่วมชั้นเหมือนกัน เป็นเด็กจากชมรมวรรณศิลป์ ความจริงที่ฉันชอบพูดเรื่องนิยายหรือเรื่องสั้นเหมือนไม่รู้จะเล่าอะไร เป็นเพราะสนุกกับมันเฉยๆ ไม่ได้มีปมปัญหาใดเป็นพิเศษ ฉันได้รับมอบหมายจากอาจารย์โอสาระอาจารย์ประจำชั้น ให้เป็นหัวหน้าห้องในเทอมแรก

ฉันชำเลืองมองท่าทีของมิโนริ ด้วยคิดว่าเธออาจอึดอัด แต่นิสัยนั้นของมิโนริต่างจากตอนอยู่ชั้นประถม ดูไม่มีความสนใจทั้งหัวหน้าห้องหรือตัวฉัน ยกมือรับผิดชอบงานที่ดูสบายที่สุด แถมยังบ่นอุบว่าน่ารำคาญอีกด้วย

ฉันไม่มีโอกาสสนทนากับมิโนริ แต่ไม่รู้สีกว่กำลังถูกเมินใส่ ตอนเช้าแถวรวมตัวยามเช้าในโรงยิม เราเดินชนไหล่กัน มิโนริกลับเป็นฝ่ายบอกว่า โทษที ออกมาก่อน แต่ฉันสัมผัสได้ถึงเค้กลางบางอย่างว่เธอกำลังมองหาเป้าหมาย

เพราะโคบะจัง เพื่อนชมรมวรรณศิลป์ของฉันเป็นคนที่ถูกเพ่งเล็งทั้งที่เธอไม่ใช่คนพูดเยอะ เพียงแต่บางครั้งชอบพูดแทรกในจังหวะแปลกๆ ขณะที่เด็กคนอื่นกำลังพูด ทำให้เสียบรรยากาศไป นามสกุลของโคบะจังคือโคบายาชิ นั่งติดกับมิโนริในตำแหน่งหน้าหลัง แม้ไม่สนิทสนมขนาดนั้น แต่บางทีมิโนริก็ชวนคุยก่อน ฉันสงสัยว่ทุกครั้ง มิโนริจะทำหน้าเหมือนอยากกระเดาะลิ้นจ้ะเสมอ

หากไม่ทำอะไรสักอย่าง โคบะจังต้องถูกกลั่นแกล้งแน่ ถ้าการ

กลั่นแกล้งเริ่มขึ้นแล้ว ฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะปกป้องโคะบะจังได้ ก่อนหน้านั้น ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อแยกทั้งสองออกจากกัน เอ้อ ขอให้ได้เปลี่ยนที่นั่นเร็วๆ ที่เถอะ อาจเป็นเพราะฉันเอาแต่หวังพึ่งคนอื่นแบบนั้นจึงถูกลงโทษ

คดีที่ว่า (ถึงจะใช้คำนี้ แต่ไม่ใช่เรื่องที่มีตำรวจมาเกี่ยวข้อง) เกิดขึ้นที่บ้านของฉัน ร้านอาหารของคุณฮายาซากะ (ตอนนี้ไม่อยากใส่คำว่า “คุณ” อีกต่อไปแล้ว)

ร้านอาหารช่วงเริ่มแรกมีแขกคับคั่งพอตัว แต่คงเพราะราคาที่ตั้งไว้ นานวันเข้าลูกค้าก็เริ่มไม่มาเยือน คุณสุยามะบอกให้ลดราคาลง แต่คุณฮายาซากะไม่ยอมอ่อนข้อ บอกว่าหากพิจารณาจากค่าวัตถุดิบและทักษะชั้นเลิศของตน ราคานี้ไม่แพงแม้แต่นิดเดียว แม้คนต่างจังหวัดจะไม่ประสีประสา แต่คนที่รู้คุณค่าอาหาร ต่อให้ต้องเสียแรงเสียเวลาถึงทุนเดินทางมากิน ก็ไม่อาจประนีประนอมได้ เขาพูดเช่นนั้น

จริงอย่างว่า ตอนกลางคืนมีแขกจากแดนไกลมาเยือนมากกว่า คนที่ทำงานเป็นทันตแพทย์เมืองช้างๆ มาที่ร้านกับภรรยาเป็นครั้งแรก วันนั้นเขายกย่องเหลือเกินว่า รสชาติเหมือนกินที่ “การ์นิเย” เลย จากนั้นก็ช่วยแนะนำร้านให้คนรู้จักทั้งในและนอกจังหวัด พูดเป็นเชิงว่าร้านนี้ถูกกว่าไปกินที่ปารีสเป็นไหนๆ ยังมีคนจำพวกนี้อีกหลายคน ร้านจึงพอประคับประคองไปได้โดยไม่ต้องลดราคา แต่ความถี่ในการมาเยือนของพวกคนรวยก็ลดลงทีละนิดเช่นกัน

ด้วยสถานการณ์แบบนี้ ร้านจึงเข้าสู่บัญชีติดลบหลังเปิดมาได้หกเดือน ฉันไม่เคยถามตัวเลขค่าผ่อนชำระเงินกู้อย่างละเอียด แต่ดูเหมือนต้องจ่ายเป็นเงินก้อนโตทุกเดือน คุณสุยามะพูดโหม่งน้ำเป็นครั้งที่สอง จึงมีการลดราคาเฉพาะเมนูอาหารกลางวันเหลือประมาณสามพันเยน พอเรียกลูกค้าท้องถิ่นให้ร้านคึกคักขึ้นมาในตอนเที่ยงได้

แต่กระนั้น ยังไม่ทันพ้นเดือน ลูกค้าก็หนีหายไปอีก

คุณฮายาซากะใช้ประสบการณ์ที่ฝึกฝีมือจาก “การ์นิเย” ร้านชื่อดังของฝรั่งเศสเป็นจุดขาย แต่เรื่องนั้นมีคนนำไปเขียนเผยแพร่ว่าเป็นเพียง

งานพิเศษ ทำแต่ล้างจาน รวมถึงโรงแรมที่ทำงานก่อนหน้านี้ เขาไม่ได้ลาออก แต่ทะเลาะวิวาทกับหัวหน้าเซฟเรื่องพนักงานหญิงคนหนึ่งแล้วทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บจึงถูกไล่ออก คุณยายซาซากะถือแท็บเล็ตในมือข้างหนึ่ง ถีบโต๊ะและเก้าอี้ในร้านล้มคว่ำด้วยความโกรธชดสุด ฉันมองภาพนั้นแล้วรู้สึก ว่าทุกเรื่องที่กล่าวมาอาจไม่ได้เป็นเรื่องเหลวไหลไปทั้งหมด

คนที่ถูกเขียนว่าร้ายไม่ได้มีเพียงคุณยายซาซากะ คดีเริ่มต้นจากตรงนี้

วันสุดท้ายของช่วงโกลเด้นวีค ครอบครัวหนึ่งเดินทางมาที่ร้านตอนมือเที่ยง ฉันล้างจานอยู่ในครัวเพื่อให้หมาฆ่าผักเอาแรงเตรียมรับมือลูกค้าที่จองโต๊ะไว้ตอนกลางคืน จากด้านลึกของครัวมองไม่เห็นภายในร้าน แต่ได้ยินเสียงชัดเจน ท่ามกลางเสียงผู้ใหญ่ แว่วเสียงคุ่นหูของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง

ออร์เดอร์ของสมาชิกครอบครัวทั้งสามคนคือชุดอาหารกลางวันราคาสามพันเยน งานหลักของแต่ละคนได้แก่ปลากะพงย่างเนย แก้ววุ้นุ่นไวน์แดง และกะหล่ำยัดไส้สูตรพิเศษ คุณสุยามะเป็นคนยกอาหารไปเสิร์ฟ หลังจากเสิร์ฟกะหล่ำยัดไส้ เขามาที่ครัวทันที กระซิบข้างหูคุณยายซาซากะ ว่าลูกค้าขอชอสมะเขือเทศ

เฮ้อ ทำแบบนั้นได้อย่างไรละ...

ขณะที่ความกังวลก่อตัว คุณยายซาซากะเข้าไปในร้านแล้ว

คุณยายซาซากะเกลียดการเติมเครื่องปรุง (แม้แต่เกลือ) ยิ่งกว่าการกินอาหารเหลือเสียอีก ถ้าจะยื่นมือมาแต่ต้องผลงานศิลปะของฉันล่ะก็ออกไปจากที่นี่ซะ เขาเคยไล่ลูกค้าแบบนั้นมาแล้ว เป็นช่วงที่ข้อความต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตเริ่มรุนแรง จริงอยู่ว่าเขาอาจอารมณ์เสีย แต่การทำเรื่องแบบนั้นย่อมส่งผลให้ถูกเขียนข้อความแย่ๆ มากขึ้น

คุณสุยามะอาจไม่รู้เรื่องดังกล่าวเพราะไม่ได้มาร้านตอนกลางคืน

ลูกค้าที่ขอชอสมะเขือเทศจะไม่ถูกใจกับซุปลีของกะหล่ำยัดไส้ที่ปรุงขึ้น เขียนไว้ในเมนูให้ชัดเจนแต่แรกสิวะ อย่าคิดเองเออเองด้วยจินตนาการชั้นต่ำของพวกแกเลย แค่ออสมะเขือจะอะไรนักหนา ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องกิน เมื่อเห็นว่าไม่มีลูกค้าคนอื่น คุณยายซาซากะและลูกค้าที่ดูจะ

เป็นคุณพ่อของครอบครัวจึงตกเตียงไปเรื่อย ๆ เหมือนเด็กโวยวายทะเลาะกัน
ทันใดนั้น เสียงหนึ่งที่ตั้งกว่าเสียงเหล่านั้นก็ก้องกังวานในร้าน

“ของแบบนี้ถึงใส่ซอสมะเขือก็ไมไหวหรอก! เหม็นจะตาย”

เสียงของมิโนริที่ฉันรู้จักดี ขณะเดียวกันฉันนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ชอบ
อบเชย แต่ไม่ถึงกับต้องพูดว่าเหม็นเสียหน่อย เสียงถีบเก้าอี้โครมดังขึ้น
เอาเข้าแล้ว ฉันกระวนกระวาย ทันใดนั้นเสียงตะโกนหวีดร้องคั่นหูก็ดังขึ้น
อีกเสียง ฉันจันรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมฉันถึงเพิ่งตระหนักได้

นั่นคือเสียงที่คอยกล่าวโทษหม้าม้ากับอาจารย์ฮายาชิในห้องประชุม
โรงเรียนประถม...

“แหม นึกกลัวจริง ๆ จะว่าไป ได้ยินว่าพนักงานที่นี่ไม่มีนิวไซ้ใหม่
ข้าวลือว่าร้านนี้เป็นพวกยากูซ่าคงจริงสินะ”

เป้าโจมตีมุ่งไปสู่คุณสุยามะในฉับพลัน นิวไซ้ที่หายไปของคุณสุยามะ
ใส่紐ที่เย็บติดไว้ ตอนทำงานก็สวมถุงมือขาวสำหรับเสิร์ฟอาหารเสมอ แต่
ทำไมแม่ของมิโนริจึงรู้เรื่องนั้น

ฉันรู้สึกเสียวสันหลังว่าคราวนี้คุณสุยามะจะเป็นฝ่ายเดือดดาล
หรือเปล่า อยากออกไปดูสถานการณ์อยู่เหมือนกัน แต่ถ้ามิโนริรู้ว่าที่นี่คือ
บ้านของฉันก็คงแย่ ทว่าฉันไม่ได้ยินเสียงคุณสุยามะ เป็นคุณฮายาซากะ
ที่ได้ตอบ

“อ้อ สยองชิบ มีเมียบแบบนี้สามีคงหนักใจแน่ แต่ก็นะ ที่เมียบเป็น
โรคประสาทขนาดนี้คงเพราะสามีทำตัวเหินห่างละมั้ง วันนี้คงอยากเอาใจ
ครอบครัวสักหน่อย แต่ให้ลูกเมียบกินชุดอาหารกลางวัน ส่วนเมียบน้อยกิน
คอร์สดินเนอร์สุดหรูเนี่ยนะ ลำเอียงเห็น ๆ เลยนี่หว่า และที่น่าสนใจกว่านั้น
แกนี่ใจเด็ดจริง ๆ กล้าพามากินร้านเดียวกันด้วย ความจริงอาจจะถูกเมียบด่า
เลยต้องมาก็ได้ หรือคิดว่าฉันจำหน้าลูกค้าไม่ได้ละอะ กลางวันก็ว่าไปอย่าง
แต่กลางคืนฉันยกอาหารมาเสิร์ฟเองเพีย การจำชื่อลูกค้าให้ได้ถือเป็น
มารยาทอย่างหนึ่งไม่ใช่หรือไง นี่ อาจารย์โกโต ยุ่มย่ามกับนางพยาบาล
คงไม่ดี...”

“พอได้แล้ว”

ฉันไม่รู้ว่พ่อของมิโนริพูดคำนั้นด้วยสีหน้าแบบไหน แต่ที่น้ำเสียง
ไร้เรี่ยวแรงเพราะถูกภรรยาจ้องเขม็งงั้นหรือ รู้สึกผิดต่อลูกหรือเปล่า หลัง
จากนั้นพักหนึ่งก็ไม่ได้ยินเสียงใครอีก

“กลับบ้าน”

พ่อของมิโนริพูดขึ้น ตามมาด้วยเสียงเปิดปิดประตู

“เหลือเกินจริงๆ กินแล้วซักดาบหรือวะ”

คุณฮายาซากะพูดด้วยอารมณ์สับสนต่ำ หลังจากนั้นฉันแอบมองเข้าไป
ในร้าน คุณฮายาซากะวางมือบนไหล่คุณสุยามะแล้วบอกว่า อย่าไปใส่ใจ
วันถัดมา อาจารย์โอฮาระเรียกฉันไว้หลังจบคาบโฮมรูมก่อนกลับบ้าน
“บ้านซาเอากิจัง ไปที่ร้านอาหารฝรั่งเศสชื่อฮายาซากะได้ใช่ไหม”

นั่นคือการตรวจสอบข้อมูลก่อนเยี่ยมบ้านนักเรียน อาจผิดที่ฉัน
ไม่ได้เขียนชื่อร้านอาหารลงในข้อมูลพื้นที่ละแวกบ้านที่ส่งให้โรงเรียน
ก่อนหน้านี้ แต่ฉันไม่ยอมให้ใครพูดถึงต่อหน้ามิโนริเลย ฉันแอบชำเลือง
มอง ใบหน้ามิโนริดูเหยเหยอย่างน่ากลัว

ไม่ใช่เวลาเป็นห่วงเรื่องคนอื่น เป้าหมายต่อไปชัดเจนแล้วว่าเป็นฉัน

ถูกเมินเฉย ถูกนิทาว่าร้าย ถูกผลักตกจากบันได ถูกเอาของไป
ซ่อน ถูกทำลายข้าวของ ฉันคาดเดาเนื้อหาการกลั่นแกล้ง ครุ่นคิดว่าจะ
รับมือกับมันอย่างไร

โชคดี ไม่รู้ว่าควรใช้คำนั้นหรือไม่ ฉันไม่มีโทรศัพท์มือถือ เคยคิด
ว่ามันเป็นของพกติดตัวสำหรับทุกคนหลังขึ้นชั้นมัธยมต้น แต่อาจเพราะ
มีกฎห้ามนำมาโรงเรียน แม้เหล่าเด็กรอบข้างจะมีแต่คนอยากได้ แต่เด็ก
ที่มีมือถือจริงๆ กลับน้อยกว่า ฉันจึงตัดสินใจไม่ใช้

แม้ถูกเขียนอะไรมากในอินเทอร์เน็ต แต่เวลานี้ฉันเลือกจะไม่ใส่ใจ ที่
เหลือคืออย่าเปิดช่องโหว่ให้ถูกโจมตี โชคดีที่ไม่ใช่ฤดูกาลของโรคแพ้อากาศ
ดอกไม้ ไม่ต้องสูดดมกลิ่นดังที่โรงเรียน ถ้าน้ำมูกไหลแม้เพียงนิดเดียว
คงถูกปฏิบัติเหมือนเป็นเชื้อโรค ต่อจากนี้ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันจะพูดอย่าง
หนักแน่นว่า พอเถอะ ร้องให้ไม่ได้เด็ดขาด หัวใจสำคัญอยู่ที่การเริ่มต้น

ฉันไม่ยอมจำนนต่อคนอย่างเธอแน่ ต้องวางท่าที่เช่นนั้น และไม่พยายามแก้ปัญหาทั้งหมดด้วยตัวเอง รีบนำไปรายงานอาจารย์ทันที

แต่ว่านะ อากิโกะ ใครจะจินตนาการได้ว่าฉันจะถูกทำเรื่องแบบนั้นเอาละ ถ้าเธอคือฉันในอนาคตจริง ต้องผ่านประสบการณ์นี้มาแล้ว แม้จะเป็นเรื่องที่ไม่อยากนึกถึงต่อให้ผ่านไปกว่าสิบปีก็ตาม

ประจำเดือนมาครั้งแรกช่วงฤดูหนาวตอนอยู่ชั้นปีที่หนึ่ง เทียบกับคนอื่น ๆ แล้วช้ากว่านิดหน่อย ฉันจึงคิดว่าเตรียมใจมาพร้อมพอสมควร แต่แล้วจู่ ๆ มันก็เริ่มขึ้นแต่เช้า ไม่รู้จะอย่างไร ได้แต่ร้องไห้หามาม้าโดยไม่ทันดูให้แน่ใจว่าหาม้าม้อยู่ในรางไหน ไม่แน่มันอาจเป็นครั้งแรกที่ฉันขอความช่วยเหลือจากหาม้าม้า

ฉันเป็นฝ่ายต้องพึ่งพาบ้างแล้ว แต่หาม้าม้ากลับทำทางสงบ หยิบผ้าอนามัยและกางเกงในสำหรับช่วงประจำเดือนที่ดูน่ารักและใหม่เอี่ยมออกมาจากตู้ตัวเอง ดูเหมือนหาม้าม้าจะซื้อผ่านอินเทอร์เน็ตเตรียมไว้ให้ตั้งแต่ตอนยังมีโทรศัพท์มือถือ

เรื่องที่ว่าเอาไว้ก่อน หลังจากนั้นฉันเริ่มใส่ผ้าอนามัยไว้ในผ้าเช็ดหน้าแบบมีช่องและกระเป๋าคือเครื่องเป้ง พกไปโรงเรียนเดือนละหลายวัน ยุ่งยากก็จริง แต่ไม่ใช่เรื่องน่าหดหู่ขนาดนั้น

ก่อนเริ่มเรียนคาบพละ ฉันไปห้องน้ำ ใช้พลาสติกแร็ปของกับกระดาษทิชชูห่อผ้าอนามัยไว้อย่างดีแล้วทิ้งลงถังขยะที่วางอยู่มุมห้องส้วมทั้งที่มันควรอยู่ในนั้น...

หลังจบคาบพละ ฉันแฉะห้องน้ำก่อนกลับมายังห้องเรียน ในห้องมีเสียงดังจ๊อแจ เหม็นฉิบ เด็กผู้ชายร้องตะโกน เบื้องหน้าสายตาของเขาคือผ้าอนามัยใช้แล้ววางแผ่หลายอยู่บนโต๊ะอาจารย์ ของอย่างผ้าอนามัย หากเลือกใช้แบบวางขายตามท้องตลาดก็มักเป็นยี่ห้อจากผู้ผลิตเจ้าเดียวกัน ไม่มีหลักฐานยืนยันว่าเป็นของตน แต่มองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่านั่นคือของใช้แล้วของฉัน

“อะไรเนี่ย ชั่วช้าสุดๆ ก่อการร้ายชัดๆ คนร้ายละใคร ฉันไม่ได้มีประจำเดือนตอนนี้นะ”

คนที่พูดแบบนั้น แนนอนต้องเป็นมิโนริ ว่าไปแล้ว ฉันนึกขึ้นได้ว่า ลีวล้อของเธอคนหนึ่งเข้าห้องน้ำต่อจากฉันตอนก่อนเริ่มเรียนคาบพละรวมถึงเรื่องที่หล่อนมาซัดด้วย แต่หากเปิดโปงเรื่องนั้น ทุกคนจะรู้กันทั่วว่า ผ้าอานมัยเป็นของฉัน

ความอับอายจากการถูกเผยแพร่สิ่งปฏิกุลของตน เหม็น สกปรก ชั่วช้า ทุกถ้อยคำพุ่งเป้ามาที่ฉัน

ในบรรดาเด็กผู้หญิง บางคนเริ่มสงสัยถึงคุณค่าชีวิต บ้างก็ว่าตัวเองไม่ได้มีประจำเดือนตอนนี้ บ้างก็ว่าใช้ผ้าอานมัยคนละแบบ แต่ส่วนมากนั่งเงียบ อาจเพราะเกิดความรู้สึกแรงกล้าว่าแม่ไม่ใช่ของตัวเอง แต่นี่เป็นการกระทำที่หยาบหมิ่นเกินรับได้ อาจคิดว่าถ้ามันเป็นของเราละ หากสิ่งนั้นถูกเปิดเผยต่อสาธารณชนล่ะ

ส่วนฉัน...หากนี่ไม่ใช่ผ้าอานมัยของตัวเอง คงไปหยิบถุงพลาสติกจากตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด แล้วเอาไปทิ้งต่อหน้าทุกคนด้วยสายตาถากถางต่อพวกที่ทำเรื่องต่ำทรามแบบนี้ ไม่หรอก นั่นเป็นแค่ข้ออ้างหลังเกิดเรื่อง ในจินตนาการ ไม่ว่าใครก็เป็นนางเอกผู้ท้าวหาญได้ทั้งนั้น

ถึงขั้นนี้แล้ว ต่อให้ฉันจินตนาการอะไรขึ้นมากก็ไม่อาจเปลี่ยนความจริงที่ว่าผ้าอานมัยนั้นเป็นของตัวเอง

ระหว่างนั้น ผู้ที่รับผลกระทบเลวร้ายจากภาพที่เห็นด้วยตาไม่ใช่ฉัน แม้ความรู้สึกไม่พึงปรารถนาก่อตัวแค่นั้น นี่ก็เป็นของคู่กันสำหรับเด็กผู้หญิง แต่เด็กผู้ชายนั้นไม่ใช่ โดยเฉพาะเด็กที่เป็นโรคกลัวสิ่งสกปรก

ขณะที่ความเอะอะจ้องแฉในห้องเรียนยังไม่สงบ คนที่เอามือปิดปากวิ่งออกไปคือโมโตยะคุง วันนั้นเขาขอลากลับบ้านก่อนโดยทิ้งสัมภาระไว้ ตอนโมโตยะคุงไปห้องน้ำ เด็กผู้ชายที่บังเอิญอยู่ตรงนั้นกลับมาเปิดเผยให้ฟังโดยปราศจากเจตนาร้ายว่า โมโตยะคุงอาเจียนในห้องส้วมอย่างรุนแรงโดยไม่ทันปิดประตู ทำให้ทุกคนในชั้นเรียนรู้เรื่องดังกล่าว

ฉันรู้สึกปวดใจที่โมโตยะคุงต้องอาเจียนเพราะตน ขณะอ่านหนังสือในเวลาพัก เขาจะชวนคุย ถามว่าหนังสือเล่มนั้นสนุกไหม และเป็นคนพาฉันเข้าสู่โลกของ แฮร์รี พอตเตอร์ ฉันจึงชอบเขาเล็กน้อย ไม่ลี ชอบ

ขนาดที่เรียกได้ว่าเป็นรักครั้งแรกทีเดียว

อุตสาหกรรมที่ใจที่ได้เปลี่ยนที่นั่นมาอยู่ติดกันหน้าหลังแท้ๆ

ท้ายที่สุด ก่อนเสียงออกเริ่มคาบเรียนจะดังขึ้นเพียงชั่วขณะ หัวหน้าห้องทำอะไรสักอย่างสิ มิโนริพูดด้วยสีหน้าร้ายลึก ผ่าอนามัยขึ้นนั้น ฉันจึงเป็นคนจัดการ...

อากิโกะ ฉันมันโง่เง่าอะไรอย่างนี้ ความจริงนั้นอาจไม่ใช่ของฉันก็ได้ ความจริงมิโนริอาจแค่อยากให้ฉันจัดการกับของสกปรกต่อหน้าทุกคน ฉันอาจด่วนสรุปคิดผิดไปเอง ทำให้ฉันถึงไม่รีบเขียนจดหมายหาเธอแต่แรกนะ ถ้าทำแบบนั้น สถานการณ์ตอนนี้อาจเปลี่ยนไปได้

แต่อย่างไร นั่นก็เป็นข้ออ้างหลังเกิดเรื่องเช่นกัน ฉันคิดเองเออเอง ไปเรียบร้อยว่าผ่านามัยนั้นเป็นของฉัน

ของที่ทิ้งลงถังไปแล้ว กลับถูกนำมาเผยแพร่ต่อหน้าคนอื่น จะป้องกันเรื่องนั้นอย่างไร ไม่ต้องทิ้งลงถังก็ได้ ถ้าจะไปทิ้งที่ไหนดี วันต่อมาฉันพกถุงพลาสติกไปด้วย ตัดสินใจใส่ผ่านามัยใส่แล้วไว้ในนั้น เก็บลงกระเป๋าเครื่องสำอางแล้วนำกลับบ้าน

จริงอยู่ที่หลังจากนั้นฉันไม่ถูกมิโนริรังควานอะไรอีก...

เดือนต่อมา ประจำเดือนเริ่มขึ้นอีกครั้ง พอนึกถึงเรื่องเดือนที่แล้ว มีเพียงความรู้สึกเอือมระอาก่อตัวขึ้น ฉันตัดสินใจไม่ไปห้องน้ำก่อนคาบที่ต้องย้ายห้องเรียนอย่างวิชาพละหรือดนตรี พอสิ้นสุดคาบพละ คราวนี้กระเป๋าเครื่องสำอางหายไปจากกระเป๋าใส่เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนชุด ฉันลองหาดูรอบๆ แล้วแต่ไม่พบ แม้ตื่นตระหนกกลนลาน แต่ยังใจชื้นที่กระเป๋าเครื่องสำอางยังไม่ได้ใส่ของใช้แล้วลงไป

โชคดีที่ฉันยังเหลือผ่านามัยใส่ไว้ในผ้าเช็ดหน้ามีช่อง ฉันไปห้องน้ำหลังกลับมายังห้องเรียน จังหวะนั้นหากฉันทิ้งของใช้แล้วลงถังไปก็คงเรียบร้อย แต่ตัวฉันในเวลานั้นระแวงระวังอยู่ว่าวันนี้ตัวเองกำลังตกเป็นเป้าเล่นงาน จะทิ้งลงถังไม่ได้ ฉันคิด แล้วพันทันไว้ด้วยพลาสติกแรปม้วนเก็บด้วยทิชชูให้หนากว่าทุกครั้ง แม้มีความรู้สึกต่อต้าน แต่ยังห่อมันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้าแล้วใส่ในกระเป๋ากระโปรง จากนั้นกลับไปห้องเรียน

ก่อนออกดั่งเพียงเสี้ยววินาที

วันนั้นอากาศร้อนชื้นอบอ้าว ฝนกลางฤดูตกติดต่อกันมาหลายวัน ดูราวกับมีไอน้ำอบอวลออกมาจากชุดนักเรียนของทุกคนในห้อง ทั้งที่ชุดเหล่านั้นไม่ได้เปียกปอนอะไร ใครบางคนที่ต้องหิวหลังจบบิณฑบาตจะเปิดกล่องข้าวออกช่วงพักระหว่างคาบ กลิ่นแฮมซุบเกล็ดขนมปังทอดราดซอสลอยกรุ่นไปทั่วห้อง

อาจารย์โอฮาระกวาดตาดูพวกนักเรียนจดเนื้อหาหลังสมุดโน้ต พลังพูดแกมหัวเราะว่า ใครกันนะที่รอพักเที่ยงไม่ไหวแล้ว ทุกคนงยหน้าขึ้น พร้อมดินสอกดในมือ สูดจมูกฟุดฟิด ฟุดเล่นขบขันทำนองว่า อายากินแฮมซุบเกล็ดขนมปังทอดจริง ๆ เว้ย

ระหว่างที่นักเรียนส่วนใหญ่กำลังสัมผัสกลิ่นด้วยประสาทรับรู้ฉับไว เช่นนั้น ไม่รู้ว่าคคนที่ทำหน้าบึ้งตึงที่สุดคือฉันหรือเด็กที่อยู่รอบข้าง แต่ผู้ที่แสดงปฏิกิริยาออกมาคนแรกคือโมโตยะคุง เขาเอามือปิดปากและย่นขึ้นแล้ว แต่อาเจียนออกมาจนได้

โมโตยะคุงวิ่งออกจากห้องเรียนไปทั้งแบบนั้น

อาจารย์โอฮาระวิ่งตามโมโตยะคุงออกไป

มันก็กลิ่นอะไร เด็กผู้หญิงยอมนูตี แม่แต่เด็กผู้ชาย หากนึกถึงเรื่องเมื่อเดือนที่แล้วก็น่าจะคิดออก เป็นไปได้ว่าที่โมโตยะคุงคลื่นไส้ อาจไม่ใช่เพราะได้กลิ่นอย่างเดียว แต่กลิ่นทำให้นึกถึงผ้านามัยใช้แล้วชิ้นนั้น

ทำให้นึกถึงของสกปรกชิ้นนั้นของฉัน แต่กลิ่นที่ลอยยวลในตอนนั้นก็มันเหตุจากฉันเช่นกัน

“หัวหน้าห้อง ทำอะไรสักอย่างสิ”

แม้คนพูดจะเป็นมิโนริ แต่เรื่องนี้เป็นความผิดของตัวเองจริง ฉันจึงเดินไปที่ตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดหลังห้อง เพื่อเก็บกวาดเศษอาเจียนของโมโตยะคุง และตอนที่ฉันเดินผ่านมิโนรินั่นเอง

“นี่ กลิ่นนี้มาจากากิโกะหรือเปล่า เปลี่ยนอันข้างนี้”

เธอพูดด้วยเสียงดังพอที่เด็กผู้ชายจะได้ยิน ต่อให้กลิ่นมาจากฉันจริง การพูดเรื่องนั้นออกมาได้ทันที ย่อมเป็นหลักฐานชัดเจนว่ามีโนริเป็น

คนขโมยกระเป๋าเครื่องสำอางไป ทำไมนะ ทั้งที่เป็นเด็กผู้หญิงเหมือนกัน ตัวเองก็มีประจำเดือน และอาจทำทางเก่งในหรือชุดนักเรียนเปราะเบื่อนเหมือนกันแท้ๆ ทำไมถึงกล้าทำเรื่องแบบนี้

“เปลี่ยนแล้ว พกไว้ในกระเป๋ากระป๋อง”

ฉันตอบกลับไปเป็นเชิงสั่นนินฐานว่าถูกขโมยกระเป๋าเครื่องสำอาง แต่ความจริงไม่พูดคงดีกว่า หากเพียงเงียบไว้แล้วไปหยิบผ้าเช็ดตัวมา ก็คงทำให้อีกฝ่ายพอใจว่าต้นเหตุของกลิ่นเป็นไปตามที่ตนคาดการณ์

“งั้นทำไมเหม็นขนาดนี้ละ กลิ่นตัวเธอ จะว่าไปอากิโกะเนีย ลมหายใจเหม็นจังเนอะ ชอบหายใจทางปาก ส่งเสียงฮ่าๆ น่ารำคาญอยู่ได้ แถมมีกลิ่นแปลกๆ ออกมาด้วย ไม่อยากเข้าใกล้เลยละ เพราะแบบนี้ โมโตะะคุงถึงอ้วกไง เด็กน้อยนั้นเป็นโรคเกลียดสิ่งสกปรกอยู่ด้วย ได้ยินว่าประสาทสัมผัสละเอียดอ่อนโดยเฉพาะเรื่องกลิ่น ถ้ามีใครช่วยสลบที่นั่นให้ก็คงดี”

ประโยคสุดท้ายทำให้เด็กรอบๆ ที่นั่งของฉันทำหน้านี้ว่ สายตาเดียว กับที่มองไปยังสิ่งปฏิกลุบนโตะะอาจารย์ บัดนี้เด็กทั้งชั้นเรียนส่งมันมาให้ฉัน ฉันทนไม่ไหว วิ่งออกจากห้องเรียนไปเช่นกัน

ฉันแปร่งพินครั้งแล้วครั้งเล่า ล้างตัวในอ่างอาบน้ำจนหนังแทบหลุดลอก วันถัดมาจึงรวบรวมความกล้าไปโรงเรียนอีกครั้ง ที่นั่งของฉันอยู่กลางห้องค่อนข้างด้านหน้า แต่ตอนนี้มันถูกตั้งไว้หลังสุดริมหน้าต่าง หน้าซ้ายยังห่างจากที่นั่งด้านหน้าประมาณสองเมตร

“รู้สึกเหมือนห้องเรียนเหม็นๆ ใหม”

มิโนริพูดพลางพัดมือไปมาตรงหน้า ทันใดนั้นพวกลิ่วล้อก็หัวเราะลั่น ฉันยืนขึ้นตรงที่นั่ง แสร้งทำเป็นไม่เห็นอะไร ไม่ได้ยินสิ่งใด แล้วเดินไปหาโคบะจัง ฉันไม่ได้ตั้งใจร้องขอความช่วยเหลือแม้แต่หน่อย ใกล้ถึงกำหนดส่งการบ้านชมรมวรรณศิลป์แล้ว ฉันแค่ตั้งใจจะคุยเรื่องนั้น

แต่เมื่อฉันเดินเข้าไปก้าวนั่ง โคบะจังก็ถอยไปก้าวนั่ง ที่ละก้าว ที่ละก้าว พอถอยจนกันติดโตะะ เธอทำหน้าที่เหมือนถูกไล่ให้จนมุม ฉันเป็นสายตาจากเธอ ทำเหมือนธุระของตัวเองไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับโคบะจัง

แล้วเดินมุ่งไปหน้าห้องเรียนด้วยฝีเท้ารวดเร็ว ลบเปลี่ยนเขียนวันที่บนกระดานดำใหม่ เป็นงานของหัวหน้าห้อง

ชั่วโมงโฮมรูมเริ่มขึ้น อาจารย์โอฮาระสังเกตเห็นความผิดปกติในตำแหน่งที่นั่งของฉัน แต่กลับไม่พูดอะไร แล้วแจ้งเรื่องที่โมโตยะคุงขาดเรียน

“น่าสงสาร ห้องเรียน همینจนมาไม่ได้ละมัง”

มีโนริพูดเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน แต่อาจารย์ไม่ตักเตือนใดๆ ซ้ำร้ายยังเรียกฉันไปห้องพักครูหลังจบชั่วโมงโฮมรูม

นี่ อากิโกะ ฉันสิ้นหวังกับอาจารย์โอฮาระภายในเสี้ยววินาทีเลยละ คนแบบนี้เป็นอาจารย์ได้หรือ ฉันทั้งระอา ทั้งเศร้า ไม่สิ ขอฟุดตรงๆ แล้วกัน

“ไร้ประโยชน์ลันต์ ฉันคิดแบบนี้”

อาจารย์โอฮาระยื่นถุงกระดาษจากร้านขายยาให้ฉัน

“ช่วยกันทำให้โมโตยะคุงมาโรงเรียนได้เถอะนะ”

ด้านในมีสเปรย์ดับกลิ่นตัว ยาสีฟันดับกลิ่นปากชนิดที่ลु่งแๆ เป็นโรคเหงือกอักเสบใช้กัน ฉันอยากยื่นมันคืนให้อาจารย์ทันที อย่ามาพูดบ้าๆ ฉันอยากตะโกนใส่แบบนั้น แต่มีอกกลับไม่ขยับ ไม่อาจส่งเสียงออกมา

น้ำตาเริ่มจวนหลังเต็มที แต่ฉันไม่ยอมให้ทั้งอาจารย์หรือเด็กในชั้นเรียนเดียวกันเห็น ฉันกลั้นหายใจ วิ่งออกจากห้องพักครู ไม่มีอาจารย์ตามมาสักคน ทั้งที่อาจารย์โอกุระ อาจารย์ประจำชั้นเมื่อปีที่แล้วก็อยู่ตรงนั้น ฉันกลับมาถึงหน้าห้องเรียน พุงตัวไปหยิบกระเป๋าแล้ววิ่งออกมาไม่เหลียวหลัง กลับบ้านไปทันที

หากเพียงถูกบอกว่าตัวเองมีกลิ่นเหม็น ฉันอาจแกล้งไม่ได้ยิน ทำเป็นไม่มีความคิดจิตใจ หนาซ่ายังอาจรู้สึกแข็งขึ้น จงใจโผล่หน้าไปโรงเรียนทุกวันก็ได้ แต่หากเด็กคนหนึ่งต้องมาโรงเรียนไม่ได้เพราะมีฉันอยู่ในห้อง เรื่องราวย่อมต่างออกไป ถึงฉันจะไปโรงเรียนโดยอาบของเหลวในสเปรย์ดับกลิ่นตั้งแต่หัวจรดเท้า โมโตยะคุงก็คงรู้สึกเหม็น เกิดอาการ

คลื่นไส้อยากอาเจียนอยู่ดี

ไม่นะ หรือว่าฉันจะตัวเหม็นจริง ๆ รู้สึกเหมือนเคยได้ยินจากโทรทัศน์หรืออะไรสักอย่าง ว่าคนที่ได้กลิ่นเราน้อยที่สุดคือตัวเราเอง ดังนั้นอาจารย์โอฮาระจึงเตรียมของพวกนี้ให้ฉัน

ฉันตัวเหม็นจริง ๆ ด้วย...

หลังจากนั้น ไม่มีใครใส่ใจฉันที่ขังตัวอยู่ในห้อง เพราะที่บ้านก็เริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นทีละน้อย

ฉันคิดว่าร้านอาหาร “HAYASAKA” ไม่ได้อยู่แค่อินเทอร์เน็ตอีกต่อไป แต่เริ่มกลายเป็นข่าวลือของผู้คนในเมือง และไม่ใช่เพียงเรื่องเกี่ยวกับร้านอาหารเท่านั้น ฉันเองก็ไม่รู้มาก่อน คุณฮายาซากะเคยก่อคดีทำร้ายร่างกายตอนอยู่มัธยมปลาย ต้องเข้าสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนอยู่หนึ่งปี เรื่องนั้นถูกเปิดเผยเป็นที่รู้ไปทั่ว ได้ยินว่าोरุุ่นเดียวกันในอดีตคนหนึ่งซึ่งบอกว่าตัวเองก็เคยได้รับความเสียหาย ถึงกับเริ่มรวบรวมรายชื่อเพื่อเรียกร้องให้เขาไปอยู่ที่อื่น ราวกับกระบวนการขับไล่แก๊งอันธพาลออกจากเมือง

ฉันเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน ไม่มีทั้งคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือ แต่รับรู้ข้อมูลดังกล่าวเนื่องจากได้ยินคุณฮายาซากะกับคุณสุยามะบ่นเรื่องต่างๆ ดังขึ้นมาถึงห้องบนชั้นสอง ขณะที่ทั้งคู่เปิดไวน์ชั้นเลิศดื่มกันจนเมาเมาภายในร้านอาหารมิดสลัวยามกลางวัน เพราะหยุดทำการตอนเที่ยงไปตั้งแต่นั้นเดือนมิถุนายน เปลี่ยนมาเปิดบริการแค่ตอนกลางคืน รับเฉพาะลูกค้าหน้าเดิมที่จองโต๊ะไว้

ส่วนมากคนที่พูดถึงคือคุณสุยามะ

“ทำไมต้องมาถูกด่ากับเรื่องเก่าๆ ด้วยวะ ออกจากสถานพินิจก็แล้วทำงานสุจริตก็แล้ว งานล้างจานที่ ‘การ์นิเย’ ไม่เหมือนล้างจานที่ร้านอาหารบ้านๆ เสียหน่อย เขาเรียกว่าล้างจานพลาซฝึกวิชาหрокเพีย กินขนมปังแล้วมีน้้างละ หาวๆ ใช้ของเหลื้อมาทำ้างละ เขียนอะไรมั่วซั่วอยู่ได้ นั่นนะ ใช้ยีสต์ธรรมชาติต้นตำรับของ ‘การ์นิเย’ นะ แถมยังอุตสาห์สั่งองุ่นจากฝรั่งเศสมาทำเลยแท้ๆ ถ้าไปกินที่ฝรั่งเศสจะกล้ำพุดแบบเดิมไหม ไอ้พวก

เวรตะโลเอ้ย”

เรื่องที่คุณสุยามะพูด ฉันเองก็เห็นด้วย เกือบรู้สึกเห็นใจคุณฮายาซากะแล้ว แต่ทันทีที่หน้ามิโนริลอยมา ความรู้สึกก็เปลี่ยนไป

นี่ อากิโกะ หากเธออายุสามสิบ มิโนริต้องอายุเท่ากันใช่ไหม สมมติว่ามิโนริประสบความสำเร็จอะไรในสังคม เธอสามารถยืนดีกับสิ่งนั้นได้ไหม

ฉันคิดว่าคุณฮายาซากะคงยังไม่ได้ขอโทษคนที่ตัวเองสร้างความเสียหายให้แก่ๆ การเข้าสถานพินิจไม่ใช่การขอโทษ ต่อให้จิตใจเปลี่ยนเป็นอีกคนแล้วกลับเข้ามาในสังคม ก็ไม่ถือเป็นการชดใช้ต่อผู้เสียหายแต่อย่างใด

เวลาฉันอยู่ในสายตา คุณฮายาซากะจะทำตัวใจดี แต่เขาไม่ถึงกับเป็นห่วงตอนฉันไม่อยู่ เวลาถือช็อกโกแลตอร่อยๆ กลับมาบ้าน (แม้เป็นเพียงของแถมจากปาลังโกะก็ตาม) หากฉันอยู่ตรงหน้า เขายืนยันให้ แต่หากฉันอยู่ในห้อง เขาจะไม่มีทางเรียกลงมากิน ไม่เคยเหลียวไ้เผื่อด้วย นั่นคือลักษณะนิสัยของเขา

เพราะฉะนั้น ตอนฉันไม่อยู่ในสายตา จะไปโรงเรียนหรือไม่ ออกจากบ้านหรือเปล่า กินอาหารเช้าหรือยัง ซุกตัวอยู่ในห้องคนเดียวไหม เขาไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย

ส่วนหม่าม้า...ต้องออกไปทำงานนอกบ้านจนได้ หากไม่ทำเช่นนั้น บัญชีติดลบของร้านอาหารมีแต่จะรุนแรงขึ้น และไม่สามารถผ่อนจ่ายเงินกู้ได้ แต่การปล่อยยให้หม่าม้าแบกรับภาระเพื่อเหตุนี้ฉันไม่รู้จะแก้ตัวกับป๊ะป๋าอย่างไร

งานของหม่าม้าคือคนดูแลผู้ป่วยตามบ้าน

ส่วนคุณสุยามะ ได้ยินว่าไปลงทะเบียนกับบริษัทจัดหางาน รับงานระยะสั้นอยู่ เขาเคยคุยให้ฟังว่าเก่งเรื่องประกอบแผงไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์ คงจะจริง เวลาดูเขาเตรียมข้าวของที่ร้าน เห็นได้ชัดว่าเป็นคนใช้มือคล่องแคล่ว แม้ไม่มีนิ้วโป้ง แต่สามารถพับผ้าเช็ดปากเป็นรูปดอกกุหลาบหรือดอกบัวได้เชี่ยวชาญไม่เหมือนใคร

บริษัทที่คุณสุยามะลงทะเบียนไว้ หม่าม้าเองก็ลงทะเบียนด้วย จึงได้รับการแนะนำงานที่ทำตอนนี้ หม่าม้าไม่มีใบรับรองนักบริบาล แต่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคนที่ไม่มีใบรับรอง ตระเวนไปตามบ้านผู้สูงอายุในเมืองวันละหลายหลัง

หม่าม้าไม่ปรึกษาบ่นสักนิดเดียว แต่คงเพราะใช้ผลกำลังร่างกาย จึงมักจับเอาท่าท่าเหมือนปวดอยู่บ่อยๆ ทั้งที่เห็นแบบนั้น วันที่ไม่มีลูกค้า จอมโตะตอนกลางคืน คุณฮายาซากะกลับขับรถออกไปร้านปาจังโกะหรือสนามม้าแต่เช้า จนฉันไม่รู้ว่าจะเอาความโกรธที่ปะทุขึ้นนี้ไปลงที่ไหน

ระหว่างที่ทั้งคู่ออกไปข้างนอก ฉันถึงกับต้องระบายอารมณ์ด้วยการขีดอ่างอาบน้ำและห้องน้ำจนเงวับ

ฉันไม่รู้ทำไมโดยะคุงไปโรงเรียนได้หรือยัง มีเพียงจดหมายจากอาจารย์ประจำชั้นส่งมาชี้แนะว่าให้ฉันอาศัยห้องพยาบาลเรียนแทนไปก่อน ฉันไม่ใส่ใจ รู้ตัวอีกทีวันหยุดฤดูร้อนก็เริ่มขึ้น

เพียงเท่านี้ ต่อให้หม่าม้าหรือคุณฮายาซากะอยู่ ฉันก็เดินไปเดินมาในบ้านและไปข้างนอกตอนกลางวันได้ แต่กระนั้น ฉันกลับกลัวการออกจากบ้าน เพียงจินตนาการก็ใจเต้นแรง ลมหายใจติดขัด

ฉันคงปล่อยกลิ่นเหม็นไปทั่ว แม้แต่คนไม่รู้จกก็อาจนึกหน้า พยายามหลีกเลี่ยง

แต่ฉันไม่อยากกลายเป็นโรคเก็บตัวที่เอาแต่อยู่ห้องตัวเองไว้ในบ้าน เพราะคิดว่านั้นเท่ากับประกาศความพ่ายแพ้ต่อมิโนริ และยังหมายถึงพ่ายแพ้ต่อตัวเอง เหนือสิ่งใดคือปิ๊ะปากงเสียใจ

ฉันตั้งใจเรียนด้วยตัวเองให้หนักกว่าพวกเด็กที่ไปโรงเรียน ค่อยๆ ทอยย่ำทำโจทย์ในสมุดแบบฝึกหัดที่ได้รับช่วงเทอมหนึ่ง แน่نون แม้ฉันจะมีผลการเรียนดีพอตัว แต่ไม่มีสติปัญญาถึงขนาดทำความเข้าใจทุกอย่างได้ เพียงอ่านตำรา ในวิชาสายวิทย์ - คณิต มีโจทย์หลายข้อที่ฉันไม่เข้าใจ

ถ้าปิ๊ะปากอยู่คงช่วยสอนได้...ใบหน้าปิ๊ะปากลอยขึ้นมาทุกครั้งที่ฉันวางมือ แม้เริ่มขยับมืออีกครั้งก็ยังหลงเหลือภาพนั้นอยู่ในหัวตลอด

คิดถึง คิดถึง คิดถึงช่วงเวลาดังกล่าว ฉันเกิดความปรารถนาเช่นนั้นอย่างแรงกล้า

ทั้งหม่าและคุณยายซาอะต่างออกไปข้างนอก ฉันจึงเปิดโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น และต้องตกตะลึงเมื่อเห็นชื่อสถานที่หนึ่งซึ่งรู้จักดี จังหวะประจวบเหมาะราวกับตั้งใจแจ้งข่าวให้ฉันรู้

สุสานชื่อ “ริน” ที่เผยแพร่บริการหลุมศพพหุภาษาไปทั่วประเทศประสบภาวะธุรกิจล้มเหลว ประธานบริษัทหายเข้ากลีบเมฆ ผู้ประกาศข่าวรายงานตามนั้น บนจอโทรทัศน์ฉายภาพสุสานที่ตั้งอยู่ในแถบคันโต²⁵ แต่โครงสร้างโถงอาคารต่างๆ ลักษณะเหมือนสาขาที่ปลุกต้นไม้ของปีศาจไว้ ฉันสะกดกลืนหัวใจเต้นตุบตาม พลางเกาะติดโทรทัศน์แน่น

ผู้เสียหายให้สัมภาษณ์ รู้สึกเหมือนคุณแม่ที่เสียไปไม่ได้รับการให้เกียรติค่ะ เธอกล่าวทั้งน้ำตา

แล้วปีศาจะ ต้นไม้ของปีศาจะ นี่ไม่ใช่เวลาลูกสาวออกไปข้างนอก ฉันแปร่งฟันสามรอบ ล้างหน้าและมือด้วยสบู่ทุกซอกมุมก่อนออกจากบ้าน ฤดูฝนสิ้นสุดลง แสงแดดทำให้รู้ว่าฤดูร้อนมาเยือนนานแล้ว

การไปสุสานด้วยตัวเองต้องขึ้นรถไฟและต่อรถประจำทาง ขณะเดินไปยังสถานี ฉันสัมผัสได้ถึงเหงื่อไหลบริเวณหลังและรักแร้ นี้อาจกลายเป็นที่มาของกลิ่นอีกเช่นกัน ฉันซื้อสเปรย์ระงับเหงื่อกลิ่นสบู่และโคโลญจน์กลิ่นกุหลาบที่ร้านสะดวกซื้อใกล้ที่สุด แม้ไม่ได้ค่าจ้างมาสองเดือน แต่ก่อนหน้านี้ฉันได้เงินจากคุณยายซาอะมาเดือนละหนึ่งหมื่นเยน จึงมีเงินเก็บพอสมควร

ฉันฉีดสเปรย์ระงับเหงื่อทั้งตัวในห้องน้ำสถานี ทาโคโลญจน์ทุกส่วนของร่างกายที่อยู่นอกร่มผ้าไม่ว่าแขนหรือคอ จากนั้นจึงขึ้นรถไฟ ในรถไฟแน่นขนัดพอควร มีคนยืนอยู่จำนวนหนึ่ง แต่ที่นั่งข้างฉันทั้งสองฝั่งกลับว่าง ไม่มีแม้แต่คนยืนอยู่ข้างหน้า ราวกับฉันกางบาเรียร์คิมิหนึ่งเมตรไว้รอบตัว

²⁵ 関東 (Kanto) ภูมิภาคทางตะวันออกเฉียงของเกาะฮอนชู เกาะใหญ่ใจกลางประเทศญี่ปุ่น ประกอบด้วยแปดจังหวัด หนึ่งในนั้นคือกรุงโตเกียว

ฉันไม่ได้นั่งตอนอยู่ในรถประจำทาง แต่บนเบาะที่ฉันยืนอยู่ด้านหน้า คุณแม่คนหนึ่งอุ้มทารกไว้ในเบาะเด็ก เธอขมวดคิ้วหนีวหน้าใส่ฉัน จากนั้นก็ถึงคราวเด็กน้อยเริ่มร้องไห้จ้าออกมา ฉันเปลี่ยนตำแหน่ง แต่ภายในรถคับแคบ ไม่รู้จะไปยืนตรงไหน ได้แต่เดินวนไปวนมา พอลงจากรถจึงอาศัยเดินตรงพุ่มหญ้าข้างป้ายบอกทางตรงที่จอดรถประจำทาง กลืนเหม็น ก่อตัวขึ้นจากตรงนั้นด้วย ฉันใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก วิ่งขึ้นเนินถนนไปยังสุสานคล้ายพยายามหนีให้พ้น

อาจเพราะมีรายงานข่าวในโทรทัศน์ ที่สุสานจึงมีผู้คนมารวมตัวกันจำนวนมากชนิดที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ครั้งล่าสุดที่ฉันมาเยี่ยมสุสานคือเทศกาลไหว้บรรพบุรุษปีที่แล้ว ฉันมาไหว้หลุมศพป๊ะป๊ากับหม่าม๊า โดยมีคุณฮายาซากะขับรถมาส่ง รวมเป็นสามคน ดูเหมือนคุณฮายาซากะจะชอบหลุมศพพพุททสา “พ่อเธอนี่รสนิยมดีนะ” เขาชมให้ฉันฟัง ต้นบ๊อบลาร์ของป๊ะป๊าสูงพอๆ กับฉันตอนเริ่มปลูก ขณะนั้นมันแข่งส่วนสูงของฉันที่เพิ่มขึ้นจากตอนนั้นถึงสิบห้าเซนติเมตรไปแล้ว ความสูงตอนนี้ประมาณป๊ะป๊าพอดี ทั้งที่เป็นแบบนี้...

ต้นไม้ของป๊ะป๊าลำต้นแห้งเป็นสีขาว ผิวเปลือกหลุดลอก ดูคล้ายกำลังเหี่ยวเฉา มีผึ้งทำรังกลางกิ่งไม้ที่อยู่เท่าความสูงของฉันพอดี แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังดูแห้งกรัง ต้นไม้ทั้งต้นให้บรรยากาศเหมือนซากปรักหักพัง

ประตูทางเข้าโถงอาคารที่มีสำนักงานอยู่ภายในถูกล็อกกุญแจไว้ ตอกปิดด้วยไม้กระดานกั้นลงมาจากด้านบน บริเวณพื้นที่หลุมศพมีผู้คนมากมาย ทั้งคนที่กำลังสับสนทำอะไรไม่ถูก คนที่กำลังโกรธ คนที่กำลังปรึกษาอะไรสักอย่างกับคนรอบข้าง แต่ในจำนวนนั้น ฉันน่าจะเป็นคนทุกข์ใจที่สุด

เพราะถึงไม่มีเจ้าหน้าที่ดูแล แต่ต้นไม้ยังเหลืออยู่ ต้นที่แห้งเหี่ยวมีเพียงต้นไม้ของป๊ะป๊า หากเป็นเช่นนั้นย่อมไม่ใช่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ ทุกคนอาจมาเยี่ยมและคอยดูแลต้นไม้บ่อยๆ ไม่ใช่แค่ปีละครั้งเท่านั้น ถูกรื้อถอนปีที่แล้วฝนไม่ตก ถูกรื้อถอนปีที่แล้วมีได้ฝนหลงฤดูลูกใหญ่พัดผ่านเมือง ถูกรื้อถอนเกิดคลื่นความหนาวรุนแรงที่สุดในรอบสิบปี หิมะ

ตกทับถมหนักกว่าสิบเซนติเมตร ชนิดที่ยากจะมีโอกาสพบ ทั้งที่ฉันนึกถึง
ปีป่าแทบทุกวัน ทำไมเรื่องต้นไม้กลับไม่โผล่เข้ามาในหัวเลย

ฉันได้ยินเสียงคุยกันว่าจะตั้งกลุ่มรวมตัวผู้เสียหาย แต่ฉันไม่อาจคุย
กับพวกผู้ใหญ่รอบตัวคนไหนได้ ครอบครัวผู้ตายที่ไม่สามารถดูแลต้นไม้
ย่อมไม่มีสิทธิ์อ้างตนเป็นผู้เสียหาย ฉันกลัวถูกโกรธด้วยความคิดเช่นนั้น

ปีป่าตายเป็นครั้งที่สอง ครั้งที่สองนี้ฉันเป็นคนฆ่า เมื่อคิดขึ้นมา
น้ำตาก็เอ่อท่วมทันที พร้อมกับเสียงที่เก็บกักไม่อยู่ ร้องไห้โฮออกมา ไม่สน
แม้สายตาคอรอบข้าง แต่ไม่มีใครเข้ามาคุยกับฉันสักคน อย่าหวังจะมีคน
ที่จะเข้ามาใกล้ ลูบหลังปลอบใจอย่างอ่อนโยนเลย ฉันโดดเดี่ยว โดดเดี่ยว
เหลือเกิน ไม่มีแม้แต่ต้นไม้เคียงข้าง

ถึงอย่างนั้น ฉันคิดว่าควรปรึกษาเรื่องต้นไม้กับใครสักคน แม้ได้
ต้นไม้ผืนดินปะปน แต่ก็มิได้กระตุกปีป่าฝังอยู่

โชคดีที่รถเมล์ขากลับโผล่ ฉันนั่งตรงที่ไม่มีคนอยู่ทั้งซ้ายขวาหน้า
หลัง เหม่อมองนอกหน้าต่างพลางนึกย้อนถึงวันปลูกต้นไม้

ตอนนั้นอาจารย์ฮยาชิยังอยู่ เรื่องนี้อาจขึ้นอยู่กับช่วงเวลาตอนพบ
กันก็จริง แต่ทำไมหม่อมมาถึงยอมอยู่กับคุณฮยาชิซะอย่างง่ายดาย ทั้งที่
เคยปฏิเสธอาจารย์ฮยาชิอย่างหนักแน่นจนอีกฝ่ายดูน่าสมเพช ฉันเพิ่ง
ตระหนักได้หลังจากอยู่ร่วมชายคาเดียวกันว่า หม่อมมาดูไม่มีความสุขเท่าไร
ตอนอยู่กับคุณฮยาชิซะกะ หม่อมมาไม่กลายเป็นตุ๊กตาเหม่อลอย ดูเหมือน
ประหม่าแต่ไม่ใช่ สีหน้าเหมือนงานประดิษฐ์เครื่องแก้วแข็งทื่อ แม้อาการ
ไม่ดีขึ้นพยายามทำหน้าที่ในร่างมนุษย์ ฉันรู้สึกแบบนั้นเพราะคิดไปเอง
หรือเปล่า

แม้รู้ว่าพูดไปก็ไร้ประโยชน์ แต่สถานการณ์แบบนี้ อาจารย์ฮยาชิ
อาจฟังพาได้มากกว่า คิดเรื่องพรรคนั้นไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ฉันไม่ได้ยิน
ข่าวคราวของอาจารย์ฮยาชิเลยตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมต้น

ผู้ใหญ่ที่ฟังพาได้สำหรับฉันมีเพียงท่านประธานและภรรยา หากใคร
ไปแจ้งก่อนสักนิดอาจดีกว่า แต่เมื่อถึงสถานี ฉันเห็นรถประจำทางที่วิ่ง
ไปทางบริษัทเลี้ยวเข้ามาในวงเวียนพอดิ จึงกระโดดขึ้นรถคันนั้นไป อาจ

ต้องขอบคุณช่วงเวลาอันเหมาะสมที่ทำให้รถประจำทางคันนี้ไม่แน่นขนัด
มากเช่นกัน

ฉันไปถึงบริษัทก่อนตอนเย็นเล็กน้อย สะเง้อมองในสำนักงาน
ไม่พบภรรยาของท่านประธานที่ปกติจะอยู่ตรงนั้นเสมอ หญิงสาวอายุน้อย
นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์กำลังทำงานอะไรสักอย่าง ฉันไม่รู้จักเธอคนนั้น แต่
เมื่อเธอเห็นฉัน ดูเหมือนจะรู้ทันทีว่าเป็นใคร ลูกสาวของคุณซาเอกิ เธอ
เรียกฉันแบบนั้น อาจเป็นคนที่มางานศพปีปะก็ได้

ฉันมองป้ายชื่อที่เขียนว่าคิชิตะ²⁶ ช่างเป็นคนที่เหมาะสมกับวันนี้
เสียจริง ฉันรู้สึกขบขันพิลึกอยู่ชั่วขณะ คุณคิชิตะยกขาซ้ายแช่เย็นมาให้
แล้วบอกฉันว่าทั้งท่านประธานและภรรยาต่างไม่อยู่ที่บริษัท ตั้งแต่ภรรยา
ท่านประธานป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับสมองเมื่อปีที่แล้ว ร่างกายก็ไม่สามารถ
เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ ท่านประธานจึงคอยดูแลเฝ้าไข้อยู่ข้างๆ ไม่รู้ว่า
บริษัทจะอยู่ได้ถึงเมื่อไร คุณคิชิตะพูดประโยคสุดท้ายพร้อมถอนหายใจ
ขอโทษที่พูดเรื่องนี้ต่อหน้าเด็กน้อยนะ เธอว่า

นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่เหมาะสมจะพูดเรื่องต้นไม้ของปีปะอย่างยิ่ง
เรื่องอื่นพูดขึ้นในหัวทันที

“ตอนจัดการข้าวของคุณพ่อ หนูเจอแผ่นดิสก์อะไรของปีปะบ้าง
หรือเปล่าคะ”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน ไม่เคยได้ยินว่าแผ่นดิสก์สำคัญหายไปหรอก
แต่คงไม่กล้าพูดเต็มปากว่าไม่ใช่ ยังไม่ได้ดูข้างในหรือ”

“คอมพิวเตอร์ที่คุณพ่อใช้ที่บ้านไม่มีช่องใส่แผ่นดิสก์ เลยยังไม่ได้
ตรวจสอบข้างในค่ะ”

“แปลว่าถ้าคุณพ่อเอาแผ่นดิสก์กลับบ้านไปอย่างเดี๋ยวกคงทำอะไรไม่ได้
อยู่แล้ว น่าจะไม่ใช้ของบริษัทหรอกจ้ะ แต่อะไรก็เกิดขึ้นได้ เอาเป็นว่า
เก็บไว้ก่อนแล้วกัน”

²⁶ ชื่อตัวละครนี้ประกอบด้วยตัวอักษร 木 (คิ) ที่แปลว่าต้นไม้ และ 下 (ชิตะ) ที่แปล
ว่าด้านล่าง จึงมีความหมายว่า ใต้ต้นไม้

ฉันโล่งใจที่อย่างน้อยก็ได้คุยอะไรเป็นระยะบ้าง หากอีกฝ่ายถามหาข้อความที่จะฝากถึงท่านประธานคงลำบาก ฉันกล่าวขอบคุณคุณคิซิตะ กำลังออกจากสำนักงาน ทันใดนั้นเอง

“อ๊ะ เอ่อ ซาเอกิซัง”

คุณคิซิตะส่งเสียงเรียก ฉันหยุดเดิน หันกลับไป

“คะ”

“ป...เปล่า ไม่มีอะไรจะ กลับบ้านดี ๆ ละ”

หากตั้งใจเตือนเรื่องกลิ่นเหม็นอบอวลรอบตัวฉัน ก็อยากให้พูดออกมาตรง ๆ แม้ในตอนนี้ฉันก็ยังคิดแบบนั้น จะได้ขอยืมอ่างล้างหน้า บ้วนปากสักหน่อย ล้างมือล้างแขน แม้อาจไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงก็ตาม

ผู้มีสามัญสำนึกย่อมรู้ว่าไม่ควรเอ่ยถึงกลิ่นของคนอื่น แต่คงพูดเต็มปากไม่ได้เสมอไปว่านั่นเป็นความปรารถนาดี

ฉันไม่ได้แก้ไขสิ่งใดเลย ยิ่งกว่านั้นยังถูกคนไม่รู้จักรับเล็งเกินคาด บางทีหากกลับถึงบ้านอาจเกิดความรู้สึกไม่อยากออกไปข้างนอกอีกตลอดชีวิต ไม่สิ ฉันว่าร่างกายคงพยายามแสดงปฏิกิริยาตอบสนองอะไรสักอย่างออกมาเพื่อปกป้องจิตใจไว้มากกว่า อย่างเวลาเป็นผื่นคัน หรือลมหายใจผิดปกติ

ก่อนถึงเวลานั้น มีเรื่องต้องทำข้างนอกอีกหรือเปล่า

ฉันตัดสินใจไปห้องสมุด อาจไม่ถึงกับร้างผู้คน แต่ไหน ๆ ก็ไม่มีอะไรให้เสีย ฉันรู้เรื่องเกี่ยวกับสุสานเฉพาะข้อมูลที่ได้จากรายการข่าวตอนเช้า ฉันจึงนั่งรถประจำทางจากบริษัทกลับมายังสถานี เดินต่อไปถึงห้องสมุดประจำเมือง อ่านหนังสือพิมพ์ทุกฉบับของวันนั้น แต่ฉบับไหนก็ลงเนื้อหาเหมือนกัน ไม่มีข้อมูลนอกเหนือจากในโทรทัศน์

ที่ห้องสมุดมีคอมพิวเตอร์ด้วย แค่ออกชื่อและที่อยู่ติดต่อดตรง เคาน์เตอร์ก็สามารถใช้ได้ตามสบายสามสิบนาที ฉันรีบลงทะเบียนแล้วนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ที่ว่างทันที

เมื่อพิมพ์ชื่อสุสานลงไป นอกจากเนื้อหาข่าวที่เป็นการเป็นงาน ยังมีข้อความจากเหล่าผู้เสียหายปรากฏขึ้น ฉันเห็นหลายข้อความพูดถึงเอกสาร

สัญญาว่าจะบุไว้แบบนั้นแบบนี้ จึงค่อยโล่งใจได้บ้าง แต่ไม่พบข้อมูล
วิสัยทัศน์การบริหารที่เป็นรูปธรรมเพื่อรับมือสถานการณ์หลังจากนี้ ต่อไป
เหล่าผู้เสียหายคงเริ่มเดินหน้าวางแผนรับมือกันเอง

สามสิบนาทียาวนานเกินคาด ฉันไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด
หากถูกระงับก็ลาจากที่นี่ได้เลย แต่กลับมีความรู้สึกว้าวถ้าไม่ใช่คอมพิวเตอร์
ให้ครบเวลาจะเสียเปล่า เครื่องส่งสัญญาณเตือนภัยในหัวฉายไฟสีแดง
หมุนตัวพร้อมส่งเสียงดังร้องเตือนมาลึกพักแล้ว

พอเอะ อากิโกะ ประวัติการค้นหาคงถูกบันทึกไว้นะ เธอกรอก
ที่อยู่ไปด้วยไม่ใช่หรือไง ถ้าบรรณารักษ์หัวไวจับเรื่องราวเชื่อมโยงกันได้
จะทำอย่างไร

ขณะที่สัญญาณเตือนร้องดัง ใจหนึ่งก็อยากสืบว่าเรื่องที่คุนย่าพูด
เป็นความจริงหรือไม่ อุบัติเหตุถูกบิดเบือนผ่านข่าวลือเกินจริงจนกลายเป็น
คดีร้ายแรงหรือเปล่า หมาม้าเป็นฆาตกรจริงหรือ

ฉันพิมพ์ชื่อเมืองที่คุนย่าอาศัยและคำว่า “คดีฆาตกรรม” ทั้งที่พิมพ์
ไปแล้วนั้น กลับปรากฏเนื้อหาข่าวที่ดูเข้าเค้าตรงประเด็นทันที คดีถูกยกมา
พูดถึงอย่างใหญ่โตเนื่องจากผู้เสียหายฝ่ายหนึ่งเป็นถึงสมาชิกสภาองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด

ลูกสาวชั้นมัธยมต้นปีที่สองวางเพลิงบ้านตัวเองกลางดึก ฆาตกรรม
พ่อและพี่ชายที่กำลังหลับ พี่ชายเป็นนักเรียนมัธยมปลายชั้นปีที่สองของ
โรงเรียนเอกชนชื่อดังในท้องถิ่น ส่วนสาเหตุจูงใจนั้น ลูกสาวผู้ก่อเหตุให้การ
เป็นนัยว่าถูกพ่อและพี่ชายกระทำการทารุณกรรม

ฉันพิมพ์ชื่อเมืองที่ตัวเองรู้จักในแต่ละท้องถิ่นของประเทศ ตามด้วย
คำว่า “คดีฆาตกรรม” หาข้อมูลไปที่ละเมืองโดยไม่อ่านเนื้อหาแม้แต่
นิดเดียว นี่เป็นวิธีอำพรางเฉพาะหน้าในแบบของฉัน ผู้ซึ่งไม่รู้วิธีลบลบประวัติ
การค้นหา

เมื่อออกไปข้างนอก ดวงอาทิตย์ฤดูร้อนกำลังตกดิน ย่อมสีท้องฟ้า
จนแดงฉาน ราวกับเกิดเพลิงไหม้ที่เมืองท่างไกล ฉันหันหลังให้ฟ้าสีนั้น
เดินไร้เรี่ยวแรงสู่ถนนทางกลับบ้าน ตัวเองจะปล่อยกลืนเหม็นอะไรออกมา

ก็ไม่ใส่ใจอีกแล้ว

วันนี้ ยังไม่สิ้นสุด--

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันสังเกตเห็นรถหรูทะเบียนต่างจังหวัดจอดอยู่ในลานจอดรถของร้านอาหาร เป็นรถของคุณอิโนะคาวะที่มักเดินทางมาอุดหนุนสัปดาห์ละครั้ง คนขับกำลังอ่านพ็อกเก็ตบุ๊กอยู่ในรถ ฉันสบตาเขาแล้วค้อมหัวให้เล็กน้อย

คุณอิโนะคาวะเป็นประธานบริษัทเจ้าของโรงแรมหรูชื่อ “อิโนะยะ” มีสาขาแพร่หลายกว่าสิบแห่งทั่วประเทศ แต่ละที่จะใส่อักษรคันจิซึ่งแสดงถึงธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นไว้ในชื่อโรงแรม เช่น “โฮชิอิโนะยะ”²⁷ และ “ฮานะอิโนะยะ”²⁸ ขณะที่เขาเดินทางมาสำรวจหุบเขาคิโยสะ ซึ่งมีบ่อน้ำพุร้อนเพื่อสร้าง “โมริอิโนะยะ”²⁹ ขึ้นอีกสาขา ทันตแพทย์คนหนึ่งเพื่อนลูกชายของเขาและลูกค้าประจำของร้านได้แนะนำร้านเราให้ จึงเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาเดินทางมาอุดหนุนอย่างต่อเนื่อง

ทุกครั้งเขาจะมาคนเดียว ส่วนภรรยาเสียชีวิตไปกว่าสิบปีแล้ว ได้ยินว่าร้าน “การ์นิเย” ที่ฝรั่งเศสเป็นร้านโปรดของภรรยา

คุณฮายาซากะบอกว่าบ้านของท่านประธานอิโนะคาวะอยู่ที่โตเกียว เขาจะขึ้นเครื่องบินส่วนตัวมาลงโรงแรมในเครือที่ใกล้ที่สุด และให้คนขับรถของโรงแรมนั้นมาส่งถึงร้าน

ร้านอาหารของเราไม่รับทำออร์เดอร์ซื้อกลับบ้าน แต่ด้วยข้อเสนอของท่านประธานอิโนะคาวะ ทางร้านจึงเตรียมแซนด์วิชไว้สำหรับคนขับรถที่รอในลานจอดรถด้วย หนึ่งในราคาห้าพันเยน ท่านประธานอิโนะคาวะจะสั่งสองชิ้นเสมอ คนนำไปเสิร์ฟคือหม้าม้าที่อยู่ในครัวหรือไม่ก็ฉัน แต่ส่วนมากเป็นหน้าที่ของฉัน

²⁷ โฮชิ (星) แปลว่า ดวงดาว

²⁸ ฮานะ (花) แปลว่า ดอกไม้

²⁹ โมริ (森) แปลว่า ป่า

วันนี้คงมีการจองโต๊ะไว้ ฉันจึงอ้อมไปเข้าหลังบ้าน ขณะที่ร้านอาหารเปิดทำการจะไม่สามารถเข้าจากด้านหน้าได้ ก่อนอื่นฉันอยากดูให้แน่ใจว่าหม้าม้าไม่อยู่จริงหรือเปล่า จึงวางกระเป๋าไว้บนยกพื้นหน้าประตู แล้วรีบเดินไปที่ครัว

ฉันเปิดประตู เดินเข้าไปสามก้าวเพื่อลอบมองด้านในสุด ทันใดนั้นเสียงกรีดร้องของคุณฮายาซากะก็ลอยมา

“มาช้าเหลือเกิน ไปเดินไอ้เอ๋ที่ไหนมา เดี่ยวนะ กลิ่นอะไรของเธอเนี่ย เดี่ยวติดอาหารขึ้นมากจะทำยังไงหา!”

ถ้ารีบหนีออกไปแต่แรกก็คงรอด แต่ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของคุณฮายาซากะน่ากลัวขนาดที่ไม่เคยเห็นหรือได้ยินมาก่อน ฉันได้แต่ขาสั่น ขยับไปไหนไม่ได้

“ยืนบ๊ออะไรอยู่ได้วะ รีบไสหัวไปได้แล้ว ยัยเด็กบ้านี่”

“เอ่อ ขอโทษ...”

ไม่ต้องขอโทษแล้ว ก่อนอื่นต้องรีบก้าวขาออกไป แต่กระนั้น

“เธอนี้ ไม่มีหุรีง ยัยพระหินจิโซเอ้ย”

ขณะที่ฉันยังไม่ขยับ คุณฮายาซากะย่างเท้ามาก้าวหนึ่ง ฉันประสานมือขดตัวคล้ายภวนาในสภาพแข็งทื่อ ตอนนั้นเอง

“หยุดเดี๋ยวนี้”

คุณอิโนะคาเวะยืนอยู่ตรงทางเข้าออกครัวฝั่งร้านอาหาร ใบหน้าไม่ถึงกับโกรธ แต่สีหน้าเข้มงวด คุณฮายาซากะเองเมื่อหันกลับไปพบว่าเป็นชายคนนี้ก็ไหล่กระดูกเหมือนสะดุ้งผวา

“เสียงตะคอกดังไปถึงในร้านเชียวนะ นึกว่ากำลังดุด่าลูกน้อง แต่กลับเป็นแค่เด็กตัวเล็ก ๆ แบบนี้ แถมยังเป็นเด็กผู้หญิง ช่างน่าสงสารจริง ๆ”

คุณอิโนะคาเวะมองมาทางฉันแล้วหลบทางตาลง พยักหน้าให้คล้ายบอกว่า “ไม่เป็นไรนะ

“ขอประทานอภัยอย่างสูงครับ”

คุณฮายาซากะกล่าวขอโทษด้วยเสียงตืด ๆ ซัด ๆ แต่ดูเหมือนจะมีเรื่องอยากพูด

“แค่เกรงว่าอาหารที่จะเสิร์ฟให้คุณอิโนะคาวะจะ...”

“ไม่ต้องกังวลอะไรหรอก ฮายาซากะคุง อาหารของเธอคือเมนูชั้นเลิศที่สั่งสมประสบการณ์มาจาก ‘การ์นิเย’ คงน่าเสียดายหากจะปล่อยให้ความสามารถเช่นนั้นหลับใหลอยู่เพียงในชนบท ฉันกำลังคิดอยู่พอดีว่าจะขอให้เธอเป็นหัวหน้าเชฟในโรงแรมสาขาสิงคโปร์ ซึ่งเป็นการบุกตลาดต่างประเทศครั้งแรก และมีกำหนดเปิดในฤดูใบไม้ผลิหลังจากนี้อีกสองปี”

“ขอบพระคุณมากครับ!”

คุณฮายาซากะยึดหลังตั้งตรงราวกับมีกระแสไฟฟ้าไหลผ่าน จากนั้นก้มตัวค้อมหัวต่ำกว่าเก้าสิบองศา แววตาเป็นประกาย สีหน้าไม่สามารถปกปิดความดีใจได้

“แต่ว่านะ”

เพียงสามพยางค์จากปากท่านประธาน ใบหน้าคุณฮายาซากะเขม็งเกร็ง ฉันเองก็หันหน้าลยรับรู้บางบางอย่างว่าเรื่องไม่ดีกำลังเกิดขึ้น

“แค่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ใส่ผ้าหอมเกินตัวไปนิดหน่อย ถึงกับต้องตะคอกเสียงดังขนาดนั้นเชียวหรือ มันเกิดอะไรขึ้น”

น้ำหอม...โคโลญจน์นั่นเอง ฉันยกหลังมือข้างหนึ่งมาไถ่กลับปลายจมูก กลิ่นฉุนผสมเหงื่อทำเอาคลื่นไส้เกือบอาเจียน ฉันรีบเช็ดมือกับชายเสื้อทันที แต่ทั้งคุณอิโนะคาวะและคุณฮายาซากะไม่ได้มองมาทางฉัน

“หากหยุดหิดได้กับเรื่องพรรค์นี้ ถึงคราวต้องดูแลครัวที่มีเชฟหลายชีวิต อาจไม่ถึงกับทำไม่ได้ แต่ฉันคงไม่กล้าฝากฝังงานให้ เธอมีฝีมือด้านอาหาร แต่ยังขาดคุณสมบัติความเป็นมนุษย์อย่างใหญ่หลวง บรรยาการของครัวคือสิ่งที่หลังไหลไปสู่โต๊ะลูกค้าโดยธรรมชาติ หลังจากภรรยาเสียชีวิต ตอนไปติดต่องานที่ฝรั่งเศส ฉันเดินทางไปเยือน ‘การ์นิเย’ อีกครั้ง กังวลอยู่เหมือนกันว่าคงเหงาน่าดู แต่นั่นกลายเป็นความกังวลอันไร้สาระไปทันที บรรยาการในร้านอบอวลไปด้วยความอบอุ่น เสียงหัวเราะอันสว่างามที่ได้ยินจากโต๊ะข้างๆ คือเพลงประกอบฉากแสนเลิศเลอ สามารถรับประทานอาหารด้วยจิตใจเปี่ยมสุข ทันใดนั้นฉันจึงตระหนักได้ถึงเหตุผลที่ ‘การ์นิเย’ เป็นที่รักจากผู้คนทุกมุมโลก ถ้าเธอไม่ได้ล้างจานอย่างเดียว

แต่ได้ช่วยเลิฟอาหารด้วยก็คงได้เรียนรู้สิ่งดี ๆ บ้าง”

คุณยายซาซากะกำหมัดแน่นทั้งสองมือ แม้แต่ดวงตาของฉันทันซึ่งยืนอยู่ห่างเล็กน้อยยังจับภาพได้ชัดเจนว่ามีอนัน ไมลิ ทั้งร่างกายของเขากำลังสั่นระรัว ฉันทันกลัวว่าเขาจะปรีเข้าไปชกคุณอนิโนะคะวะเสียแล้ว...

คุณยายซาซากะคุกเข่าดั่งตั้งลงบนพื้นที่ทุกคนสวมรองเท้า แล้วก้มหัวต่ำจนหน้าผากแทบติดพื้น

“ขอประทานอภัยเป็นอย่างสูงครับ อาหารสำหรับวันนี้ผมจะทำให้ใหม่ แต่แรกทั้งหมด กรุณาให้โอกาสผมอีกครั้งเถิดครับ”

เมื่อมองแผ่นหลังของคุณยายซาซากะ ฉันทันรู้สึกว่าคุณเองควรก้มหัวแบบนั้นเช่นกัน ไม่ด้านหลังก็ด้านข้างเขา เป็นความผิดของหนูเองคะ ความผิดจากกลิ่นของหนูเองคะ ไม่หรอก หากฉันทันคิดแบบนั้นจริง แต่ทำแบบนั้นไปก็จบ สุดท้ายคนชี้ตลาดอย่างฉันทันได้แค่วันหนึ่ง มองทั้งสองสลับไปมาด้วยใบหน้าของเด็กผู้น่าสงสาร

“คำว่าโอกาสไม่มีคำ่อีกครั้งตามมา อาหารไม่ต้องแล้ว วันนี้ฉันทันขอกลับก่อนละ”

คุณอนิโนะคะวะหยิบกระเป๋าสตางค์ออกจากกระเป๋าเสื้อคลุม วางบีกธนบัตรหมื่นเยนไว้บนแท่นเคาน์เตอร์ไกล้มือ

“ค่าอาหารไม่ต้องหรอกครับ”

คุณยายซาซากะยังอยู่ในท่าคุกเข่า เพียงเงยหน้าขึ้นแล้วพูดเช่นนั้น

“นี่ไม่ใช่ค่าอาหารวันนี้ เป็นสิ่งแทนความรู้สึกขอบคุณต่อทุกอย่างที่ผ่านมา สำหรับคุณหนูตรงนั้นนะเนะ ชอบคุณมากที่คอยพยุงคนขับรถของลุงอย่างมีมารยาท ดูเหมือนเขาจะชอบหนังสือที่หนูแนะนำมากทีเดียว ลุงเองก็ว่าจะลองอ่านดูเหมือนกัน”

คุณอนิโนะคะวะยิ้มให้ฉันทัน แล้วหันหลังเดินลับออกไปจากครัว คุณยายซาซากะยึดขายืนขึ้นโง่งนงเงนจากท่านั่งคุกเข่า แต่ไม่ตามไป ฉันทันได้แต่ยืนเหม่ออยู่กับที่

ชั่วขณะตั้งแต่กระดิ่งทางเข้าร้านดังจนได้ยินเสียงรถยนต์แล่นออกไป ทั้งฉันทันและคุณยายซาซากะแข็งค้างอยู่ในท่าเดียวกันราวถูกผีอำ เป็นเวลา

เพียงหนึ่งหรือสองนาทีก่อนที่ฉันจะได้ยินเสียงคนวิ่งเข้ามาในห้อง
ถึงเพียงนี้หรือ

ราวกับนับถอยหลังสู่ความน่าสยดสยองบางอย่าง...

ฉันล้มตัวลงได้ดังแรงกระแทกตรงลิ้นข้าง ปลายเท้าของคุณยายซาอะ
พุ่งพรวดกินลึกเข้าไป ก่อนที่ฉันจะได้ขยับตัวเพราะความเจ็บปวด กำปั้น
ขัดเข้าที่แก้ม ทำเอาถอยลงบนพื้นแข็งๆ ตรงนั้น คราวนี้ตามมาด้วยลิ้นข้าง
อีกฝั่ง หลัง ท้อง หลัง...ฉันไม่สามารถบอกได้ว่าถูกเตะเข้าตรงไหนอีก
นอกจากนั้น ทุกครั้งที่รับการโจมตี บริเวณดังกล่าวจะระเบิดจาก
ภายใน แพร่ความเจ็บปวดไปทั่วร่าง รสชาติเหมือนโลหะกระเจาไปทั่วปาก
ทำไม่ได้แม้กระทั่งส่งเสียงร้อง

ฉันรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายพูดอะไรบางอย่าง คงเป็นถ้อยคำแห่งความ
โกรธ ถ้อยคำสบถต่อฉัน แต่ไม่อาจจับใจความได้แม้แต่แต่น้อย ยิ่งกว่านั้น
ยังไม่รู้กระทั่งเขาทำหน้าแบบไหน มองไม่เห็น หรือไม่ก็เงิมนอก ออก อย่าง
ฉันเนียหรือนึกไม่ออก

ฉันถูกเหยียบเข้าที่หัวซึ่งล้มตะแคงอยู่ รู้สึกเหมือนหูชาตเป็นขึ้นๆ
สติสัมปชัญญะเริ่มเลือนรางทีละน้อย หากเจอเข้าอีกชุดหนึ่งคงหมดสติไป
แล้ว แต่นั่นเป็นการกระทำสุดท้ายของเขา

คุณยายซาอะเดินไปยังโซนพื้นที่บ้านโดยไม่เก็บกวาดสะสางสิ่งใด
โซนพื้นที่บ้านมีห้องครัวอีกแห่งแยกกัน เขาเคยบอกว่าในครัวร้านอาหารนี้
ห้ามแตะต้องสิ่งใดแม้แต่แต่น้ำ แต่หากฉันไปที่ครัวบ้านตอนนี้คงต้องเจอ
คุณยายซาอะอีก ฉันเอามือวางบนเคาน์เตอร์ปรุงอาหาร ค่อยๆ พยุงตัว
ขึ้น กระเถิบร่างไปข้างๆ แบบนั้นจนถึงอ่างล้างจานแล้วเปิดก๊อกน้ำ

ฉันอยากล้างปาก ใช้สองมือรองน้ำจากก๊อก กอบเข้าไปในปาก ฉัน
สำลักเต็มแรง คายน้ำออกมาหมดทั้งที่ยังไม่ได้กลืนลงไป ไม่รู้ว่าเพราะ
สเปกกระพุ้งแก้มด้านในที่ปริแตกหรือเพราะได้กลิ่นเหม็นกันแน่ ฉันไม่มี
เวลาดูเรื่องจะคิดเรื่องพรรคนั้นอีกแล้ว

เสียงเปิดปิดประตูหลังดังขึ้น ฉันคิดว่าหาม้ากลับมาจึงนั่งยองลง
ตรงนั้น ไม่อยากให้หาม้าเห็นสภาพนี้เลย แต่เพียงครู่เดียวก็ได้ยินเสียง

เครื่องยนต์ครืนๆ จากด้านนอก จึงรู้ว่าคุณฮายาซากะออกไปแล้ว ฉันเคยได้ยินว่าคุณฮายาซากะปรับแต่งรถยนต์รูปร่างยาวเหยียดของเขาหลายอย่าง แค่งเสียงจึงรู้ทันทีว่าใช่

ฉันสูดลมหายใจลึก ริดเค้นกำลังทั้งหมดที่ยังเหลือในกาย ลูกขึ้นยืนแล้วมุ่งไปยังห้องตัวเองที่อยู่ชั้นสองของโซนพื้นที่บ้าน หลังล้มตัวลงบนเตียง เสียงเปิดประตูแว่วมาอีกครั้ง แต่รู้สึกคล้ายได้ยินจากบ้านอื่นที่อยู่ไกลออกไป ทั้งเสียงนั้นและเสียงเข็มวินาทีของนาฬิกาปลุกหายวับไป ประหนึ่งทรายเม็ดสุดท้ายของนาฬิกาทราย สติของฉันลื่นไปพร้อมกัน

นี่ อากิโกะ ในช่วงชีวิตของเธอมีวันที่ยาวนานขนาดนี้ไหม

เช้าวันรุ่งขึ้น ไมลี เลยเที่ยงมาแล้วด้วยซ้ำ ฉันลืมตาตื่นด้วยความเจ็บปวดคล้ายแค้นถูกไฟลวกแสบร้อน เห็นกระเป๋าวางอยู่ข้างประตู กระเป๋าที่ฉันวางทิ้งไว้บนยกพื้นหน้าประตูทางเข้าหลังบ้าน กระเป๋าแบนเล็กที่วางบนมูขุหนาต่างส่องสะท้อนใบหน้า ทันใดนั้นฉันผวาเลือกเกือบกรีดร้องออกมา ตั้งแต่ขอบตาขาลงมาถึงโหนกแก้มบวมเป็นสีม่วงคล้ำ

หม่อม้ารู้เรื่องแล้วหรือเปล่าละ ฉันกังวลเรื่องนั้น ภาวนาขอให้หม่อม้ายกกระเป๋าชิ้นมาวางช่วงกลางดึก

ในบ้านเงียบกริบ ฉันเพ่งประสาธลัมผัสจดจ่อที่หูครูหนึ่ง ทว่าได้ยินเพียงเสียงนาฬิกาในห้อง ลองเปิดประตูดูกล่าๆ ทั่วๆ ทุกอย่างเหมือนเดิม ทั้งหม่อม้าและคุณฮายาซากะไม่อยู่ หม่อม้าน่าจะไปทำงานแล้วคุณฮายาซากะละ ฉันไม่รู้ว่าเมื่อคืนเขากลับบ้านหรือเปล่า เป็นไปได้ว่าเขาอาจแค่ไปร้านสะดวกซื้อเท่านั้น

ฉันไปที่อ่างอาบน้ำ ระวังไม่ได้เกิดเสียง แต่ก็พยายามเดินอย่างรวดเร็ว ในกระบอกแสงส่องสะท้อนร่างกายครึ่งบน ปรากฏภาพลัษมีชีวิตน่ารังเกียจคล้ายวูโฮลสไตน์³⁰ ไรซ์เนอร์ชั้นสีม่วง ฉันเป็นสายตาจากมัน

³⁰ Holstein Friesians สายพันธุ์ของโคนมชนิดหนึ่ง มีต้นกำเนิดในตอนเหนือของเนเธอร์แลนด์และเยอรมนี

เปิดฝักบัวร้อนปล่อยน้ำออกมาเต็มพิกัด ร้อน แสบ ฉันเปล่งเสียงก้ำกึ่งระหว่างสองคำนั้นแล้วลดอุณหภูมิน้ำ

ฉันกดหัวบีบขวดแชมพูสิบครึ่ง สระขี้นหัวซ้ำๆ สามรอบ ใช้สบู่เหลวโบกทาทั่วร่างกายเหมือนทาครีมโดยไม่รอฤทธิ์ให้เกิดฟอง และทำแบบเดียวกันกับโฟมล้างหน้า ฉันปรับอุณหภูมิน้ำขึ้นอีกครั้งแล้วล้างสิ่งเหล่านั้น รวดเดียวด้วยฝักบัว หยิบผ้าขนหนูคลุมหัว ขยี้แกรๆ คล้ายปอกเปลือกผักผลไม้ เช็ดไล่ไปจนถึงปลายเท้า

ฉันสวมชุดชั้นในที่ซักเรียบร้อยแล้ว เสื้อยืดสำหรับใส่นอน และกางเกงขาสั้น จากนั้นรีบวิ่งไปที่ครัว หยิบน้ำผักผลไม้กล่องและถุงขนมปังตัดแบ่งห้าชิ้นซึ่งเหลืออยู่สามชิ้นแล้วกลับไปที่ห้อง ฉันปิดประตู สูดลมหายใจโล่งอก อุตสาห์อาบน้ำไป เหงื่อไหลอีกแล้ว แต่เครื่องปรับอากาศในห้องทำงานอยู่ หม่าม่าน่าจะเปิดไว้ให้เช่นกัน ฉันคิดแล้วเอามือทาบแก้ม พลังภาวณาอีกรอบว่าขอให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นช่วงกลางดึกทีเถิด

ฉันไม่หิว รู้สึกเสียดายว่าน่าจะหยิบน้ำเปล่ามาแทนน้ำผลไม้ แต่เอาเป็นว่าเท่านี้ก็พอจะขลุกอยู่ในห้องได้จนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ส่วนเวลาไปห้องน้ำ ขอแค่ระวังตัวไว้ก็ยังไม่เจอหน้าคุณยายซาซากะหรือหม่าม้า

ฉันโล่งใจขึ้น ตีมน้ำผักผลไม้สามอีกจากกล่องโดยตรง (ยังแสบอยู่จริงๆ ด้วย) ฉันล้มตัวลงบนเตียงแล้วหลับตา แฮ่ ไปไหนไม่ได้เลยนะเรา แต่เดิมนี่ก็ตั้งใจขังตัวเองไว้ในบ้านอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ในหัวให้ความรู้สึกคล้ายกำลังเหม่อลอยฟังคนอื่นสนทนากัน และจมนิ่งในทราลิกัลไปทั้งแบบนั้น

ตอนลืมหืมตาตื่น ขอให้เป็นวันพรุ่งนี้เลยก็ได้...

ในช่วงเวลาเลวร้ายที่สุด เพียงคำขอล็กน้อยเช่นนั้นก็ยังไม่เป็นผล

ฉันลืมหืมตาตื่นเพราะถูกดึงผมและตบที่แก้ม ไม่รู้ว่ากี่โมงแล้ว ในห้องที่ติดมานี้ไม่กันแสงยังมีตอยู่ ฉันตื่นตระหนกโดยไม่อาจเข้าใจสถานการณ์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น บนท้องมีน้ำหนกตัวใครสักคนทับตึงลงมา คุณยายซาซากะขึ้นคร่อม มองต่ามาที่ฉัน ลมหายใจรุนแรง เหม็นกลิ่นเหล้า แต่มันน่ากลัวเหลือเกินจนฉันส่งเสียงร้องไม่ออก ทันใดนั้นเสื้อยืดของฉันถูกเล็กขึ้นมาปิดหน้า ได้ยินเสียงถ่มน้ำลาย ของขึ้นและลอยมาติดบริเวณ

กลางอกสองข้าง

“หึ ยัยพระหินจิโซ ถ้านมใหญ่สักหน่อยก็คงกระตุ้นอารมณ์ได้อยู่
หรือกวน แต่แบบนี้ไปเล่นกับลูกหมูดีกว่าวะ”

หลังได้ยินคำนั้น ความเจ็บปวดแล่นสู่แก้มขวาทันที เลือดกำเดา
ไหล ของเหลวอุ่นๆ ที่ลื้อยัดไม่ดูดซับไหลผ่านแก้มสองข้างมาถึงหู ไม่มี
การจู่โจมใดๆอีก บนท้องเบาลง เสียงเหวี่ยงฟาดของบนมุขหน้าต่างก้อง
กังวาน ประตูถูกปิดดังปัง

แรงสั่นไหวคืบเคลื่อนขึ้นจากขา ฟันกระแทบส่งเสียงกึกกักรุนแรง
ราวกับหากไม่เก็บลิ้นให้ตื่ออาจถูกกัดขาดเป็นชิ้นๆได้

ขอเพียงไม่เข้าไปอยู่ในสายตาคณธายาชากะก็พอ ฉันอุตส่าห์เชื่อ
แบบนั้นแท้ๆ จากนั้นถูกตบตืออย่างที่เพ็งโดนไปตลอดกาล แต่อย่างน้อย
หากแค่ถูกตบตือก็ยังพอทำให้ ฉันคิดแบบนั้น โชคดีที่เกิดมาชั่วเหว โชคดีที่
ร่างกายไม่สมบูรณ์แบบ งานประดิษฐ์เครื่องแก้วของดูต่างหน้าป๊ะป้าแตก
กระเจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

คืนวันเช่นนี้จะดำเนินไปถึงเมื่อไร จุดสิ้นสุดมาถึงง่ายดายเกินคาด
บริเวณส่วนหลังของบ้าน เปลวไฟพวยพุ่งออกมานอกครัว เรื่องนี้
เกิดขึ้นในวันถัดมา

ฉันถูกทุบตีอีกครั้งเหมือนเมื่อคืน มีเฉพาะเสื้อผ้าที่ยังอยู่ครบ เมื่อ
หลับตาลงนอนโดยยังไม่ทันเซ็ดเลือดกำเดา ข้างหูก็ได้ยินเสียง “อากิโกะ
อากิโกะ” ป๊ะป้าลงมารับฉันจากสวรรค์หรือเปล่า แวบหนึ่งฉันคิดแบบนั้น
จริงๆ

เมื่อลืมตาขึ้น คนที่อยู่ข้างๆ คือหม่าม้า

“ไฟไหม้ รีบหนีเร็ว”

หม่าม้าพูดจบก็ใช้มือข้างหนึ่งดึงแขนฉันที่นอนอยู่บนเตียงฝังใน ใช้
มืออีกข้างหนุนหลัง ประคองฉันลุกจากเตียง ราวกับรู้ว่าร่างกายเต็มไปด้วย
บาดแผล ฉันรวบรวมกำลังยืนขึ้น ไม่เป็นไร ฉันบอกแล้วบีบมือหม่าม้า
แน่น

เราสองคนจูงมือกันลงบันได ส่วนหลังของบ้านถูกไฟไหม้อยู่ จึง

ตัดสินใจออกไปทางหน้าต่างครัวบ้านที่หันไปสู่อันหน้า ออกไปก่อน หม่ำมาบอกแล้วแต่หลังฉัน ฉันคิดว่าหม่ำมันนั่นแหละที่ควรออกไปก่อน แต่เมื่อรู้สึกถึงความร้อนจากเปลวไฟ จึงใช้เก้าอี้โต๊ะกินข้าวเป็นฐานเหยียบแล้วก้าวข้ามหน้าต่างออกไป หม่ำเองก็ตามมาทันที

คุณยายซาอะออกมาข้างนอกก่อนแล้ว พยายามดับไฟด้วยถังดับเพลิงที่วางอยู่ในร้าน แต่ขนาดของเปลวไฟทำให้มันดูไร้ประโยชน์ไปทันที ทว่าในไม่ช้า รถดับเพลิงก็มาถึง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะผนังด้านในของครัวร้านอาหารเป็นแบบกันความร้อน จึงควบคุมเพลิงได้ตอนที่ผนังด้านนอกไหม้ไปเพียงหนึ่งในสาม โซนพื้นที่บ้านไม่เป็นอะไร แต่ต้องซ่อมแซมมากทีเดียวว่าจะเปิดร้านอาหารได้อีกครั้ง

หลังจากนั้น -- มีข้อสันนิษฐานว่าอาจเป็นการวางเพลิง เนื่องจากต้นเพลิงเกิดขึ้นนอกบ้าน แต่ผู้เห็นเหตุการณ์คนแรกคือคุณยายซาอะ ทางตำรวจจึงสงสัยอีกประเด็นว่าคุณยายซาอะอาจลงมือเองเพื่อหวังเงินประกัน ได้ยินว่านอกจากร้านจะดำเนินธุรกิจต่อไปไม่ได้จนอาจเป็นเหตุให้ทำแบบนั้น คุณยายซาอะยังเล่นพนันจนติดหนี้หลักล้านเยนด้วย

อย่างไรก็ตาม คำให้การของคุณสุยามะกลับพลิกสถานการณ์จากหน้าเป็นหลัง เขาบอกว่าก่อนเกิดเหตุไฟไหม้ประมาณหนึ่งเดือน มีบุคคลต้องสงสัยมาป่วนเบียดแถวร้านอยู่บ่อยๆ

ชายคนนั้นคืออาจารย์ฮายาชิ

คุณสุยามะเคยต้อนรับอาจารย์ฮายาชิตอนมาเยี่ยมบ้านนักเรียน และรู้เรื่องที่อาจารย์ยกหักจากหม่ำมาจนกลายเป็นคนไม่ปกติ (ตามคำให้การของคุณสุยามะ) หลังจากตำรวจสอบปากคำอาจารย์ฮายาชิ เจ้าตัวให้การปฏิเสธเรื่องวางเพลิง แต่สารภาพว่าเป็นคนเขียนข้อความในอินเทอร์เน็ตเพื่อกล่าวร้ายร้านอาหารอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่ถูกสอบถามแค่เรื่องไฟไหม้ไม่เห็นต้องพูดเรื่องเกินจำเป็นเลย ฉันคิด แต่จุดนั้นก็สมกับเป็นอาจารย์ฮายาชิจริงๆ แม้ไม่มีหลักฐานที่อยู่ยืนยันตอนเกิดไฟไหม้ แต่ฉันคิดว่าคนร้ายไม่ใช่อาจารย์ฮายาชิ

คุณสุยามะเปิดเผยให้คุณฮายาซากะรู้ว่าเด็กที่ไว้วางใจเรื่องกะหล่ำ
ยัดไส้คือเพื่อนร่วมชั้นของฉัน ทั้งที่เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับไฟไหม้แม่แต่คนเดียว

ส่วนนั้นถูกตำรวจถามประเด็นอื่นนอกจากเรื่องไฟไหม้ด้วย หน้า
ไปโดนอะไรมาครับ เขาว่าแบบนี้

ถูกคุณฮายาซากะชกคะ แฉฉันพูดไป แล้วให้ดูรอยฟกช้ำตามร่างกาย
ก็จบ แต่ฉันกลับทำไม่ได้ เพราะฉันเป็นคนช่วงชิงโอกาสสำคัญของคุณ
ฮายาซากะไป หากฉันไม่เข้าไปในครัวแล้วส่งกลิ่นเหม็นกระจายไปทั่ว คง
ไม่เกิดเรื่องแบบนี้ ดังนั้นฉันจึงตอบไป

“ตอนไฟไหม้ หนูก้าวลงบันไดพลาดเลยหัวกระแทกพื้นค่ะ”

จริงหรือ อีกฝ่ายถามย้ำ จริงค่ะ ฉันตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น
ตำรวจไปถามหม่าม้ออีกคนเพื่อยืนยันให้แน่ใจ แต่หม่าม้อก็ตอบเสียงอ่อย
ว่า ใช่ค่ะ และบอกว่า ต้องขอภัยด้วยค่ะ ตอนนั้นดิฉันก็อยู่ด้วยแท้ๆ

ทำไมหม่าม้อถึงโกหก พยายามช่วยตามน้ำไปกับฉัน หรือปกป้อง
คุณฮายาซากะ จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่รู้ ไม่ใช่เรื่องที่ต้องใส่ใจอีกต่อไป

หากหลังจากนั้นเราสามคนยังอยู่ด้วยกัน และคืนวันที่ต้องเผชิญ
ความรุนแรงจากคุณฮายาซากะยังดำเนินต่อไป ฉันอาจเสียใจภายหลังที่
ตอนนั้นไม่ยอมพูดความจริง แต่หลังเกิดไฟไหม้ เราสองแม่ลูกและคุณ
ฮายาซากะก็ไม่ได้ใช้ชีวิตร่วมกันอีก

“ทั้งหมดเป็นความผิดของพวกแกนั่นแหละ ยัยแม่ลูกจากนรก!
อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก”

นั่นคือถ้อยคำสุดท้ายที่คุณฮายาซากะทิ้งไว้ให้

โซคยังดี ท่านประธานบริษัทซึ่งเดินทางมาให้กำลังใจเรื่องไฟไหม้ได้
แนะนำอาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งที่คนรู้จักของท่านเป็นเจ้าของ เราจึงได้เข้า
อาศัยด้วยค่าเช่าไม่แพง คุณฮายาซากะขายบ้านทิ้งทั้งที่ยังไม่ซ่อม ไปอาศัย
อยู่ที่เรือนเล็กในรั้วเดียวกันกับบ้านญาติ คุณสุยามะบอกเช่นนั้นตอนมา
ช่วยฉันกับหม่าม้อย้ายบ้าน

เราสองแม่ลูกน่าจะเป็นคนที่คุณฮายาซากะไม่อยากจะเจอหน้าอีก แต่
คุณสุยามะกลับปฏิบัติต่อเราอย่างเอื้อเฟื้อ ฉันไม่รู้แน่ชัดว่าพวกเขามีความ

สัมพันธ์กันแบบไหน แต่ไม่ถามคงดีกว่า เราจึงตอบรับเฉพาะน้ำใจไมตรีในวันนั้นและที่นั่น ชื่อของอาริสะจึงไม่เคยหลุดจากปากคุณสุยามะแม้แต่ครั้งเดียว

ส่วนอพาร์ทเมนต์ คงไม่อาจถือเป็นบริการลดค่าเช่าพิเศษ แต่เป็นค่าเช่าที่สมน้ำสมเนื้อกับตัวอาคาร ฉันสัมผัสได้อย่างแท้จริงในวันที่ย้ายมาสองห้องขนบข้างบนชั้นหนึ่งเหมือนกันต่างว้างโล่ง แต่จะเรียกร้องความหรรษาไม่ได้ หม่อม่ายกเงินประกันของป๊ะป๊าให้คุณฮยาซากะทั้งหมดเพื่อเป็นค่าซื้อบ้านหลังนั้น ลองปรึกษาใครสักคนใหม่จะสามารถขอเงินคืนสักนิดได้หรือเปล่า ฉันเสนอหม่อม่าย แต่ได้กลับมาเพียงคำตอบไร้เจตนาใจว่า นั่นสินะ

ไม่ต่างจากต้นไม้ของป๊ะป๊าเลย เราสองแม่ลูกนอกจากไม่รู้วิธียืนหยัดเผชิญหน้ากับปัญหาแล้ว ยังไม่มีทั้งความกล้าและแรงกายเพื่อต่อกรกับมันด้วย มีชีวิตเพียงให้ผ่านไปแต่ละวัน

ฉันติดปฏิบัติของผาจากร้านดอกไม้ใกล้ๆ ที่เจ้าของอพาร์ทเมนต์ให้มา ติดลงบนผนังโล้นๆ ที่ไม่มีใครรู้สึกเสียดายเวลาจะปักหมุดลงไป จากนั้นจึงตระหนักได้ว่าวันหยุดฤดูร้อนกำลังจะสิ้นสุดในอีกสองวัน

แต่ไม่ว่าอย่างไรร ฉันก็รู้สึกว้าชีวิตใหม่กำลังเริ่มขึ้น ชีวิตที่เริ่มต้นใหม่กับหม่อม่ายเพียงสองคน ไม่มีเรื่องเลวร้ายกว่านี้เกิดขึ้นอีกแล้ว ฉันเรียกแรงฮึดให้ตัวเองเช่นนั้นแล้วไปโรงเรียน ทันทีที่เข้าห้องเรียน โมโตยะคุงซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่างตำแหน่งไกลที่สุดก็ทำหน้าเหยเกแล้วเอามือปิดปากก่อนที่โมโตยะคุงจะวิ่งไปเข้าห้องน้ำ ฉันรีบวิ่งหนีทิ้งห้องเรียนไว้ด้านหลังแล้วกลับบ้านทันที...

เวลาล่วงเลยมาจนตอนนี้

นี่ อากิโกะ หากเธอมีตัวตนจริง สามารถเขียนจดหมายถึงฉันในตอนนี้ได้ เธอจะส่งข้อความอะไรมา

ก็ว่าไปเรื่อย เธอไม่มีตัวตนเสียหน่อย เพราะฉันขออนุญาตลบข้อความพวกนี้ด้วยแล้วกัน--

อากิโกะ ทั้งแฮปปี้นิวเยียร์และวาเลนไทน์ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับฉัน มีเพียงเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงที่เดินไปเรื่อย ๆ ในห้องของอพาร์ทเมนต์แคบ ๆ

หัววันนี้ฉันมีเรื่องอยากแจ้งให้เธอทราบ เขียนเป็นจดหมายด้วยมือ เพราะไม่อยากลบทิ้ง จดหมายงั้นหรือ ไม่หรอก คงต้องเรียกว่าไดอะรี่มากกว่า ใช่ จดหมายถึงเธอก่อนหน้านี้คือไดอะรี่ทั้งหมด

ฉันกำลังทำสิ่งพิเศษกว่าคนอื่น เมื่อก่อน ความรู้สึกของตัวเองอยู่เหนือกว่าเช่นนั้นเปี่ยมล้นอยู่ในที่ใดสักแห่งของจิตใจ แม้ปัจจุบันก็รู้สึกได้ว่ามันยังเปล่งแสงเล็กๆ ให้เห็น แต่กระนั้นก็เป็นเพียงไดอะรี่ หนาซ้ำ การเขียนลงบนกระดาษจดหมายลายจุดหรือใบโคลเวอร์ก็ยิ่งดูหลงยุคเกินบรรยาย

แม้ตระหนักถึงสิ่งเช่นนั้น แต่สุดท้ายฉันก็เขียนถึงเธออยู่ดี

โทรศัพท์เต็มไปด้วยรายการที่เอาแต่โหวกเหวกเล่นใหญ่เกินจริง นำหัวข้อน่าเบื่อมาขยายผลให้ตื่นตากว่าเดิมสิบเท่า ฉันเหนื่อยหน่ายกับมันเต็มที่ จึงเอนกายนอนในความเงียบไร้สัมผัสเสียง เอาเถอะ ความจริงคือแค่ลื้มไปกลิ้งมา สรรพสิ่งย่อมบิดพลิ้วไปตามคำพูด

ทันใดนั้น คล้ายลูกโป่งถูกเข็มทิ่ม มวลอากาศล้นไหวพืบบ

ฉันรู้ตัวว่ามีคนกดออก แต่รู้สึกเหมือนใช้เวลาประหม่นกว่าสิบวินาที ทั้งหาม้าและฉันต่างไม่มีใครกดออกบ้านตัวเอง คนที่มาเยี่ยมอพาร์ทเมนต์ซ่อมช้อนนี้ อย่างมากก็แค่หมอนั่น ฮายาซากะ

ฮายาซากะควรจะหายกลับไปจากเราสองแม่ลูก หวานับแต่ช่วงปลายปี เขาเริ่มมาที่บ้านนาน ๆ ครั้ง ดูเหมือนว่าหลังจากแยกกันอยู่กับหาม้าไม่นาน ทั้งสองยังคงติดต่อกัน ตอนมาห้องนี้ครั้งแรก เขาถือมาการองจากร้านชื่อดังของฝรั่งเศสมาด้วย ซึ่งในญี่ปุ่นมีขายเฉพาะโรงแรมโอโนยะเท่านั้น ขอโทษกับหลาย ๆ อย่างที่เกิดขึ้นนะ เขาก็มหัวให้ฉัน

อพาร์ทเมนต์นี้มีเพียงห้องเดียว ฉันหนีเข้าไปในตู้เก็บของติดผนัง ไม่แม้กระทั่งสบตาหรือเอ่ยคำใด ถูกเกลียดเข้าไส้ซะแล้ว หมอนั่นพูดปนเสียงหัวเราะ ฉันใช้มือปิดปากไว้สุดกำลังเพื่อไม่ให้เสียงฟันกระแทกเล็ดลอด หลังจากนั้น เวลาหมอนั่นมา ฉันจะเข้าไปซ่อนในตู้ติดผนังเหมือนเดิม

ทว่าหมอนั้นอาจรู้ตารางเวลาของหม้าม้าทั้งหมด จึงไม่เคยมาที่นี้
ตอนหม้าม้าไม่อยู่

พนักงานไปรษณีย์หรือเปล่า หม้าม้าทำงานเป็นผู้ดูแลคนป่วยตามบ้าน
เลยกลับมาพักโทรศัพท์มือถืออีกครั้ง แถมยังเป็นสมาร์ตโฟนด้วย อาจ
สั่งซื้ออะไรมาอีกก็ได้

แม้จิตใจสงสัย แต่ฉันเลือกปล่อยผ่าน ขึ้นออกไปรับพัสดุ หม้าม้า
คงรู้ว่าฉันโดดโรงเรียน ต่อให้ผนังหรือประตูจะบางแค่ไหนก็คงไม่เผยวีแวว
สู่ภายนอก กระนั้นฉันยังขดตัวนิ่ง เก็บกลิ่นลมหายใจไว้เล็กน้อย

เสียงฝีเท้าเคลื่อนไกลออกไป จังหวะนั้นฉันเริ่มนับหนึ่งถึงพันในหัว
คนปกติคงไม่อาจจดจ่อนับเลขไปเรื่อย ๆ อย่างไร้ความหมาย และคงไม่คิด
จะทำ แต่ฉันทำได้ เพราะเมื่อทำแบบนั้น เสียงพื้นกระแทบจะหยุดลง

ใจหนึ่งภาวนาให้รีบกลับไปเร็ว ๆ แต่พอรับรู้ถึงความเคลื่อนไหว
ภายนอก ใจก็จดจ่อตรงนั้น มีอะไรทั้งไว้ในกล่องไปรษณีย์ไหมนะ หรือ
จดหมายของเธอยังมาส่ง ฉันคาดหวังเรื่องไม่เป็นเรื่องที่มีโอกาสเกิดขึ้น
ไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ทันทีที่นับครบหนึ่งพัน ฉันย่องเบา ๆ ไปยังพื้นที่
แคบ ๆ หน้าห้อง เปิดประตูออกช้า ๆ

ฉันหลับตาปี แด่แสงสว่างของฤดูหนาวยังทำให้แสบตา ฉันใช้หลัง
ก้ำบ้นขยี้ตาสองข้างเหมือนเช็ดน้ำตา โนมตัวออกไปด้านนอกครั้งเดียว
เปิดฝากล่องไปรษณีย์ข้างประตู

มีจดหมายใส่ไว้!

ซองจดหมายลายทางแนวตั้งสลับลีฟฟ้าขาว มีเพียงชื่อของฉันเขียนไว้
ตัวอักษรเส้นบางคล้ายจะสลายไปในอากาศได้ ไม่เหมือนลายมือในจดหมาย
ที่ฉันอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตัวอักษร 伯 ใน ^{ซาเอกิ} 佐伯 ก็เขียนผิด อักษรด้านขวา
เขียนเป็นตัว 白 ฉันปิดประตู กลับเข้ามาในห้อง ค่อย ๆ ลอกสติ๊กเกอร์
รูปคุกกี้เล็กๆ ที่แปะอยู่บนซองเพียงแผ่นเดียว แล้วหยิบกระดาษจดหมาย
ออกมาจากด้านใน

“ออกมาดูโลกหน่อยเป็นไง เดียวก็แห้งตายหรอก ถ้ามีกะใจก็โทร.
มาเบอร์ด้านล่างแล้วกัน ฉันจะรออยู่ที่ร้านสะดวกซื้อหัวมุมที่สี่ ก่อนมา

ช่วยดูลูกบิดประตูด้านนอกด้วย อาริสะ”

อาริสะหรือ อาริสะคนนั้นหรือ อาริสะที่ฉันรู้จักมีเพียงเธอคนเดียว อาริสะคนที่ขาดเรียนบ่อยกว่าฉันมาแต่ไหนแต่ไรนะหรือที่บอกว่า ออกมาหน่อยเป็นไง ทำไมจู้ๆ ก็ติดต่อมาหาฉัน เดิมทีนี่เป็นจดหมายที่อาริสะตั้งใจเขียนจริงหรือ

พวกลี้ล้อยของมิโนริสักคนใช้ชื่ออาริสะจังเพื่อล่อให้ฉันออกไปข้างนอกหรือเปล่า

ไม่มีหนทางยืนยันได้ แต่หากลูกบิดประตูด้านนอกมีของแปลกๆ แขนงไวกังไม่ดี ฉันจึงไปที่ประตูอีกครั้ง พยายามเปิดด้วยความระมัดระวัง แต่ประตูเบาหวิวถูกลมเหนือพัดไล่ เปิดกว้างออกดังปัง ตอนมีได้ฝุ่นลูกใหญ่ในฤดูใบไม้ร่วงก็เหมือนกัน อุตุส่าห์ล็อกกุญแจไว้อย่างดี ประตูก็เปิดอำนาจทางเข้าห้องเปียกโชกไปหมด

จังหวะที่เปิดออก ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างร่วงตู่ลงอีกฝั่งประตู ฉันดึงประตูกลับ พบถุงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อ เห็นก้อนดำๆ กลมๆ อยู่ข้างใน ของสกปรกหรือเปล่า ฉันระแวงระวังหยิบถุงขึ้นมามือเดียว รู้สึกถึงแรงหนักอึ้งตั้งรังที่นิ้ว

กลิ่นหอมลอยเตะจมูก กลิ่นสาหร่าย และข้าวที่ยังอุ่น
อากิโกะ คิดว่ามันคืออะไร ไมลิ จำได้ไหมว่าคืออะไร

ฉันเข้ามาในห้อง นี่ยังเกี่ยวถุงพลาสติกไว้ เมื่อแง้มดูข้างในอีกรอบ มีข้าวปั้นกลมก้อนใหญ่ใส่อยู่สองก้อน ข้าวปั้นลูกกระป๋องนั้นเอง ทั้งที่ฉันน่าจะระมัดระวังตัวอย่างถึงที่สุด แต่ต้องยอมแพ้ให้กลิ่นหอมที่ลอยสู่โพรงถ้ำในร่างกายซึ่งยังไม่ได้กินข้าวกลางวัน ฉันลอกพลาสติกแร็ปออกแล้วลองกัดคำเล็กๆ รสชาติซิสกระจายไปทั่วปาก

เจ้าของจดหมายต้องเป็นอาริสะจังตัวจริงแน่นอน ความเชื่อมั่นเช่นนั้นเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่เกิดข้าวปั้นกินแต่ละคำ แม้เป็นสิ่งที่ทำให้นึกถึงอาจารย์ฮายาชิ แต่สำหรับเรายังมีความทรงจำอันนอกเหนือจากนั้น อาริสะจังเองก็ยังจำได้

ฉันกินข้าวปั้นจนหมด ซีส ไล่กรอก ไข่มัน และเกี้ยวซ่า

งานกีฬาสุดอนประถมห้า ฉันทำแซนด์วิชสูตรพิเศษไปหลังได้รับ

คำทำจากอาริสะจัง แต่เธอกลับเป็นฝ่ายทำข้าวปั้นลูกกระเบิดมา ข้าวปั้นที่ฉันแลกมาด้วยแซนด์วิช กับข้าวปั้นวันนี้ ทำจากวัตถุดิบเดียวกัน และมีรสชาติเดียวกัน

อาริสะจังทำข้าวปั้นให้เพราะรู้ว่าฉันคงไม่ไว้ใจคนที่ส่งจดหมายมาแน่นอน เธอมีไหวพริบอยู่แล้ว สัญชาติญาณว่องไวเหมือนสัตว์ ร่างกายผอมเพรียวและดวงตากกลมโตกลมปลาบเหมือนแมว ฉันรู้สึกแบบนั้นมาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ

แต่พวกเราเป็นเพื่อนกันจริงหรือเปล่า หลังเกิดเรื่องอาจารย์ฮายาชิคนที่ยอมคุยกับฉันในห้องเรียนมีแค่อาริสะจังคนเดียว ทั้งที่เป็นแบบนั้นฉันกลับไม่ตั้งใจเลย

อาริสะจังดูเป็นเด็กที่มีความสุข น่าจะไม่ถูกเสียทีเดียว เทียบกับเด็กในสภาพแวดล้อมที่ดูมีความสุขแล้ว เธอมักพูดจาถากถาง ไม่ฟังคำสั่งหัวหน้าหรืออาจารย์ แสดงท่าทีเกเรอยู่ตลอด พฤติกรรมนั้นชัดเจนโจ่งแจ้งเสียจนใครๆ ก็ดูออก ลักษณะของเธอคงดูน่าเห็นใจ พวกเด็กที่ถูกทำไม่ดีใส่ แม่แสดงออกทางสีหน้าว่าไม่ชอบ แต่ไม่เคยมีใครโต้ตอบ โกรธใส่ หรือเผชิญหน้าตรงๆ กับอาริสะจังเลย

ฉันได้รับความเอื้อเฟื้อจากอาริสะจังผู้มีบุคลิกแบบนั้น ย่อมแปลว่าตัวเองถูกพิจารณาให้เป็นคนประเภทเดียวกัน คนที่ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมไร้ความสุข

สำหรับอาริสะจัง สภาพแวดล้อมไร้ความสุขดูจะไม่ใช่แค่เรื่องพ่อแม่ไม่อยู่พร้อมหน้าหรือไม่มีเงิน แม้เผชิญชะตากรรมเดียวกัน แต่เธอคงไม่ตัดสินใจก้าวออกมาหาเด็กอีกรายซึ่งได้รับความรักลึกซึ้งจากใครสักคนอยู่แล้ว

เธออาจรับรู้สัมผัสอะไรบางอย่างจากฉันได้ ฉันแสดงออกอย่างหยาบกระหายถึงความรักอันอบอุ่นขนาดนั้นเชียว หรือเธอสังเกตได้ด้วยไหวพริบอันเฉียบแหลมกันแน่

แต่ถึงอย่างไร เรื่องดังกล่าวก็ไม่สำคัญอีกแล้ว ฉันรู้สึกแบบนั้น

ไปกล่าวขอบคุณสำหรับข้าวปั้นสักหน้อยดีกว่า รอฟ้ามีตึกอีกนิด ให้

ถึงเวลาที่ออกไปเดินข้างนอกแล้วไม่มีใครคิดว่ากำลังโดดเรียน

อาริสะจึงเองก็ไม่ได้ระบุเวลาไว้

หลังจากนั้นฉันออกจากบ้าน เป็นครั้งแรกในรอบกี่เดือนแล้วนะ เด็กมัธยมต้นเดินอยู่ข้างนอกตอนสี่โมงเย็น ไม่ใช่เรื่องแปลกแม้แต่น้อย แต่ฉันไม่อยากเดินสวนกับใครสักคน

เรื่องกลืนคงไม่รุนแรงเหมือนตอนฤดูร้อน แต่ก่อนออกจากบ้าน ฉันแปรงฟันสามรอบ ล้างมือหมดจด ฉีดสเปรย์ดับกลิ่นบางๆ หัวตัว แต่ไม่ใช่โคโลญจน์ เดินก้มหน้าเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าเป็นฉัน จ้องไปที่ปลายรองเท้าผ้าใบสีๆ เท่านั้น ฉันใส่คุ่นี้มาตั้งแต่เมื่อไรแล้วนะ ข้อดีของการเป็นโรคเก็บตัวคือสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายได้ละมั้ง

ฉันติดต่อเธอด้วยโทรศัพท์สาธารณะหน้าที่ทำการไปรษณีย์ ตอนนี้กำลังไป ฉันบอกแค่นั้น

ฉันไม่ต้องการให้สภาพหอมช่อของตัวเองปรากฏในสายตา ทว่าอาริสะจึงกลับยืนอยู่หน้าผนังกระจกของร้านสะดวกซื้อ เธอสวมเสื้อกันหนาวสีดำหลวมโพรก อาจเพราะอาริสะจึงตัวพอมฉันจึงเห็นเป็นแบบนั้น เธอคลุมชุดไว้ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นจากกระเป๋าเสื้อกันหนาว โบกมือเบาๆ บริเวณใต้อก ฉันโบกมือกลับแบบเดียวกัน

ราวกับเพื่อนสนิท

“ว่าไง คุณสุยามะขอให้มาหรือ”

ฉันถามอย่างไรเยื่อใย มองภายนอกอาจเป็นภาพลักษณ์ของเด็กอมทุกข์ซึ่งถูกเพื่อนเกรเรียกออกมา มีสีทึมหม่นเย็นไหม ค่อยกำลังถูกไถเงินเช่นนั้น

“ฉันถามที่อยู่จากหมอนั่นก็จริง แต่ที่เรียกเธอออกมาไม่เกี่ยวกับหมอนั่น”

อาริสะจึงยิ้มเผยฟันแล้วเข้าไปในร้าน เธอฟันห่างขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร ฟันหน้าของเธอทั้งชิ้นบนและล่างมีช่องว่างห่างกันถึงขนาดทำให้รู้สึกสงสัย

“ไม่ชอบอะไรก็บอกละ”

อาริสะจึงใส่ขนมขบเคี้ยวและขนมรสซ็อกโกแลตอย่างละสองชิ้นลง

ตะกร้า รวมถึงโคลาขนาดสองลิตร จากนั้นเดินไปยังแคชเชียร์ แนนอนฉันไม่เอ่ยปากขัดจังหวะแม้แต่บ่อย เพียงเดินตามหลังอาริสะจังไป หากถูกพนักงานร้านจับตาเนื่องด้วยสงสัยว่าเด็กพิรุณสองคนนี้กำลังลักเล็กขโมยน้อยก็ดูจะไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกลึกลับทีเดียว แต่พนักงานทั้งสามไม่มีใครมองตาฉัน ไม่แม้แต่ทำหน้าที่นิ้วชี้ขมวด

พอออกจากร้าน อาริสะจังก้าวฉับๆ เดินเลี้ยวตรงถนนใหญ่เข้าสู่ย่านที่อยู่อาศัย เธอหยุดบริเวณหน้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งใหญ่โตเกินคาด

“บ้านอาริสะ...จังเธอ”

“เปล่า บ้านรุ่นพี่ แล้วก็ไม่ต้องลงท้ายชื่อหรือก ฟังแล้วคลืนไส้ละ”

อาริสะ...ว่าเช่นนั้นโดยไม่หันมา เธอเปิดประตูแล้วเข้าไปด้านใน ดูเหมือนจะไม่ได้ล็อกกุญแจ หมายความว่ามีคนอยู่ข้างในนั้นหรือ

“เร็วสิ รีบเข้ามา”

“แต่ว่า...”

“อย่าเอาฉันไปเทียบกับมิโนริเลยนะ”

คำสั้นๆ นั้นทำให้ฉันก้าวขาออกไป อาริสะเดินขึ้นตัวบ้าน เปิดประตูขวามือตรงนั้น แวบหนึ่งฉันจินตนาการถึงห้องที่อาจปูด้วยพรมลายเสือดาว อบอุ่นด้วยควั่นบุหรี แต่ผิดโดยสิ้นเชิง เป็นเพียงห้องน่ารักๆ ของเด็กผู้หญิงธรรมดา เจ้าตัวอาจชอบศิลปินไอดอล เพราะมีโปสเตอร์ติดไว้ทั่วพื้นที่ผนัง คนที่ฉันไม่รู้จักทั้งนั้น

ที่นี่น่าจะเป็นบ้านรุ่นพี่ที่ว่า แต่ในห้องกลับไม่มีคน

“เวลานี้รุ่นพี่ไม่อยู่นะ หาที่นั่งสะดวกๆ แล้วกัน”

อาริสะเขิบหมอนอิงรูปครีวของต์มาทางนั้น ท่าทางดูคุ้นเคยกับสถานที่ เธอนำของที่ซื้อมาวางแผ่นโน้ตเล็กสีขาวแล้วออกจากห้องไป

ฉันไม่เคยไปเที่ยวเล่นในสถานที่ที่เรียกว่าบ้านเพื่อน อย่างว่าแต่เพื่อนเลย หากเป็นบ้านคนอื่น อย่างมากก็ตอนไปเยี่ยมบ้านท่านประธานสองสามครั้งตอนปีะปายังมีชีวิต นอกจากนั้นก็จะเป็นบ้านคุณย่า

บนโน้ตเขียนหนังสือมีตำราเรียนวางซ้อนกันสะเปะสะปะ ดูเหมือนรุ่นพี่จะเป็นนักเรียนมัธยมปลาย แสดงว่าตอนนี้ฉันจะอยู่ที่โรงเรียน

อาริสะถือแก้วสองใบเข้ามา น่าจะไม่มีคนอยู่บ้านแท้ๆ ถือวิสาสะ
เข้าไปในครัวเลยหรือ เธอไม่วีรอร รินโคล่าทันที

“เอ่อ ขอบคุณสำหรับข้าวปั้น”

ฉันรับแก้วแล้วพูดเช่นนั้น

“ข้าวปั้นลูกกระเบิด คิดถึงละสิ ทำเลียนแบบเจ้าโรคจิตฮายาชิ
สำหรับเธออาจเป็นความทรงจำแย่ๆ ก็จริง แต่ของที่พอทำให้เธอมีชีวิตชีวา
ขึ้นมาได้ ฉันนึกออกแค่นั้นแหละ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอก อร่อยดี”

หากว่ากันตามจริง เรื่องข้าวปั้นเป็นความทรงจำที่สนุกสนาน แต่
ถึงอย่างนั้น ต้องเรียกว่าโรคจิตเซียวหรือ บ้านคุณสุยามะเขาคุยกันแบบ
ไหนนะ

“ว่าแต่ ไม่ได้ไปโรงเรียนแล้วหรือ ฉันก็เพิ่งกลับไปไม่นานเหมือนกัน
เลยเพิ่งรู้”

“อาริสะเองก็ไม่ได้ไปนี่นา”

“ฉันไม่ไปเพราะไม่ออกไปต่างหาก เธอน่าจะอยากไปแต่ไปไม่ได้ไม่ใช่
หรือไง”

ฉันตีมือโคล่า ไม่ตอบอะไร เป็นสัญลักษณ์แทนคำตอบเยส

“ถูกมิโนริทำอะไรมา”

ฉันค่อยๆ เล่าเรื่องผ้าอนามัยให้ฟัง ราวกับเพื่อนซี้ตั้งแต่วัยเด็กที่มี
ความทรงจำหลักร่วมกันว่ามิโนริคือหัวโจกต้นเรื่องเสมอ

“อะไรเนี่ย เลวสุดๆ ยิ่งกว่าที่คิดอีก ของที่จะเอามาเปิดโปงต่อหน้า
คนอื่นเนี่ย ถ้าเป็นผลสอบุญยะเนนหรือจดหมายรักชวนอ้วกก็พอรับได้
แต่ผ้าอนามัยนี่ไม่ไหวนะ แถมยังใช้แล้วด้วย ถึงจะนิทาว่าร้ายกัน
เป็นประจำ แต่ทุกคนย่อมรู้กันดีว่าต้องรักษาขอบเขตไม่ให้เหยียบล้ำเส้น
ไม่ว่าเรื่องที่เจ้าตัวแสบอะไรไม่ได้แม้จะพยายามแค่ไหน รวมถึงเรื่อง
ประจำเดือน การไม่เข้าใจเรื่องนี้แปลว่ายัยนั้นป่วยแล้วละ ชู้ชีวิตก็รักษา
ไม่หาย อักโกะนะโชคไม่ดีที่ต้องไปพัวพันกับคนอย่างว่า”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เรื่องนั้นทำให้ฉันตีใจก็จริง แต่พอ

ถูกเรียกว่าอัคโกะก็รู้สึกสะอื้นในใจมุก

“แต่ฉันก็ همینจริง ๆ”

“หา พูดยอะไรของเธออะ ไม่เห็นได้กลิ่นสักนิด อย่าบอกนะ คิดว่าตัวเองกลิ่น همینมาตลอดเลยไม่กล้าไปโรงเรียนนั่นหรือ”

ฉันเล่าเรื่องโมโตยะคุงให้เธอฟังด้วย

“หมอนั้นอยู่ห้องเดียวกับฉันตอนปีหนึ่ง มักถูกเด็กผู้ชายที่จบจากโรงเรียนประถมเดียวกันล้อว่าโมโตยะจอมอ้วก ฉันเองก็สงสารนะ คงประสาห์สัมผัสไวต์ออลีนจริง ๆ แต่แบบนี้มันโอเวอร์เกินไป แคโยนความผิดให้อัคโกะ ทำตัวเป็นผู้เสียหายก่อนตัวเองถูกล้อเรื่องอ้วกแตกเท่านั้นแหละ ถึงจะไม่แน่ใจว่าหมอนั้นทำไปโดยรู้ตัวหรือเปล่าก็เถอะ แล้วทางโรงเรียนว่าไง”

ฉันรู้สึกผิดคาคาที่อาริสะสนใจวิธีการจัดการของโรงเรียนด้วย ทั้งที่เธอจะเชื่อหนักแน่นแต่แรกแล้วว่าอาจารย์ทุกคนเป็นพวกไร้ประโยชน์ ฉันเล่าเรื่องอาจารย์โอฮาระให้ฟัง น่าจะอธิบายเรื่องราวตามลำดับให้เข้าใจแต่แรก ไม่เก็บไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ แบบนี้

ส่วนหนึ่งที่ฉันรู้สึกแบบนั้น เพราะรู้แล้วว่าอาริสะรับฟังสิ่งต่าง ๆ มากกว่าที่ฉันคิดไว้ รู้แล้วว่าเธอเป็นคนน่าไว้วางใจในระดับที่สามารถเล่าเรื่องทั้งหมดได้

“เฮ้อ โซเอีย โอฮาระก็บ้าไปอีกคน บ้าสุด ๆ สเปรย์ดับกลิ่นตัวเนี่ยนะ แคบอกว่าคุณนักเรียนตรงหน้า همینหรือไม่ همین ใช้จมูกตัวเองตัดสินก็รู้แล้วไม่ใช่หรอ ถูกพวกเด็กล้างสมองหรือไง ยิ่งกว่านั้นนะ คนที่จำเป็นต้องอาศัยห้องพยาบาลเรียนแทนคือโมโตยะมากกว่า”

ถ้อยคำเห็นแย้งของอาริสะคล้ายช่วยตัดเฉือนสิ่งที่เลื้อยเกาะทั่วร่างฉันทิ้งไป ตัดทิ้งฉับฉับ ๆ

อากิโกะ นี่คือการปลดโซ่ตรวนแห่งปัญหาทั้งปวงหรือเปล่า

“ฟังนะ อากิโกะ เธอไม่ได้ตัว همین แน่นนอน ของเสียจากร่างกายต้อง همینอยู่แล้ว แต่เรื่องนั้นทั้งฉัน ทั้งมิโนริ และทุกคนก็เหมือนกัน รวมถึงเวลาปากแห้งแล้วมีกลิ่นด้วย ถ้าคิดว่าคนที่ไม่ได้กลิ่นตัวเองมาก

ที่สุดคือตัวเอง ฉันจะเป็นคนยืนยันให้”

อาริสะยีนจุมกมาใกล้ตัวฉัน ไล่ตั้งแต่คอจนถึงรักแร้ ทำท่าทาง
สูดกลิ่นฟุดฟิดเกินจริงเล็กน้อย

“โอเค”

วินาทีที่เธอยกนิ้วโป้งขึ้นอย่างหนักแน่น ฉันรู้สึกเหมือนทั้งร่างเบาลง
ทันใด น้ำตาเอ่อท่วมราวปลดปล่อยสิ่งเลวร้ายที่ทับถมในร่างกายออกไป
อาริสะยีนปลงอกทิชชูรูปชอร์ตเค้กยื่นให้ฉัน ฉันซับน้ำตาด้วยกระดาษทิชชู
ที่หอมกลิ่นลาเวนเดอร์

“ขอบคุณ ขอขอบคุณมากนะ แต่ฉันว่าข้อสอบศูนย์คะแนนหรือ
จดหมายรักชวนอ้วกก็เอามาเปิดเผยไม่ได้เหมือนกัน”

“จริงสินะ จริงด้วย เอาละ ยินดีต้อนรับกลับมา อักโกะจังนักเรียน
ดีเด่น”

อาริสะยีนหลังเบาๆ ฉันตัดสินใจว่าจะลองไปโรงเรียนพรุ่งนี้
อักโกะ ตอนนี้นั้นฉันไม่กังวลใจขนาดนั้นแล้ว แต่หากถามว่าความ
ประหลาดเป็นศูนย์หรือเปล่า คงตอบว่าโน

เดี่ยวคงผ่านไปตัวเอง ฉันรู้สึกแบบนั้น

สุดท้ายฉันก็ไม่ได้เจอรุ่นพี่ อาริสะบอกว่าคราวหน้าจะพาไปแนะนำตัว
ในเวลาที่พบรุ่นพี่ได้ ดูเหมือนจะเป็นคนใจดีมากด้วยนะ

คนใกล้ตัวอักโกะ มีอาริสะหรือรุ่นพี่คนนั้นอยู่ไหม

สวัสดีค่ะ อากิโกะ ไม่บ่อยนักที่ฉันจะเขียนจดหมายสองวันติดกันแบบนี้

วันนี้ฉันไปโรงเรียนมาค่ะ ในจดหมายเมื่อวาน ฉันเขียนข้อความที่
ดูเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างมาก แต่เอาเข้าจริง ยิ่งเดินไปใกล้โรงเรียนเท่าไร
ข้าก็หนักขึ้นเรื่อย ๆ บอกไม่ถูกเหมือนกัน รู้สึกคล้ายกำลังแบกตะกร้า
มองไม่เห็นไวบนหลัง และหินก้อนยักษ์ก็ถูกใส่เข้ามาจนหนักอึ้ง หนักอึ้ง
ขึ้นเรื่อย ๆ

ทั้งที่เป็นหน้าหนาว แต่เหงื่อซึมออกจากฝ่ามือ ฉันยกมือแนบจุมก
สูดกลิ่นเต็มฟอด ไม่เหม็น ฉันบอกตัวเองเช่นนั้นแล้วเดินลอดซุ้มประตู

โรงเรียน

กว่าจะถึงห้องเรียน ขายังคงหนักขึ้นเรื่อย ๆ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร
ฉันกล่อมตัวเองพลางก้าวขึ้นบันไดทีละขั้น

ประตูปิดอยู่เพราะเป็นฤดูหนาว การเปิดมันออกต้องใช้ความกล้าหาญ
เช่นกัน ฉันสุดลมหายใจลึกครั้งหนึ่งแล้วเปิดประตูพรวด ทันไดนั้นอวลไอ
ของกลิ่นต่างๆ ก็ระเบิดทะลักออกมา ทั้งแซมพู โคโลญจน์ เหงื่อ อาหาร
ในข้าวกล่อง รองเท้า รวากับทุกกลิ่นผสมปนเปแยกไม่ออก

โอ้ เจ้ากลิ่นของโรงเรียน รู้สึกถึงวันวานเลยแฮะ

ไม่มีฉันก็เหม็นอยู่ดีไม่ใช่หรือ ฉันสงสัยขึ้นมาจิตใจ

แต่ถึงอย่างไร สายตาทุกคนก็ยังทำให้เจ็บปวด เต็มไปด้วยใบหน้า
ตื้นตระหนก มิโนริเองตอนแรกทำท่าตกใจ แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นสีหน้า
ชั่วร้ายพร้อมต้อนรับทันที

“รู้สึกไหมว่าวันนี้มีกลิ่นเหม็นๆ ทำไมกันนะ ทำไมกันนะ”

มิโนริตะโกนดังสุดเสียง โคตรฮาเลย พวกกลัวล้อเอ่ยคำประมาธนั้น
พลางหัวเราะออกมา ออกท่าทางถึงขั้นปรบมือ ให้ความรู้สึกเหมือนพยายาม
เรียกร้องความสนใจด้วยการหัวเราะสุดชีวิต ทั้งที่ความจริงไม่ใช่เรื่องตลก
ขนาดนั้น

เพียงแวบเดียว ในปากฉันแห้งผาก หัวใจเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ
แต่ทันทันนั้น ผู้พิทักษ์ความยุติธรรมก็ปรากฏตัว

อาริสะเปิดประตูดังครืด ตรงดิ่งไปที่มิโนริ หยุดยืนบริเวณที่เกือบชน
เข้ากับอีกฝ่าย ก็มองมิโนริตาเขม็ง คนตัวสูงอย่างอาริสะช่างน่าอิจฉา แต่
ฉันคิดว่าสิ่งที่ทำให้อาริสะดูเท่คือทำที่อื่นไม่อ่อนข้อให้ใคร

“เอาผ้าอนามัยใช้แล้วของคนอื่นออกมา เอากระเป๋ไปซ่อนไม่ให้เขา
เปลี่ยนผ้าอนามัย แล้วยังมาบอกว่าเหม็น แกมันสาระจริงๆ! ถ้าผ้าอนามัย
ใช้แล้วของแกมีกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ละก็ ฉันจะคุกเข่ากราบให้ดู ลอง
เอาออกมาต่อนี้สิ ว่าไง ได้ไหม ทำเหมือนผู้หญิงเป็นประจำเดือนคือ
สิ่งสกปรกนั่นหรือ แกมันยิ่งกว่าตาแก่ยุคโซวะ³¹ อีกนะ”

เมื่อได้ยินวาทลิลป์ของอาริสะ มิโนริหน้าแดง แต่ไม่อาจโต้ตอบอะไร

ได้แต่พยายามทำหน้าที่เป็นเชิงว่า บ้าหรือเปล่า เพื่อเรียกร้องความเห็นร่วมจากพวกกลัวลื้อ

“พวกตัวดีคนอื่นก็เหมือนกัน ในเน็ตอาจจะมียูทูปที่พวกเง่ามารวมตัวเล่าเรื่องกลั่นแกล้งคนอื่นเหมือนเป็นวีรกรรมผู้กล้า แต่ลองเขียนเรื่องที่พวกแกทำลงไปสิ ต่อให้คนในเน็ตเง่าแค่ไหน พวกแกก็ต้องถูกประณาม ถ้าใครเตรียมใจไว้แล้วว่าจะตั้งตนเป็นศัตรูกับผู้หญิงมีประจำเดือนทั้งโลก ก็เชิญไว้วายวายง่ๆ ว่าเหม็นอะๆ ต่อไปได้เลย”

อาริสะกวาดสายตามองรอบห้องเรียน เด็กที่สบตากับอาริสะรีบหลบตาด้วยท่าทางหวาดหวั่น

“พวกฉันแค่ถูกลากไปเกี่ยวนี่นา”

เด็กบางพิมพ์ไม่ยอมรับเช่นนั้น ขณะที่บางคนเริ่มร้องให้ออกมา โดบะจังไม่สบตาใคร ทำท่าเหมือนก้มหน้า แต่คล้ายกำลังจ้องไปยังจุดหนึ่งบนพื้นมากกว่า

จังหวะนั้นโมโตยะคุงเข้ามาในห้องเรียนพอดี เขาสังเกตเห็นฉันในห้องเรียนซึ่งอวลด้วยบรรยากาศต่างจากปกติ เขาเอามือปิดปากทันที สิ่งนั้นไม่หลุดรอดสายตาอาริสะไปได้

“โมโตยะ ความโอเวอร์ของแกนี่นะ...”

ฉันเดินไปหาอาริสะแล้วคล่องแขนเธอเพื่อบอกว่าพอแล้วละ จากนั้นหันกลับไปมองโมโตยะคุงที่กำลังหน้าซีด

“ช่วงปีสองนี้ฉันจะเรียนที่ห้องพยาบาลแทน จะบอกอาจารย์โอฮาระไว้ว่าตอนปีสามขอย้ายคนละห้องกับโมโตยะคุงด้วย”

ฉันพูดเช่นนั้นแล้วออกจากห้องเรียน เดินมุ่งหน้าไปยังห้องพักครูทันที ประกาศเจตนารมณ์ต่อหน้าเหล่าอาจารย์ประจำชั้นปีที่สองพร้อมกับอาริสะที่เดินตามมา ว่าจะอาศัยห้องพยาบาลเรียนแทน

อากิโกะ ตอนพวกอาจารย์ทำหน้าที่เหวอปากค้าง ตลกมากเลยนะ

³¹ 昭 和 時 代 (Shōwa Era) การนับช่วงยุคสมัยหนึ่งในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ตรงกับปี ค.ศ. 1926 ถึง ค.ศ. 1989

ไหนจะวรรคทองของอาจารย์โอสระอีก

“โล่งออกไปที ในที่สุดก็มาโรงเรียนได้แล้วสินะ”

อาจารย์ถึงกับร้องให้ด้วยความยินดี जबสิ้นกันที อาริสะกล่าวเช่นนั้น

อาจารย์ส่วนมากคงเชื่อว่า หากนักเรียนที่หายหน้าไปกลับมาโรงเรียนอีกครั้ง เท่ากับปัญหาถูกสะสางแล้ว ไม่ว่าจะปัญหาที่โรงเรียน ปัญหาครอบครัว ปัญหาด้านสุขภาพ ปัญหาด้านจิตใจ สาเหตุต่างๆ มีมากมาย คงเป็นเรื่องประหลาดหากมีคนคิดว่าแค่มาโรงเรียนได้ก็โอเค แม้ปัญหาเหล่านั้นยังไม่ถูกแก้ไขโดยสิ้นเชิงก็ตาม

ถึงอย่างนั้นฉันก็มีความสุข เพราะมีเพื่อนช่วยแก้ปัญหาก็โรงเรียนให้ ไม่ว่าจะสถานที่จะเป็นห้องเรียนหรือห้องพยาบาล อย่างไรก็ตามฉันจะไปโรงเรียนแน่นอน

รวมทั้งวันมะรีน ทั้งวันมะเรื่อง เพื่อมุ่งหน้าสู่ที่ที่เธออยู่--

ากิโกะ มัธยมปลายปีที่สองเหลืออีกเพียงเดือนเดียวค่ะ เรื่องราวเกิดขึ้นมากเกินไป ไม่มีช่องว่างให้เกิดภาวะขว้างโลกสำหรับวัยว่าน แต่ความปรารถนาอันแรงกล้าต่างๆ เช่น อยากเป็นที่รัก หรืออยากรู้ความหมายที่ตัวเองเกิดมา อาจเป็นตัวบ่งบอกว่าฉันก็มีช่วงเจริญพันธุ์ชั้นที่สอง³² กับเขาเหมือนกัน

แต่ไม่อยากถูกใครบอกว่าเป็นโรคเด็กมอสอง³³ เท่าไรหรอก

หลังจากเหตุการณ์นั้น ฉันไปโรงเรียนทุกวัน เมื่อวานห่มำผ้าซื้อ รองเท้าใหม่ให้ เป็นรองเท้าผ้าใบสีขาวที่สามารถใส่ไปโรงเรียนได้ แต่เชือก

³²Secondary Sex Characteristics เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศทุติยภูมิ เป็นช่วงที่ร่างกายมีความเปลี่ยนแปลงจากการเจริญเติบโตในลักษณะทางเพศ เช่น อวัยวะต่างๆ ของร่างกายเปลี่ยนรูปร่าง เสียงแตกพรา มีประจำเดือน และมีการพัฒนาด้านอารมณ์ความรู้สึก

³³Middle School 2nd Year Syndrome พฤติกรรมที่มักเกิดในวัยรุ่นตอนต้นหรือประมาณชั้นมัธยมปีที่สอง ซึ่งมาจากความรู้สึกต้องการค้นหาตัวเอง เป็นที่ยอมรับ และโดดเด่นกว่าคนอื่น บางครั้งส่งผลให้การแสดงออกดูผิดปกติ เช่น ก้าวร้าว หมกมุ่นในโลกเพื่อฝืนสื่อสารกับคนอื่นไม่ค่อยได้ อาการนี้เป็นที่รู้จักในคำสแลงภาษาญี่ปุ่นว่า “จูนิเยียว” (中二病)

รองเท้าที่ติดมาด้วยเป็นริบบิ้นสีน้ำเงินเข้มมีลายจุดสีขาว ได้ยินว่านิยมกัน
ในหมู่นักเรียนหญิงมัธยมปลาย น่ารักมากจนอยากเอาไปวางตกแต่งบนชั้น
ทีเดียว

ดูเหมือนหม่อม้าจะค่อนข้างชินกับงานดูแลผู้ป่วยตามบ้านแล้ว แต่
พอเห็นหม่อม้าเหนื่อยจนนั่งค้างในร่างมนุษย์ ก็พาให้คิดว่าตอนเป็นตุ๊กตา
หม่อม้าอาจมีความสุขมากกว่า ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมป๊ะป้าจึงบอกว่า
ไม่จำเป็นต้องฝึกพาหม่อม้าไปโรงพยาบาล

ไม่อยากจะเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้หม่อม้าเลย

ไม่แน่ใจว่าอาริสะรับรู้ถึงความรู้สึกเช่นนั้นของฉันหรือเปล่า ไม่สิ
อากิโกะ อาริสะต้องเป็นผู้มีพลังวิเศษแน่เลย เพราะแต่ละจังหวะของเธอ
ช่างเหมาะเจาะพอดีอย่างไรที่ดี

ฉันกับอาริสะอยู่ในช่วงอาศัยห้องพยาบาลเรียนแทน แต่ที่จริงไม่มี
ความจำเป็นใดๆ ต้องอยู่ที่ห้องพยาบาล ตอนนี้เราจึงอาศัยห้องสมุดเรียน
แทน ถึงกระนั้น อาริสะยังขาดเรียนบ่อย สัปดาห์หนึ่งมาได้สามวันก็ถือว่า
เก่งแล้ว

ฉันเคยถามว่าทำไมเธอจึงไม่มา จากนั้นได้คำตอบดังนี้

“อันดับแรก ฉันเกลียดการเรียน แล้วก็ ฉันเองเป็นเด็กถูกกลั่น-
แกล้งเหมือนกันนะ”

ทั้งที่ไวยโสมีโนริได้ขนาดนั้น ไม่น่าเชื่อว่าอาริสะจะถูกกลั่นแกล้งได้

“มีโนริเป็นพวกคิดค้นๆ เลยแสดงออกทุกอย่างชัดเจนใช้ไหม คน
เง่าประเภทรุ่นรับมือไม่ยากหรอก แต่จะมีพวกที่ฝีมือร้ายกาจ คอยตอแย
อยู่ในเงามืด ซ้ำมเส้นไปมาระหว่างกลั่นแกล้งกับรังควาน ขณะเดียวกัน
ก็ทำตัวสงบเสถียรเรียบร้อยไว้”

“แต่ถ้าต้องยอมเสียน้ำตาให้พวกนั้นก็คงเจ็บใจแย่ มีอะไรที่ฉันพอ
ทำได้ก็จะช่วยนะ”

“ไม่ต้องเลย ไม่ต้อง พวกนั้นเป็นแค่ศัตรูในโรงเรียน ไม่ใช่ศัตรูของ
ชีวิต ทั้งคนที่ฉันอยากปกป้องและคนที่ต้องต่อสู้ด้วยนะอยู่นอกโรงเรียน
ดังนั้นสำหรับพวกสวะก็แค่เมินเฉย เมินเฉยอย่างเดียว แต่การถูกตอแย

ทุกที่ทุกวันมันน่ารำคาญ ฉันเลยปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมล่ะ”

ฉันรู้สึกว่าคุณทำความเข้าใจได้เหมือนกัน แน่نون ฉันสนใจเรื่องคนที่อาริสะอยากปกป้องและศัตรูของเธอ แต่ที่เป็นเขตห้ามแตะต้อง ตราบใดที่อาริสะไม่เล่าให้ฟัง ต่อให้สนิทกันแค่ไหน อาริสะก็ยังมีเรื่องภูมิหลังของอาริสะเอง อย่างที่ฉันไม่เล่าเรื่องคดีของหม้าม้าให้อาริสะฟัง

เอาเถอะ อีกเรื่องคือดูเหมือนเธอจะไม่ชอบเรียนจริงๆ ระหว่างทำแบบฝึกหัดทบทวนในแผ่นเอกสาร เธอบ่นอุบไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งว่า คณิตศาสตร์จำเป็นต่อชีวิตด้วยหรือ

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงตกใจกับคำถามเหนือความคาดหมาย

“อัคโกะจะเอาใจตอนมอปลาย”

จริงอยู่ที่อีกไม่นานก็จะขึ้นชั้นปีที่สาม เป็นช่วงเวลาแห่งการเริ่มคิดถึงเส้นทางอนาคต แต่ไม่คิดเลยว่าจะได้ยินจากปากอาริสะ ผู้ที่ดูจะไม่คิดเรื่องนั้นมากที่สุด

“อยากเข้าโรงเรียนมัธยมปลายคิโยเสะอยู่หอ”

นั่นเป็นโรงเรียนที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงที่สุดในบรรดาโรงเรียนรัฐบาลที่สามารถขั้จักรยานไปจากอพาร์ทเมนต์ของฉันได้

“สมแล้วที่เป็นอัคโกะจึงจอมอัจฉริยะ”

เธอพูดคล้ายเย้าแหย่ แต่ไม่แฝงความรู้สึกเหน็บแนม ครั้งสุดท้ายที่ฉันหน้าแดงเพราะมีคนพูดแบบนั้น รู้สึกเหมือนเป็นความทรงจำทางไกลตั้งแต่ชาติที่แล้ว ตอนนั้นปีะปายังอยู่

“แต่คงไม่ไหว”

ฉันถอนหายใจโดยอัตโนมัติ

“อีกแล้วๆ ถ่อมตัวจริงนะ ถึงเก็บตัวอยู่ในบ้านมาเป็นปี แต่เรื่องแค่นี้กลัวๆ ใช่มั้ย”

“ไม่ใช่เรื่องเรียนหรอก เงินนะสิ โรงเรียนรัฐบาลก็จริง แต่คงมีค่าใช้จ่ายหลายอย่าง พอดูข้อมูลแนะนำโรงเรียนก็เห็นเขียนไว้ว่าห้ามทำงานพิเศษ ถ้าเข้าไปแล้วสุดท้ายกลายเป็นว่า เรียนต่อไม่ไหวแล้วล่ะ ทุกอย่างก็จบ ว่าแต่อาริสะจะเอาอย่างไร”

“ฉันก็จะเข้าคิโยสะะ”

อาริสะพูดด้วยสีหน้าจริงจัง ล้อเล่นหรือเปล่า คำนั้นผุดขึ้นมาจ่อที่คอหอย แล้วเธอก็ยิ้มกว้างเห็นฟัน

“เรียนภาคพิเศษ”

จะว่าไป ฉันนี่ก็ออกแล้วว่าโรงเรียนมัธยมปลายคิโยสะะมีการศึกษาภาคพิเศษด้วย

“รุ่นพี่เรียนอยู่ที่นั่นนะ ตอนกลางวันทำงานพิเศษที่ร้านสะดวกซื้อ”

งานพิเศษ คำนั้นดึงดูดความสนใจของฉัน แต่โรงเรียนมัธยมปลายภาคพิเศษสำหรับฉัน มีเพียงภาพจำของเด็กเกรกกับคนแก่มานั่งเรียนอักษรคันจิง่าย ๆ หรือการคำนวณเลขคณิตพื้นฐาน อาริสะคล้ายจะมองเห็นภาพลักษณ์อันขัดสนในหัวของฉัน เธอว่าต่อ

“ได้ยืมว่ารุ่นพี่พักการเรียนไปตอนมอดัน คนรอบข้างคะยั้นคะยอว่าอย่างน้อยควรเรียนให้จบมอปลาย เลยลองเข้าเรียนภาคพิเศษดู แต่แล้วถึงกับบ่นว่ามีเด็กหัวดีเพียบเลย ดูเหมือนจะมีนักเรียนหลายคนในตอนแรกเรียนภาคกลางวันตามปกติ แต่เกิดเหตุอะไรสักอย่างทำให้เปลี่ยนมาเรียนภาคพิเศษ ฉันเองก็ประหม่อมันต่ำไปหน่อย”

อาริสะแลบลิ้นแบริว

“เส้นทางหลังเรียนจบก็ต่างกันไป มีทั้งคนที่ทำงานทำ คนที่ไปต่อโรงเรียนวิชาชีพ แล้วยังมีคนเรียนต่อมหาวิทยาลัยด้วย แถมยังเป็นมหาวิทยาลัยดังอีกต่างหาก”

เรื่องที่ไม่เคยคาดคิดถูกเล่าผ่านปากอาริสะออกมาเรื่อย ๆ ฉันได้แต่ตะลึงงัน ทว่าบางจังหวะก็พยักหน้าเออออทั้งที่ยังอ้าปากค้าง

“แต่ในข้อมูลทั้งหมดที่ฟังจากรุ่นพี่ เหตุผลที่ฉันอยากลองเข้าเรียนศึกษาภาคพิเศษเป็นเพราะมีอาจารย์ที่คอยรับฟังนักเรียนเป็นอย่างดี แต่ก็เะพวกไม่เอาไหนอย่างโอฮาระก็คงมีเหมือนกัน แถมรู้สึกว่ามันน่าจะเยอะกว่าด้วย แต่ได้ยินว่าอาจารย์ของรุ่นพี่เป็นคนไว้วางใจได้ ถ้าพยายามเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับสังคมไว้ภายใต้สถานที่ที่มีผู้ใหญ่ประภานั้น ก็คงใช้ชีวิตต่อไปได้โดยไม่เตลิดไปสู่หนทางผิดเพี้ยน หรือดำดิ่งจมลึกลงไป เธอว่าฉันไหม

แต่ผู้ใหญ่ที่ดูเข้าท่าเนี่ย ลักษณะเป็นแบบไหนกันนะ”

คนที่ฉันนึกถึงทันทีคือป๊ะป๋า แต่ก็ไม่ใช่เสียแล้ว คนต่อไปคือหม้าม้า ต้องขอโทษจริงๆ แต่หม้าม้าคงทำให้ฉันใจไม่ได้ ท่านประธานละ คงยุ่งกับการดูแลรรยา ใบหน้าผู้ใหญ่ที่ฉันรู้จักหม่นวนในหัวเหมือนรูเล็ตต์ แต่แม้จะหม่นไปถึงเมื่อไร ก็ไม่มีที่ท่าจะหยุดตรงเป้าให้ได้ดูทันทว่า คนนี้แหละ!

“เอาเถอะ รอบตัวฉันมีแต่พวกไม่ได้เรื่องนี่นา เขาเป็นว่าด้วยเหตุผลที่บอก ฉันเลยตั้งใจจะลองไปเรียนภาคพิเศษดู ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ได้แปลว่าฉันชวนอัคโกนะนะ ฉันไม่รู้เรื่องทุนการศึกษาเท่าไร แต่ถึงเป็นภาคธรรมดา ถ้าเป็นโรงเรียนรัฐบาลก็น่าจะพออยู่ได้ไม่ใช่หรือ แถมดูเหมือนบริษัทของพวกเขาพอจะกำลังไปได้สวยด้วย”

ฉันเอียงคอจ้องกับประโยคสุดท้าย

“บริษัทของพวกเขาพอหรือ”

“อ้าว ไม่รู้หรือ หมอนั่นเปิดบริษัทจัดหาแรงงานกับฮายาซากะตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว ได้ยินว่าส่วนใหญ่เป็นงานดูแลคนป่วยตามบ้าน แม่ของอัคโกะก็ทำงานให้ที่นั่นไม่ใช่หรือ เหมือนหมอนั่นจะพูดว่าบริษัทกำลังได้รับความนิยมหรืออะไรทำนองนั้น”

ฉันไม่รู้เรื่องเลย หม้าม้าคงคิดว่าไม่จำเป็นต้องบอกฉันเพราะเรื่องงานเหมือนเดิม ไม่แน่มันอาจเป็นสาเหตุที่ฮายาซากะมาหาที่บ้านอีกครั้งก็ได้

“เอาเถอะ อัคโกะไม่จำเป็นต้องไปยุ่งกับหมอนั่นหรอก ต่างคนต่างอยู่ห่างๆ นะถูกต้องแล้ว เรื่องนั้นอาจต้องขอบคุณโรคจิตฮายาซากิก็ได้ ฉันเองพอขึ้นมอปลายก็ตั้งใจจะทำงานพิเศษ เก็บเงินแล้วพาน้องชายออกไปจากบ้านเสียที...อ้อ คืองี้ รุ่นพี่บอกว่าอยากเจออัคโกะนะ วางเมื่อไรละเราบ้านนั้นพ่อแม่อุยวันเสาร์อาทิตย์ ช่วงเที่ยงของวันธรรมดาจะเหมาะที่สุด พู้งี้โดดเรียนมาไหม อ๊ะ แต่ถึงไม่ใช่ที่ลับตาคน อัคโกะจะโอเคหรือเปล่า ไมมีโทรศัพท์มือถือด้วยนี่ เขาเป็นว่าตอนนี้เลือกวันที่สะดวกมาสักสองสามวันก่อน”

จังหวะพูดของอาริสะเหมือนการนำถ้อยคำไม่จำเป็นมาซ้อนทับเพื่อปกปิดคำพูดสำคัญที่เปลือยหลุดปาก ฉันเลิกคิดหาว่าคำพูดสำคัญคือคำไหน

แล้วลองเสนอม่ว่าจะโดดเรียนตามที่เธอบอกเพื่อไปพบรุ่นพี่ดู

ไม่ใช่ว่าไปโรงเรียนไม่ได้ แต่เลือกที่จะไม่ไป

อากิโกะ รู้สึกตื่นเต้นบ้างไหม แหม เราสองคนมันเด็กเรียนนี่นา...

เธอเองก็คงไม่ได้เปลี่ยนนิสัยเดิมไปขนาดนั้นใช่ไหม

อากิโกะ สวัสดีค่ะ วันนี้ครบรอบสี่ปีพอดีหลังจากจดหมายของเธอส่งมา

วันนี้ฉันได้พบสิ่งใหม่ในชีวิต นั่นคือการไปเจอคุณจิเอริ รุ่นพี่ของ
อาริสะ เธอดูดี น่ารักเป็นที่สุด อ่อนโยนและดูสมเป็นเด็กผู้หญิง

ได้ยินว่าตอนเด็กๆ เธอกับอาริสะอาศัยอยู่ในหอพักชุมชนเคหะเดียว
กัน ตอนอยู่กับฉัน อาริสะจะเรียกเธอว่ารุ่นพี่ แต่พออยู่ต่อหน้าเจ้าตัวกลับ
เรียกจิเอริจังๆ รวากับเรียกชื่อพี่สาวคนสนิท เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ฉันเห็น
อาริสะอดอ้อนใครสักคน เธอบอกว่ามีน้องชาย แสดงว่าตอนอยู่บ้านเธอ
เป็นพี่ นั่นคงทำให้เธออยากได้รับความสนใจจากคุณจิเอริมากเป็นพิเศษ

ฉันเองก็อยากมีพี่น้องบ้างจัง พี่ชายสักคนที่พึ่งพาได้ แน่แน่นอนเป็น
พี่สาวก็ย่อมดี จะเป็นน้องชายหรือน้องสาวก็ได้ หากมีน้องชายทะเล้นๆ
อาจช่วยให้หม้าม้ายิ้มได้มากกว่านี้

คุณจิเอริบอกว่าเธอเป็นลูกคนเดียวเช่นกัน

เราสามคนพูดคุยกะพลาบกันขมในห้องคุณจิเอริที่ฉันเคยไปมาก่อน
แล้ว กิจกรรมมีแค่นั้นแต่ก็สนุกมาก ฉันรู้เรื่องวงคิปปินไอดอลมากขึ้น
ด้วยนะ คุณจิเอริมีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เธอเปิดรูปที่อยู่ในนั้นให้ดูเยอะเลย
สิ่งที่น่าสนใจคือ บนฝาหลังโน้ตบุ๊กติดสติ๊กเกอร์เขียนด้วยลายมือว่า
“ฟอร์เมตเรียบร้อยแล้ว”

“สงสัยจะเก็บมาจากที่ไหนสักแห่งในวันทิ้งขยะขึ้นใหญ่ละมัง”

คุณจิเอริบอกเช่นนั้นพร้อมหัวเราะไปด้วย เธอเล่าว่าบางครั้งส่วนหนึ่ง
ของความทรงจำจะหลุดหล่นหายไปเฉยๆ แล้วหยิบไม้กอล์ฟที่ใช้จนเย็น
กับโทรทัศน์ลายเสือให้ดูด้วย ของฉันไม่ใช่แค่ส่วนหนึ่ง ความจำเรื่องวิชาเลข
หายไปทุกส่วนเลย อาริสะช่วยรับมุกได้ตอบ แต่อย่างไรฉันก็ไม่เคยมี
ประสบการณ์แบบนั้น แม้มีเรื่องอยากลืมมากมายก็ตาม

เอาน่า พักเรื่องหดหู่ไว้ก่อน ที่น่าสนใจคือคอมพิวเตอร์

ฉันตื่นตื่นเมื่อเห็นว่ามีช่องใส่แผ่นดิสก์ด้วย พอบอกว่ามีแผ่นดิสก์แผ่นหนึ่งอยากให้คุณจิเอริช่วยเปิดดูให้หน่อย เธอบอกว่าให้นำมาได้ทุกเมื่อจะใช้คอมพิวเตอร์เองตอนเธอไม่อยู่ก็ได้ และเสริมว่าเธอมีสมาร์ตโฟนอยู่แล้ว จึงใช้คอมพิวเตอร์สำหรับเล่นแผ่นดีวีดีหรือซีดีเท่านั้น ไม่ต้องกังวลใดๆ เพราะไม่มีของส่วนตัวอยู่ในนั้นเลย ไม่ว่าอีเมลหรือรูปถ่ายก็ตาม

แต่จะให้จัดการเองก็นะ อย่าว่าแต่ใช้คอมพิวเตอร์เลย แค่เข้าบ้านที่เจ้าของไม่อยู่ก็รู้สึกต่อต้านแล้ว เรื่องนั้นฉันถามเธอว่าคนที่บ้านจะไม่โกรธหรือไม่แค่น้อย เธอบอกพร้อมรอยยิ้ม แล้วเล่าว่าคุณพ่อเป็นทนายความ (สุดยอด!) ส่วนคุณแม่ล้มป่วยบ่อยเลยต้องเข้าออกโรงพยาบาลอยู่เรื่อย คุณจิเอริจึงมักอยู่ตัวคนเดียว หากมีเพื่อนมาบ้านจะยินดีต้อนรับอย่างยิ่ง

“เฉพาะสาว ๆ เท่านั้นจะ”

คุณจิเอริพูดพร้อมเผยรอยยิ้มนุ่มละมุน ตอนนั้นเอง ความกังวลก่อตัวขึ้นในใจฉันแวบหนึ่ง

ทำไมกัน ช่างคล้ายหมาบ้าเหลือเกิน ฉันดันรู้สึกแบบนั้นเสียได้ แต่ก็นะ จุดร่วมของทั้งคู่คือการเป็นสาวงามผิวขาวหุ่นเพรียว คงไม่ผิดอะไรหากจะบอกว่าคล้ายกัน ไม่จำเป็นต้องรู้สึกกังวลเสียหน่อย

อีกเรื่องคือ วันนี้ฉันเจอเจ้าของตึกที่หน้าอพาร์ทเมนต์ ความจริงบ้านเจ้าของอยู่ไกลออกไปเล็กน้อย แต่ได้ยินว่าวันนี้มีเจ้าหน้าที่จากที่ว่าการเทศบาลเมืองมาตรวจสอบถึงดับเพลิงแต่ละชั้นของอพาร์ทเมนต์ ซึ่งเป็นอาคารสองชั้นสร้างจากไม้

ความทรงจำเกี่ยวกับไฟไหม้ประทับแน่นอยู่ในหัว เหตุเพลิงไหม้ร้านอาหารจบลงด้วยความเสียหายเพียงระดับนั้นเพราะฮายาซากะใช้ถังดับเพลิงดับไฟไปส่วนหนึ่งก่อนรถดับเพลิงมาถึง ดูเหมือนมันจะมีส่วนช่วยไว้มากเหมือนกัน ทั้งที่ตอนนั้นดูไม่ค่อยมีประโยชน์อะไรแต่ๆ แต่ใครจะไปรู้ละเนอะ

ฉันจะใช้ถังดับเพลิงไหม้หรือเปล่า แต่ก็เถอะ คงได้แต่ภาวนาให้ไม่เกิด

ไฟไหม้เป็นครั้งที่สอง

ไม่เอาๆ ฉันไม่ได้อยากเขียนเรื่องนี้สักหน่อย ดูเหมือนท่านประธานตัดสินใจแล้วว่า จะปิดบริษัทลงในอีกไม่ช้า อาจไม่เกี่ยวกับเสียทีเดียว แต่ก่อนอื่นฉันตั้งใจจะขอคุณจิเอริเปิดดูแผ่นดิสก์ให้เรียบร้อย

ฉันลำบากใจหากต้องเข้าห้องโดยพลการ จึงอยากติดต่อไปก่อนแล้วจะอย่างไรละ ฉันสนิทกับอาริสะมากขึ้นก็จริง แต่ไม่ถึงขนาดสัญญาว่าจะออกไปเที่ยวด้วยกันในวันหยุดฤดูร้อน จึงไม่สามารถฝากข้อความโดยตรงถึงคุณจิเอริ เอาনা ฉันถามเบอร์โทรศัพท์มือถือของคุณจิเอริมาแล้ว จะยืมหม่ำหรือใช้โทรศัพท์สาธารณะก็ได้ แค่อติดต่อไปก็พอ

เฮ้อ ฉันก็อยากมีสมาร์ทโฟนเหมือนกัน

เมื่อรู้วันที่จะไปแล้ว ควรแจ้งอาริสะไว้หรือเปล่า แต่ถ้าแผ่นดิสก์เป็นของบริษัทจริงๆ ฉันก็อยากเอาไปคืนวันนั้นเลย คงรู้สึกผิดถ้าเรียกอาริสะออกมาเพียงเพื่อจัดการธุระของตัวเอง สมมติว่าตอนไปบ้านรุ่นพี่แล้วมีโอกาสดูอาริสะก็ค่อยบอก แบบนี้ได้ไหมนะ

เอาเป็นว่าก่อนอื่น ช่วงวันหยุดฤดูร้อน ฉันจะทุ่มเทพลังใจถึงความรู้ที่เรียนซ้ำๆ เพื่อนกลับคืนมาให้ได้!

อากิโกะ ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ วันนี้ทั้งวันฉันใช้ชีวิตอยู่ในตู้ติดผนังมืดและแคบ รู้สึกเหมือนกลับไปอยู่ในครรภ์ของหม่ำมาจริงๆ ฉันครุ่นคิดเรื่องของปีป่าและหม่ำมาภายใต้อารมณ์ความรู้สึกเช่นนั้น เรื่องราวเนิ่นนานก่อนที่ฉันจะเกิดมา...

หากฉันสามารถติดต่อกับเธอทางโทรศัพท์หรืออีเมลได้ เธอคงบอกฉันว่า ดูข้างในแผ่นดิสก์แล้วสินะ พลังถอนหายใจออกมาแน่ ถ้าอย่างนั้นช่วยเขียนจดหมายบอกล่วงหน้าหน่อยสิ เขียนในจดหมายตอนนั้นก็ได้ แค่อัจฉริลขีตก็ยังดี

เขียนไว้เลยว่าถ้าเจอแผ่นดิสก์ตอนจัดการของส่วนตัวของปีป่า ไม่ต้องดูข้างใน รีบทิ้งไปซะ แต่กินะ แบบนั้นคงไม่ต่างจากบอกว่าให้หาแผ่นดิสก์แล้วเปิดดูนั่นแหละ

อาจดีแล้วก็ได้ที่ฉันรู้ความจริง

แถมยังโชคดีที่ตอนนั้นมีคุณจิเอริอยู่เป็นเพื่อน

วันหยุดฤดูร้อนของการศึกษาภาคพิเศษและภาคปกตินั้นเหมือนกัน คุณจิเอริบอกว่าเธอมีงานพิเศษที่ร้านสะดวกซื้อทุกวัน ให้ฉันมาที่บ้าน ประมาณสี่โมงเย็น ซึ่งเป็นเวลาเลิกงาน

ฉันไปที่บ้านตรงเวลาพอติดบอดี้ แต่คุณจิเอริไม่อยู่ ฉันเข้าไปในห้องอย่างหวาดหวั่น คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่เคยอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ถูกวางไว้บนโต๊ะกลางห้องซึ่งปกติใช้รองรับขนมมมเนยต่างๆ ราวกับจัดไว้ให้ฉันใช้งานสะดวก

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องให้คุณจิเอริดูเป็นเพื่อน จึงเปิดคอมพิวเตอร์ด้วยตัวเอง เมื่อใส่แผ่นดิสก์เข้าไปก็ปรากฏไฟล์เอกสารเพียงหนึ่งเดียว

หัวข้อคือ “แต่ลูกของเรา”

ฉันเปิดไฟล์พร้อมกลิ่นน้ำลายลงคอ

ตะวันตกดิน ฉันยังเหม่อมองจอคอมพิวเตอร์ในห้องมืดสนิท หน้าจอที่เปิดค้างไว้ที่เดิมเนิ่นนานเปลี่ยนเป็นสกรีนเซฟเวอร์ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ บนพื้นหลังสีดำมีวงกลมหลากสีล้นปรมาณูและหายไปสลับกันราวฟองสบู่แตกตาของฉันสะท้อนภาพเหล่านั้นอยู่นาน แต่ในหัว ข้อความที่เพิ่งอ่านไปเปลี่ยนเป็นมโนภาพ หมุนวนฉายซ้ำต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด

ทุกครั้งที่มันหมุนวนกลับมา ฉันรู้สึกคล้ายมโนภาพเหล่านั้นบิดเบี้ยว โยเย่ขึ้นเรื่อย ๆ อาจเป็นเพราะน้ำตาที่ไหลจากดวงตาของฉันส่งผลกระทบถึงส่วนลึกของสมองก็ได้

มโนภาพหยุดฉายตอนไฟในห้องสว่างขึ้น เหมือนในโรงภาพยนตร์ ป๊ะป๋าจะรอให้ถึงตอนนั้นแล้วค่อยลุกจากที่นั่ง แม้เป็นเพียงภาพยนตร์สำหรับเด็กก็ตาม แต่ไฟนี้ไม่ได้สว่างขึ้นเอง คุณจิเอริกลับมาแล้ว

“ขอโทษที่ คนเปลี่ยนกะมาสายนะ เอานี้ ฉันได้มาจากร้าน กินด้วยกันสิ”

ภาพในดวงตาฉันยังพร่ามัวจนไม่รู้ว่าของในถุงพลาสติกที่คุณจิเอริวางไว้ข้างคอมพิวเตอร์คืออะไร คุณจิเอรินั่งลงข้างๆ ใช้มือแตะหลังฉัน

เบาๆ มือของเธออบอุ่น

“มีเรื่องเศร้าๆ ไหมหรือ”

เธอถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ฉันส่ายหัว คุณจิเอรียืนขึ้น หยิบผ้าขนหนูออกมาจากลิ้นชักตู้แล้วยื่นให้

“ล้างหน้าแล้วอาจจะสดชื่นขึ้นนะ รู้ใช่ไหมว่าอ่างล้างหน้าอยู่ตรงไหน”

ฉันรับผ้าขนหนูอ่อนนุ่มผืนสีชมพูมีลายจุดสีขาว แล้วเดินไปที่อ่างล้างหน้า ใบหน้าสะท้อนในกระจกเงาบานใหญ่ เปลือกตาบวมแดงเกือบปิดทั้งดวงตา ฉันสัมผัสถึงความอ่อนโยนของคุณจิเอรีได้อย่างลึกซึ้งอีกครั้ง เพราะเธอไม่ร้องแตกตื่นเมื่อเห็นฉัน

“ขอโทษค่ะ ขอบคุณมากนะคะ”

เมื่อกลับมาที่ห้อง ฉันค้อมหัวแล้วคืนผ้าขนหนูให้คุณจิเอรีซึ่งกำลังหิวผม จากนั้นนั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ ปิดเครื่อง ดึงแผ่นดิสก์กลับมาใส่ในกระเป๋าทิ้งไว้ตรงเท้า ปิดฝาหลังคอมพิวเตอร์ราวจะแอบซ่อนหน้าจอไว้ ทั้งที่ไม่มีข้อมูลใดหลงเหลือ ฟลอร์แมตเรียบร้อย ข้อความนั้นแล่นเข้ามาในสายตา

“มนุษย์เราถ้าฟลอร์แมตเครื่องได้บ้างก็คงดีนะ”

คุณจิเอรีนั่งลงข้างฉันแล้วพูดลอยๆ ฉันตกใจสะดุ้ง เพราะถ้อยคำนั้นฟังดูเหมือนคุณจิเอรีร่วมตรวจสอบเนื้อหาในแผ่นดิสก์กับฉัน ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ แต่ฉันคิดว่าถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็คงดี

หากสามารถลบล้างเรื่องราวเจ็บปวดทั้งหมดแล้วเริ่มชีวิตใหม่ได้ ฉันจะฟลอร์แมตข้อมูลในหัวตัวเองตอนนี้เลยไหม คำตอบคือ โน เพราะสิ่งที่จะหายไปไม่ได้มีเพียงเรื่องร้าย แต่เรื่องที่มีความสุขจะหายวับไปทั้งหมดด้วย

ความทรงจำเกี่ยวกับปีปะ รสชาติมาเดอลินของหม่าม้า เรื่องที่อริสะช่วยฉันไว้ คนที่คอยอยู่ข้างกันในตอนนี้ ไม่ว่าความทรงจำของปีปะ ความทรงจำของหม่าม้า หรือความทรงจำของมนุษย์คนใด หากทุกคนสามารถลบมันได้ตามสะดวก ฉันอาจไม่ได้เกิดมาบนโลกนี้ก็ได้

การไม่ปรารถนาจะฟลอร์แมตทิ้ง แปลว่าชีวิตของฉันยังมีความสุขอยู่หรือเปล่า

น้ำตาลไม่ไหลแล้ว คุณจิเอริไม่เอ่ยถามเหตุผลที่ฉันร้องไห้ เธอออกจากห้องไปครั้งหนึ่ง ชงโกโกอุ่นๆ กลับมาให้ มีมาร์ชเมลโลว์รูปหัวใจ สีชมพูลอยอยู่ในแก้ว ถูงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อที่มีโดนัทสองชิ้น เธอบอกให้เลือุก่อนได้เลย ฉันลังเลอยู่นานก่อนตัดสินใจเลือกชิ้นที่เคลือบช็อกโกแลต

คุณจิเอริบอกว่าความจริงชอบชิ้นนี้มากกว่า แล้วฉีกโดนัทใส่คัสตาร์ดครีมของตัวเองครึ่งหนึ่งวางไว้หน้าฉัน ฉันจึงทำแบบเดียวกันคืนให้ เอาแบบนี้แต่แรกก็สิ้นเรื่อง เราทั้งคู่หัวเราะให้กัน ฉันไม่อาจคิดยืมเยาะอาริสะได้อีกแล้ว เพราะตัวเองก็รู้สึกจากใจเหมือนกันว่าหากได้คุณจิเอริเป็นพี่สาวก็คงดี

ฉันดูกระเจกเงาในห้องของคุณจิเอริให้แน่ใจอย่างน้อยไปหน้าก็พอเป็นผู้เป็นคนบ้างแล้ว จากนั้นจึงกลับอพาร์ทเมนต์ เช่นเดียวกับตอนได้ฟังเรื่องคดีของหม่าม้าจากคุณย่า ฉันต้องลบเรื่องราวในแผ่นดิสก์ออกจากหัวให้ได้ แต่ความจริงไม่อาจทำเช่นนั้น จึงต้องแสร้งทำเป็นไม่ได้รับรู้สิ่งใด

ฉันไม่มั่นใจว่าจะควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติตอนอยู่กับหม่าม้าได้หรือเปล่า แต่ใจหนึ่งก็ปรารถนาอย่างแรงกล้าว่าอยากพบหม่าม้าตอนที่นั่นที่ แต่ทำไม่วันแบบนี้ หม่าม้าดันกลับมาพร้อมฮยาซากะ

ความจริงหลังได้ยินเรื่องบริษัทจากอาริสะ ฉันลองถามหม่าม้าอ้อมๆ ว่าเริ่มทำงานที่บริษัทคุณสุยามะแล้วหรือ หม่าม้ายอมรับอย่างง่ายตาย วันที่บ้านลูกค้าอยู่ไกล จะให้ฮยาซากะไปรับไปส่ง เรื่องนั้นหม่าม้าบอกด้วยท่าทางรู้สึกผิดต่อฉันเล็กน้อย

เห็นได้ชัดว่าฮยาซากะไม่ได้แะมาบ้านเพื่อเที่ยวเล่นธรรมดา เขาคืบเล้าจนเมาละ นอนกลิ้งเกลือกทั้งแบบนั้น แล้วกลับไปยามรุ่งสางปริมาณเหล้าที่ดื่มมากขึ้นกว่าตอนอาศัยอยู่ด้วยกัน ตอนดื่มวิสกี้ เมื่อก่อนจะผสมโซดา แต่ตอนนี้รินเพียวๆ ลงแก้วน้ำแข็งแล้วดื่มทั้งแบบนั้น

เขาอาจยังไม่สามารถยืนหยัดขึ้นจากความสะเทือนใจเรื่องโรงแรมโอโนยะ แต่ฉันไม่มีความเห็นใจใดๆ อีกแล้ว ได้ยินว่า “โมริโอโนยะ” จะเปิดทำการในพื้นที่ส่วนลึกของหุบเขาโคโยเสะตั้งแต่วันที่หนึ่งเมษายน หาก

ถูกจ้างงานที่นั่นก็คงไม่ต้องดื่มเหล้าเมาป่วนแบบนี้ เพียงเหลือบไปเห็นขวด
วิสกี้ที่ฮายาซากะวางทิ้งไว้ในบ้านก็แทบชนหัวลูก

ฉันเข้าใจความรู้สึกของโมโตะคุงขึ้นมาเล็กน้อย

นี่ อากิโกะ ฉันจะจัดการกับแผนดิสก์อย่างไรดี ฉันมันโง่จริง ๆ
น่าจะใช้คอมพิวเตอร์ของคุณจิเอริลบข้อมูลข้างในทิ้งไป แต่สมองกลับคิด
เรื่องนั้นไม่ออก ของส่วนตัวของบิ๊ปป้าอาจมีอย่างอื่นที่ต้องจัดการทั้งด้วย
ก็ได้

การฟอร์แมตความเป็นจริงดูท่าว่าจะต้องใช้เวลาและเรี่ยวแรงมาก
ทีเดียวค่ะ

อากิโกะ อีกไม่นานจะถึงพิธีเปิดภาคการศึกษาชั้นปีที่สามแล้วค่ะ

ดูเหมือนหม่อม้าจะหยุดงานวันนี้ ตอนเช้า ระหว่างดูโทรทัศน์กัน
เงียบ ๆ สองคน ข้อเสนออันน่าตกตะลึงก็ปรากฏขึ้น

“ไปซื้อของกันไหม”

สุดยอดไหมล่ะ คนที่ฉันสามารถแบ่งปันความรู้สึกสุดยอดในเรื่องนี้
ได้มีแค่อากิโกะคนเดียว

ที่ไหน ฉันควรตอบเช่นนั้น แต่กลับถามไปว่า ทำไมล่ะ

“ชั้นเทอมใหม่แล้ว เลยคิดว่าอาจต้องใช้อุปกรณ์การเรียนใหม่ ๆ นะ”

ข้างเป็นคำตอบที่เป็นการเป็นงานอย่างมาก ใช้เงินแบบนี้ไม่เป็นไร
หรือ ฉันสงสัยเช่นนั้นก็จริง แต่หากถามไป หม่อม้าคงเสียความรู้สึก
สิน้าหม่อม้าที่เห็นตอนนั้นดูดีทีเดียว ที่สำคัญ ฉันกำลังตื่นเต้นด้วย

จุดหมายปลายทางคือห้างสรรพสินค้าเมืองข้าง ๆ ที่เพิ่งสร้างเสร็จ
ปีที่แล้ว เป็นที่ที่ฉันอยากไปมานาน มันตั้งอยู่ในพื้นที่ตัดผ่านหุบเขาลึก
ดูท่าจะไปยากหากไม่มีรถยนต์ แต่พอหาข้อมูลด้วยสมาร์ตโฟนของหม่อม้า
ก็พบว่ามีการบัสรับส่งจากสถานีรถไฟ เราจึงเริ่มเตรียมตัวออกจากบ้านทันที

ครั้งสุดท้ายที่ได้ออกไปข้างนอกกับหม่อม้าคือเมื่อไรกันนะ ฉันคิด
เรื่องนั้นแล้วนึกถึงลานตั้งแคมป์หุบเขาคิโยสะที่เราพบอาจารย์ฮายาชิโดย
บังเอิญ ฉันตัดสินใจเลิกหวนคิดถึงเรื่องในอดีตอีกต่อไป

สำหรับเครื่องเขียน ฉันขอซื้อสมุดโน้ตกับไส้ดินสอกด หม้าม้า
คะยันคะยอให้ซื้อกระเป๋เครื่องเขียนใหม่ด้วย แต่ของที่มีตอนนี้เหลือเพื่อ
อยู่แล้ว หม้าม้ายังถามอีกว่าชุดนักเรียนจะเอาอย่างไร ฉันปฏิเสธอีกครั้ง
หม้าม้านั่นแหละซื้อของตัวเองบ้างสิ ฉันบอกแบบนั้น หม้าม้าปฏิเสธเช่นกัน

เราเลือกกินอาหารกลางวันที่ศูนย์อาหาร ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ กลิ่น
หวานหอมก็ยิ่งลอยอบอวล เป็นกลิ่นจากร้านซูคริมชื่อดัง ดูเหมือนทางร้าน
จะใช้วิธีบีบครีมสดและคัสตาร์ดครีมลงไปหลังลูกค้าสั่งซื้อ ถึงดูไม่เหมือน
อาหารกลางวัน แต่กินเมนูนี้เถอะ ฉันและหม้าม้าเห็นพ้องต้องกัน

อร่อยมาก! ทันใดนั้นฉันก็นึกของที่อยากซื้อออก

อาทิโกะคิดว่าคืออะไร คำตอบก็คือ (เร็วไปไหม) เตาอบนั่นเองค่ะ!

เตาอบที่เคยใช้ตอนยังอยู่กับป๊ะป๋า พอย้ายไปบ้านยายซาก็ถูกละ
ทิ้งโดยปริยาย แต่ไม่ว่าอย่างไรฉันก็อยากกินมาเดอลีนของหม้าม้าอีก
อยากทำด้วยกันอีก

ฉันบอกหม้าม้าเรื่องนั้น หม้าม้าเห็นชอบด้วยคำตอบสองประการ
หนึ่งคือหม้าม้าเองก็อยากลองทำหลังจากห่างหายไปนาน สองคือไม่จำเป็นต้อง
ใช้ของประสิทธิภาพสูง เตาอบแบบเรียบง่ายที่ขอเพียงตั้งเวลาและ
อุณหภูมิได้จะไม่แพงมาก อีกทั้งมีขนาดและน้ำหนักที่พอยกกลับบ้านไหว

ในห้างสรรพสินค้ามีร้านสินค้าร้อยละยี่สิบขนาดใหญ่ สามารถหาซื้อ
ทั้งพิมพ์มาเดอลีนและถ้วยรองอบได้ครบครัน ที่นั่นมีซูเปอร์มาร์เก็ตในตัว
เราจึงซื้อวัตถุดิบกลับมาด้วย

พอถึงอพาร์ทเมนต์ ฉันคิดว่าหม้าม้าอาจเหนื่อยแล้ว แต่หม้าม้า
กลับพับแขนเสื้อขึ้นแล้วบอกว่า ลงมือทำกันเถอะ

“หนูทำได้ไหม”

“ต้องอย่างนั้นอยู่แล้วจ๊ะ”

หม้าม้ายิ้มอย่างนุ่มนวล กลิ่นหอมของเนยอบอวลเต็มห้องของ
อพาร์ทเมนต์ซึ่งไม่มีส่วนกันพื้นที่ครัว ความสุข มันคือกลิ่นหอมของความ
สุข แน่نون รสชาติก็อร่อยที่สุด

ฉันตั้งใจทำเพื่อคุณจิเอรด้วย เพื่อขอบคุณที่ให้ยืมคอมพิวเตอร์ พอ

เปิดภาคเรียนใหม่ฉันจะได้พบกับอาริสะ ครั้งหน้าไปกันสองคนเลยดีกว่า
 อากิโกะ นี่เป็นวันที่ฉันมีความสุขมากเลย

อากิโกะ วันนี้เป็นรายงานสั้นๆ ค่ะ ฉันตั้งใจจะสะสมข้าวของของป๊ะป๊า
 จึงนำกล่องกระดาษลูกฟูกที่เก็บไว้ในส่วนลึกของตู้ติดผนังออกมา

ในนั้นมีแผ่นซีดีของบอน โจวี บ้านเรายังคงไม่มีเครื่องเล่นซีดี แต่
 วันนี้ฉันต้องเปิดดูด้านในให้ได้ เพราะรู้แล้วว่าหลังป๊ะป๊าฟอร์มเมตดอดีตของ
 ตัวเอง เลือกเส้นทางชีวิตใหม่ร่วมกับหม่อม้า สิ่งที่พกติดตัวมาจากอดีต
 มีเพียงซีดีแผ่นนี้และแผ่นดิस्कเท่านั้น

ฉันเปิดกล่องดู พบรูปถ่ายสามใบสอดอยู่ระหว่างกระดาษเนื้อเพลง
 กับแผ่นซีดี ยิ่งเด็กอยู่เลย ป๊ะป๊ากับหม่อม้าในวัยสิบกว่าปี ป๊ะป๊ากับเด็ก
 ผู้ชายที่ไม่รู้จัก หม่อม้ากับเด็กผู้ชายที่ไม่รู้จัก ใบหน้าของเด็กคนนั้นทำให้
 ฉันฉวาชะกั

ต่อมาฉันหยิบอัลบั้มรูปจบการศึกษาตอนมัธยมปลายของป๊ะป๊า
 ออกมาจากกล่องเดียวกัน เปิดดูไปที่ละหน้า ในรูปถ่ายรวมทั้งชั้นเรียน
 ไม่ปรากฏใบหน้าเด็กผู้ชายดังกล่าว แต่ในที่สุดก็พบเขาในหน้ารูปถ่ายตอน
 อยู่ชั้นปีที่หนึ่งและสอง ซึ่งเป็นครึ่งหลังของอัลบั้ม เด็กชายยืนทำหน้าที่
 เบื่อหน่ายยูริมสุตในรูปถ่ายขณะกำลังร้องเพลงประสานเสียง

ต้องเป็นพี่ชายของหม่อม้าแน่

ฉันใส่รูปเข้าไปในกล่องซีดีแบบเดิม เพราะหากนำไปทิ้งอาจถูกใคร
 เห็นเข้าง่ายกว่า

นี่ อากิโกะ บางทีจดหมายถึงเธอที่ฉันเขียนความลับและสิ่งต่างๆ
 มากมายลงไป อาจเป็นของที่ไม่ควรเก็บไว้เช่นกัน เพราะมันคล้ายจะเป็น
 สิ่งที่ฉันสร้างขึ้นด้วยการนำเรื่องที่ป๊ะป๊าและหม่อม้าอยากกลับมาฉายซ้ำ
 อีกครั้ง

สักวันคงต้องลบทิ้งให้หมดสิ้น

อากิโกะ อีกไม่นานจะถึงโกลเด้นวีคแล้วค่ะ

ที่ฉันไม่ได้เขียนอะไรเลยจนถึงตอนนี้ โปรดเข้าใจว่าเป็นเพราะที่โรงเรียนราบรินตี

ชั้นเรียนใหม่ได้อยู่ห้องเดียวกับอาริสะ แยกจากมิโนริและโมโตยะคุง อาจารย์ประจำชั้นคืออาจารย์โอคุระคนเดิมตอนปีหนึ่ง สถานการณ์ค่อนข้างสุขสบายทีเดียว ส่วนโคเบะจ้งอยู่คนละห้อง แต่ก็มีเด็กจากชมรมวรรณศิลป์สองคน ฉันคิดว่าตัวเองออกจากชมรมไปนานแล้วเสียอีก แต่พวกนั้นกลับบอกว่าก่อนถึงวันหยุดฤดูร้อน พยายามเขียนให้ได้สักเรื่องนะ ดูเหมือนปีะป่าเอง ตอนอยู่ชั้นมัธยมต้นก็เคยเขียนนิยายเหมือนกัน ฉันลองดูบ้างดีไหมนะ

ใช่ๆ อีกอย่างคือฉันไม่ได้เรียนที่ห้องพยาบาลหรือห้องสมุดแล้วค่ะ อาริสะยังคงมาสายและขาดเรียนอยู่บ้าง แต่ช่วงเดือนเมษายนที่ผ่านมา เธอพยายามเต็มที่ ยังไม่ขาดเรียนเลย

หม่าม่าก็สบายดี ถึงกับทำมาเดอลินให้กินสัปดาห์ละครั้งทีเดียว ช่วงเป็นฤดูใบไม้ผลิที่เต็มไปด้วยเรื่องดี ฤดูใบไม้ผลิที่ไร้ซึ่งความกลัดกลุ้มใดๆ...คงพูดแบบนี้ไม่ได้เสียทีเดียว

ก่อนหน้านี้ฉันไปห้องคุณจิเอริกับอาริสะ สัญญาไว้ว่าจะเอามาเดอลินไปให้ ฉันลงมืออบด้วยตัวเอง แบ่งไว้เพื่อหม่าม่าสองชิ้น แล้วห่อเตรียมให้งดาม

ฉันไม่โดดโรงเรียน ตั้งใจจะไม่ทำแบบนั้นอีกแล้ว ฉันขออนุญาตไปที่บ้านเธอเมื่อเข้าสู่สัปดาห์อาจารย์เยี่ยมบ้านนักเรียน เพราะคาบเรียนจะสิ้นสุดเพียงช่วงเช้า

เราไปที่นั่นตามเวลาที่คุนจิเอริบอก แต่ครั้งนี้คุนจิเอริไม่อยู่บ้านเช่นกัน ฉันคุยกับอาริสะระหว่างรอ แต่แล้วพวกเรา ก็พบสิ่งที่ไม่ควรเห็นเข้าที่นั่น

โปสเตอร์ซึ่งถูกติดไว้มากมายตามผนังห้อง แผ่นหนึ่งลอกหลุดออกมา ด้านหลังปรากฏรูโหว่ขนาดใหญ่ อาจมีสิ่งใดไปกระแทกเข้า หรือไม่ก็แค่บังเอิญมีรูอยู่หลังโปสเตอร์เท่านั้น แต่ฉันรู้สึกคล้ายรูดังกล่าวคือความลับ

ที่คุณจิเอริเก็บงำไว้

เป็นเรื่องที่ไม่อาจเปิดเผยกับใคร ห้ามให้ใครรู้ว่าฉันพบรูนี้ อาริสะจะคิดแบบเดียวกัน เธอถึงปอสเตอร์กลับที่เดิม กตบริเวณเทพกาวเปะคืนให้แน่นที่สุด

ยังโชคดี หลังจากคุณจิเอริกลับมา ปอสเตอร์ก็ไม่หลุดอีกเลย เราคุยเรื่องที่โรงเรียนไปพลาง คุณจิเอริก็มาเตือนที่ฉันชอบด้วยความตื่นตื้นยินดี พูดซ้ำๆว่าอร่อยจังๆ และอยากลองทำดูบ้าง อาริสะบอกว่าอยากทำเหมือนกัน คราวที่บ้านของคุณจิเอริมีเตาอบ เราจึงสัญญากันว่าครั้งหน้าที่ได้พบจะมาทำขนมด้วยกันสามคน โดยฉันจะเป็นคนเอาพิมพ์มาจากบ้านเอง แต่ยังไม่ได้กำหนดวันเวลาชัดเจน

นี่ อากิโกะ รูโหว่ของคุณจิเอริ สามารถเติมเต็มด้วยมาเดอลีนได้ไหมนะ

อย่างที่ป๊ะป๋าเติมเต็มให้หม่าม๊า...

อากิโกะ เกิดเรื่องเลวร้ายสุดขีดขึ้นค่ะ

คุณจิเอริวางเพลิงบ้านตัวเองขณะที่คุณพ่อคุณแม่นอนอยู่ เเคราะห์ยังดี ได้ยินว่าทั้งคุณพ่อและคุณแม่ไม่ถึงแก่ชีวิต แต่บาดเจ็บสาหัส ไม่รู้ทำไมเธอจึงทำเรื่องเช่นนั้น ลึกลงไปในรูโหว่นั้นอาจมีความลับบางอย่างก็ได้

ภาพของคุณจิเอริซ้อนทับกับภาพจำของหม่าม๊า รวมถึงภาพของป๊ะป๋าด้วย...ไม่จริงใช่ไหม ข้อมูลแผ่นดิสก์หลงเหลืออยู่ในคอมพิวเตอร์นั้นหรือคงไม่มีเรื่องแบบนั้นหรอกใช่ไหม ถ้าตอนนั้นฉันมีสติมากขึ้นอีกนิดละก็...

คุณจิเอริบอกว่าหากมนุษย์สามารถฟอร์แมตเครื่องได้เหมือนกันก็คงดี ฉันคิดไปเองว่าถ้อยคำนั้นสื่อถึงตัวฉัน นี่เป็นหลักฐานว่าฉันจมปลักอยู่แต่ความคิดว่าตัวเองเป็นทุกข้ออยู่คนเดียว คุณจิเอริเองก็อยากลบอะไรบางอย่างทิ้งด้วยหรือ หากตอนนั้นฉันเพียงถามเธอสั้นๆ สักประโยคหนึ่งเรื่องราวจะเปลี่ยนแปลงไปหรือเปล่านะ

คุณจิเอริไปมอบตัวที่สถานีตำรวจเอง ตอนนั้นไม่มีสิ่งใดเลยที่ฉันทำให้เธอได้

ฉันพบกับอาริสะในที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ แต่หลังจากนั้นเธอก็หยุดโรงเรียนไปเพราะความสะเทือนใจ ทว่าสาเหตุมาจากเรื่องของคุณจิเอริอย่างเดียวหรือเปล่า

อาริสะเองก็มีสิ่งที่ไม่ได้เปิดเผยกับฉัน ฉันเชื่อว่าการไม่พยายามสืบรู้ให้กระจ่างเป็นสิ่งเหมาะสม แต่แบบนั้นดีจริงแล้วหรือ

พวกเราจะโอเคไหมนะ

อากิโกะ อาริสะกลับมาโรงเรียนแล้ว แต่พวกเราแทบไม่เอ่ยถึงคุณจิเอริเลย กระนั้นยังมีเรื่องหนึ่งที่ฉันได้ยินจากอาริสะแล้วรู้สึกโล่งใจ คือคุณจิเอริมีเพื่อนสนิทรุ่นเดียวกันอยู่ แทนที่พวกเราจะคอยกังวลครึ่งๆ กลางๆ ปล่อยให้เป็นที่ของเพื่อนคนนั้นดีกว่า

เพื่อนสนิท น่าอิจฉางังเลยนะ ถึงตอนนี้จะไม่ใช้สถานการณ์ที่เหมาะสมจะพูดคำนั้นก็ตาม

อาริสะดูสบายดีกว่าที่คิด วันนี้เธอบอกว่าจะไม่ไปทัศนศึกษากับโรงเรียน มีกำหนดการเดินทางไปคิวชูในเดือนมิถุนายน แต่เธอบอกว่าเรื่องนั้นไม่น่าสนุกสักนิด ต้องพักค้างแรมกับพวกเด็กในชั้นเรียนตั้งสองคืน แค่นี้ก็ขลุ่ย

ส่วนฉันค่อนข้างตั้งตารอมานาน จึงลองโน้มน้าวอาริสะดูว่า อย่าพูดแบบนั้นเลย ลองไปดูเถอะ แต่เมื่อฟังอาริสะพูดไปเรื่อยๆ ความรู้สึกของฉันก็หวั่นไหวขึ้นทีละนิด

ค่าใช้จ่ายสำหรับทัศนศึกษามาจากเงินสะสมตั้งแต่ปีหนึ่งที่ถูกหักจากบัญชีธนาคารมาตลอด ยอดรวมตอนนี้ประมาณหนึ่งแสนเยน แต่หากแจ้งล่วงหน้าว่าจะขอลาหยุด ไม่ไปทัศนศึกษา จะได้รับเงินคืนทั้งหมด เธอว่า

“ถ้าอย่างนั้นเอาเงินไปเที่ยวดริมแลนด์ตอนวันหยุดหน้าร้อนแทนไม่ดีกว่าหรือ พวกเราอายุเท่าดริมแลนด์ด้วย”

อารมณ์ตื่นเต้นพลุ่งพล่านขึ้นในจิตใจ แต่ผิดความคาดหมายอยู่เหมือนกัน ไม่น่าเชื่อว่าอาริสะจะชอบดริมแลนด์ด้วย ดูเหมือนฉันจะแสดงสีหน้าออกไปเช่นนั้น

“เคนโตะ...น้องชายฉันนะ เขาอยากไปที่นั่น หากมีสักแสนเยน ขึ้นรถบัสไปกลับเอา ค่าเดินทางก็เหลือเพื่อสำหรับสองคน จะว่าไป อักโกะ ก็ชอบดริมแลนด์เหมือนกันใช่ไหม ตอนปอสี่หรือเปลาณะ ที่ทำกล่องไม้ ชะเล็คเลย”

“ไม่อยากเชื่อ เธอจำได้แม้แต่เรื่องเหล่านั้น นี่เอง สำหรับสองคน ลินะ ฉันเห็นหน้าหม้าม้าลอยมา ทว่าอาริสะเอ่ยชวนให้ไปกับเธอ

“ไปสองคนกับน้องชายไม่ดีกว่าหรือ”

“ไม่เลย ไม่ได้อยากไปเดทกันซะหน่อย ฉันไม่ใช่พวกคลั่งไคล้ น้องชายด้วย ไม่รู้เหมือนกันสะะ แต่สถานที่แบบนั้นไปกันหลายคนน่าจะ สนุกกว่ามั้ง”

ถึงอย่างนั้น หากมีหม้าม้าซึ่งเป็นผู้ใหญ่ไปด้วย อาริสะอาจไม่ชอบใจ นักก็ได้ แต่คนที่จ่ายเงินสะสมให้คือหม้าม้า ฉันจึงตัดสินใจจะลองปรึกษา ก่อน

“น้องชายอาริสะเป็นเด็กแบบไหนหรือ”

“เด็กหนุ่มรูปงาม นิสัยก็อ่อนโยน นุ่มนวลไม่ก้าวร้าว ตรงข้ามกับ ฉันทุกประการ”

ท่าทางการพูดของอาริสะบ่งบอกให้รู้ว่าเธอมองน้องชายเป็นคนสำคัญ อย่างยิ่ง อยากลองพบดูสักครั้ง ฉันคิด

“ทั้งทัศนศึกษากับดริมแลนด์ ไปทั้งคู่เลยก็ได้” หม้าม้าบอกฉัน แต่คงพุ่มเพื่อยขนาดนั้นไม่ได้ ฉันบอกเรื่องที่ยากเรียนต่อโรงเรียนมัธยม ปลายโคโยสะ รวมถึงอยากเข้าโรงเรียนกวดวิชาหากผลการเรียนเทอมแรกนี้ ไม่ดีนัก ความจริงไม่ต้องทำขนาดนั้นก็น่าจะสอบผ่าน แต่ฉันพูดไปเพราะ อยากตัดเรื่องทัศนศึกษาทิ้ง

หม้าม้าเห็นชอบอย่างง่ายดาย แต่บอกว่าตัวเองมีงานต้องทำ ให้ฉัน ไปพร้อมอาริสะกับน้องชายดีกว่า

“วันหลังหม้าม้าไปด้วยกันนะ”

ฉันพูดเช่นนั้น หม้าม้ายิ้มตอบอย่างอ่อนโยน

ทั้งที่ไม่เคยไปสักครั้ง แต่กลับสัญญาล่วงหน้าไปถึงครั้งที่สอง อาจดู

ไม่เจียมตัวอยู่เหมือนกัน แต่การสัญญาเรื่องดีๆ จะมีก็ครั้งก็ไม่เป็นไรหรอกเนอะ

กล่องไม้ใบนั้นฉันยังเก็บไว้อย่างดี ตอนแรกใช้ใส่จดหมายที่เขียนถึงอากิโกะ แต่มันล้นออกมาเสียแล้ว ตอนนี้อย่าใส่แค่จดหมายที่อากิโกะส่งมา

ราวกับเป็นตู้ไปรษณีย์เชื่อมถึงอนาคต

อากิโกะ แม้มีเรื่องเศร้าอยู่บ้าง แต่หากมีสิ่งดีๆ ให้เฝ้ารอด้วยใจจดจ่อ ก็ทำให้รู้สึกอยากพยายามสู้จนว่าจะถึงตอนนั้น ไม่ว่าจะอนาคตหรือการโตเป็นผู้ใหญ่ ทุกอย่างดูคล้ายสิ่งห่างไกลไร้ที่สิ้นสุด แค่จินตนาการดูก็รู้สึกเหมือนลมหายใจติดขัด แต่หากวางเรื่องสนุกไว้เบื้องหน้าเล็กน้อย มุ่งตรงสู่จุดนั้นเหมือนลากเส้นตรง อนาคตที่เฝ้ารออาจมาถึงในช่วงพรบิตาก็ได้ เป็นความรู้สึกประมาณนั้นหรือเปล่า อากิโกะ

อากิโกะ เหล่าเพื่อนร่วมชั้นไปทัศนศึกษากันอยู่ค่ะ

ส่วนฉันนั่งทบทวนบทเรียนจากเอกสารแบบฝึกหัดในห้องสมุด นอกจากฉันยังมีอีกสามคน โมโตยะคุงเป็นหนึ่งในนั้นด้วย เขาอยู่ในห้องสมุดก่อนแล้ว ฉันจึงทำท่าจะหันหลังกลับ รอก่อน เขาเรียกฉันเบาๆ ขณะยังใส่หน้ากากอนามัยปิดครึ่งใบหน้า ปีที่แล้วขอโทษนะ เท่าที่ได้ยินฉันคิดว่าเขาน่าจะพูดแบบนั้น อ้อ ฉันตอบกลับด้วยระดับเสียงเดียวกัน

จากนั้นฉันนั่งลงบนเก้าอี้ว่างในห้องสมุด แต่ไม่เห็นแม่เงาของอาริสะแน่นอน เธอไม่ได้อยู่ในกลุ่มทัศนศึกษาเช่นกัน ต่อให้ไม่ได้แจ้งยกเลิกไปอาริสะก็ไม่มีทางปรากฏตัว

เกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นเสียได้

น้องชายของอาริสะฆ่าตัวตายค่ะ กระโดดจากตาดฟ้าหอพักชุมชนเคหะสี่ชั้นซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของตัวเอง จดหมายลาตายเขียนไว้ว่า “ขอโทษนะที่ไปดริมแลนด์ด้วยไม่ได้”

หากมีเรื่องให้รอคอยอย่างใจจดจ่อ ชีวิตจะดำเนินสู่อนาคต ฉันเอาแต่เพื่อเจออะไรพรรณั้น ทั้งที่ไม่ได้มีเรื่องกลัดกลุ้มใหญ่โต แต่คิดเอง

เอเองว่าช่างลำบากสาหัส ใช้เหตุผลมากมายเป็นข้ออ้าง หลงพรางเพื่อไป
กับตัวเอง น่าอายเหลือเกินที่ตนเป็นเช่นนั้น

ฉันไปงานศพกับหม่าม้า เห็นคุณสุยามะร้องไห้โฮเสียงดัง อาริสะอยู่
ข้างๆ กัดริมฝีปากแน่น ดูเหมือนไม่รู้ตัวว่าเลือดไหลออกมา เธอเพ่งจ้องไป
ที่จุดหนึ่งในอากาศ น้ำตาไม่ไหล แต่เลือดคั่งในดวงตา เปลือกตาบวม
ออกมาแดงก่ำ คงจะร้องไห้อยู่นานในที่ที่ไม่มีใครเห็น

คุณสุยามะบอกว่าสาเหตุเกิดจากการกลั่นแกล้งในโรงเรียน

รอยยิ้มในภาพถ่ายผู้ตาย มีบางจุด...ทำให้นึกถึงหม่าม้า

ใบหน้าเปี่ยมด้วยรักและเมตตา แม้กำลังเผชิญกับปัญหาที่ไม่อาจ
แบกรับด้วยตัวคนเดียว แต่ไม่เคยส่งสัญญาณบอกคนรอบข้าง เพียงเผย
รอยยิ้มอ่อนโยนเท่านั้น ทำไมถึงจากไปคนเดียวแบบนี้ละ ทั้งที่มีพี่สาว
ผู้พึ่งพาได้อยู่ทั้งคน

อากิโกะ ฉันไม่อาจหาคำใดไปพูดกับอาริสะได้เลย แม้คิดจะเขียน
จดหมาย สิ่งที่ผุดขึ้นในหัวมีเพียงถ้อยคำปลอบประโลมดาบดินเท่านั้น

ทักษะการเขียนของฉันช่างไร้ความสามารถ ไม่อาจทำประโยชน์อันใด

อากิโกะ วันนี้อาริสะมาที่บ้านคะ

หลังจากกลับมาจากโรงเรียนลึกลับ ออกก็ดั่งขึ้นคล้ายเหตุการณ์ของ
วันหนึ่งในอดีต ฉันเปิดประตู อาริสะยืนอยู่ เธอซูบลงกว่าเดิมทั้งที่เป็น
คนพอมอยู่แล้ว เบ้าตาจมลึก ท่าทางคล้ายอดนอนมาหลายวัน

มาเดอลินที่หม่าม้าอบไว้เหลือสองชิ้นพอดี ฉันลืมนำให้อาริสะพร้อม
โกโก้เย็นที่ใช้นมวัวละลายผงโกโก้สำเร็จรูปลงไปแล้วกินด้วยกันสองคน
อาริสะดูไม่ยอมอาหารเท่าไร แต่เธอจิบโกโก้อีกหนึ่ง หวาน เธอพิมพ์
แล้วหยิบมาเดอลินเข้าปาก เริ่มเล็มกินทีละนิด ฉันจึงค่อยโล่งใจ

“ขอโทษที่ จู่ๆ ก็มา”

พอกินมาเดอลินหมด อาริสะพูดสั้นๆ เช่นนั้น

“ไม่เลย ฉันก็อยากเจอ”

ฉันยิ้มให้ พร้อมคิดว่าอาจเป็นท่าที่ซึ่งไม่เหมาะสมกับสถานการณ์

ก็ได้ อาริสะหลังน้ำตา จากนั้นร้องไห้โฮเสียงดัง ฉันนั่งลงข้างๆ วางมือบนแผ่นหลังบอบบางของเธอ สัมผัสได้ถึงกระดูกแม้อยู่ใต้เสื้อผ้า เป็นสิ่งเดียวกับที่คุณจิเอริทำให้ฉันเมื่อก่อนหน้าไม่นานนัก

ต่อให้เป็นเพื่อน แต่ผู้ที่แบกรับความลับหรือบาดแผลไว้เหมือนกัน ย่อมไม่อาจค้นลึกลับหาต้นตอซึ่งกันและกันได้ ฉันคิดเช่นนั้นมาตลอด แต่หลังเกิดเรื่องคุณจิเอริ ความรู้สึกก็สั่นคลอน และหลังเกิดเรื่องน้องชาย อาริสะ ฉันเริ่มรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าฉันไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง

จะแบกไว้คนเดียวไม่ได้ ควรแบ่งเบาให้คนอื่นบ้าง สัมภาระหนักอึ้งสำหรับตัวเองอาจไม่หนักหนาเท่าไรสำหรับคนนอกผู้ไม่เกี่ยวข้อง ดังนั้น หากมีใครสักคนช่วยแบกรับได้ ขอเพียงแลกเปลี่ยนสัมภาระซึ่งกันและกัน ก็พอ

ถึงกระนั้น ต่อให้ทางนี้พูดออกไปเองว่าปรึกษาฉันได้ทุกอย่าง เธอก็ไม่ใช่เด็กง่ายที่จะตอบรับตรงๆ ว่าเข้าใจแล้วค่ะ อาริสะไม่ใช่คนแบบนั้น หน້ซึ่ยังอาจวันระยะห่างมากขึ้น ฉันจึงดีใจที่อาริสะเป็นฝ่ายมาหาด้วยตัวเอง

“จริงสิ ลองเข้าไปในตู้ติดผนังไหม จัณดาราดลกลซื้อทาปาโกะได้เปล่า เธอบอกว่าเหมือนกลับเข้าไปอยู่ในท้องแม่เลย เธอพูดถึงโรงแรมแคปซูลนะ แต่ฉันว่าคล้ายๆ กัน”

“ห้องเหิงอะไร ประสาทหรือเปล่า”

อาริสะสับสนตัวอย่างไร้เรี่ยวแรง แต่ก็ยังยืนขึ้น

บริเวณชั้นบนของตู้ติดผนัง ฉันพบผ้าม้วนครึ่งหนึ่งแล้วปูลงไว้เพื่อให้เข้าไปหมกตัวได้ทุกเมื่อ ฉันให้อาริสะเข้าไปก่อน แล้วตัวเองจึงตามเข้าไป จากนั้นเปิดไฟฉายที่ห้อยไว้ก่อนปิดบานเลื่อน

“ไม่อบอุ่นอย่างที่คิด”

“อพาร์ตเมนต์ซอมซออะ ลมเลยผ่านได้ดี”

พวกเรานั่งชันเข่าหลังพิงกำแพง พรา้คุยเรื่องไม่สำคัญไปที่ละเรื่อง ไม่สิ คนที่พูดคงเป็นฉันคนเดียว เรื่องที่โมโตยะคุมมาขอโทษ แล้วก็เรื่องเกี่ยวกับทัศนศึกษาที่นำมาเล่าสู่กันฟังในห้องเรียน ใครสารภาพรักใครบ้าง

ประมาณนั้น

“ได้ยืมว่าตอนปล่อยพักตามอัยยาคัย มิโนริเหลือตัวคนเดียว เหมือนเด็กคนอื่นในกลุ่มจะหนีไปตอนมิโนริกำลังเข้าห้องน้ำ”

“ถึงคราวตัวเองแล้วสินะ...แต่กลับไม่รู้รู้สึกสมน้ำหน้าเท่าไร เกลียดยัยนั่นที่สุดแท้ๆ”

“ฉันก็เหมือนกัน นี่ก็ถึงตอนตัวเองถูกทอดทิ้งเลย”

เด็กชมรมวรรณศิลป์หัวเราะตอนเล่าประเด็นดังกล่าวให้ฟัง แต่ฉันไม่ได้บอกสิ่งนั้นกับอาริสะ เรื่องน้องชายเป็นอย่างไรบ้างนะ ฉันคงถามเองไม่ได้ แม้เราทั้งสองจะนั่งเจียบ แต่ฉันสัมผัสได้ถึงท่วงอารมณ์ของอาริสะ จากจังหวะลมหายใจ จากการเต้นของหัวใจ ฝ่าแฝดคงใช้เวลาด้วยกันก่อนถือกำเนิดด้วยความรู้สึกประมาณนี้กระมัง

“นี่ ดรีมแลนด์จะไปเมื่อไร”

ฉันไม่เชื่อหูตัวเองเมื่อได้ยินคำถามกะทันหัน เพราะเอาแต่คิดว่าการตายของน้องชายคงทำให้เรื่องนี้ถูกยกเลิกไปโดยปริยาย

“เธอโอเคจริงหรือ”

“ถ้าอัคโกะไม่รังเกียจนะนะ เหมือนว่าช่วงสี่สิบเก้าวัน³⁴ เจ้าตัวยังอยู่ที่นั่นจริงไหม ฉันเลยคิดว่าก่อนหมดเวลา ถ้าพวกของสำคัญสำหรับเด็กคนนั้นไปด้วย เจ้าตัวอาจตามมาก็ได้”

อาริสะไม่ร้องไห้แล้ว แต่ฉันกลับเป็นฝ่ายสะอื้นแทน

“อ้อ ไปกัน ชื้อตัว ชื้อหนังสือน่ารักๆ ไปด้วยกันสามคน”

พวกเรายื่นมือออกมาเล็กน้อย ไม่สำคัญว่าใครเป็นฝ่ายเริ่ม แต่เราจับมือกันไว้นั่น

จากนั้นอาริสะตัดเข้าประเด็นหลักว่าความจริงมีเรื่องอยากปรึกษา

ทางโรงเรียนปฏิเสธเรื่องการกลั่นแกล้ง และผลสืบสวนก็ไม่เปิดเผยสู่สาธารณะ เธอจึงอยากสร้างแบบสอบถามเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง โดยให้

³⁴ ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายของญี่ปุ่น คือวิญญาณผู้ตายจะยังวนเวียนอยู่ในโลกเป็นเวลา 49 วันหลังเสียชีวิต

ฉันช่วยคิดรูปแบบคำถามที่เพื่อนร่วมชั้นน้องชายจะยอมให้ความร่วมมือ

ฉันสัญญากับเธอว่าจะเขียนร่างแบบสอบถามไว้คร่าว ๆ และบอกว่า
จะเอาให้ดูที่โรงเรียนหากไม่มีอะไรติดขัด

หม้ามักกลับบ้านมา (ไม่มียายาซากะ) ชวนอาริสะกินข้าวเย็นด้วยกัน
แต่เธอตอบด้วยเสียงเหมือนกระซิบว่า ไม่เป็นไรละ แล้วกลับบ้านไปเหมือน
หนีอะไรสักอย่าง

อากิโกะ ในที่สุดก็จะได้ไปดริมแลนด์แล้วนะ ฉันพกของดูต่างหน้า
ป๊ะป๋าไปด้วยดีไหม ถึงช่วงสี่สิบเก้าวันจะผ่านพ้นเป็นอดีตกาลไปแล้วก็เถอะ
คนที่ไปดริมแลนด์พร้อมใครบางคนที่ยังมองไม่เห็น บางทีอาจไม่ใช่แค่
อาริสะคนเดียวก็ได้

อากิโกะ ถึงวันหยุดฤดูร้อนแล้วละ ผลสอบในสมุดพกก็ดูดี ส่วนการ
หารือกับอาจารย์ประจำชั้น อาจารย์ช่วยการันตีให้อีกเสียงว่าฉันจะสอบเข้า
โรงเรียนมัธยมปลายคิโยะและได้แน่นอน แต่อย่าชะล่าใจไปละ อาจารย์เน้น
เรื่องนั้น

ทั้งบัตรเข้าชมดริมแลนด์ (แน่นอน รวมถึงดริมแมนเทนด้วย) และ
ตั๋วรถบัสความเร็วสูง เราได้มาแล้วเรียบร้อยแล้ว!

เงินค่าทัศนศึกษาไม่สามารถรับคืนได้ทันที ฉันจึงสำรองจ่ายไปก่อน
เพราะฉันเก็บเงินค่าแรงที่ได้จากยายาซากะไว้ตลอดโดยไม่แตะต้องมันเลย

ถึงอย่างนั้น ฉันไม่คิดว่ายายาซากะเป็นคนพาไป ไม่แม้แต่รู้สึก
ขอบคุณ หมอนั่นเริ่มมาที่บ้านทุกสัปดาห์ในคืนวันจันทร์และวันพฤหัสบดี
ตุ้ตติพนังร้อนอบอ้าว ฉันจึงออกไปข้างนอก ฆ่าเวลาเล่นที่สวนสาธารณะ
หรือร้านสะดวกซื้อ ข้างลั่นเปลืองเวลาจริง ๆ

หม้าม้าไม่สามารถผลักไสยายาซากะอย่างไร้เยื่อใยได้

เฮ้อ ช่วยไปเจออุบัติเหตุตามท้องถนนที่ได้ไหม

อากิโกะ...ฉันตัดสินใจแล้วว่าอย่าไปหายายาซากะ

ใจเย็นก่อน ใจเย็น ฉันจะเขียนเล่าไปตามลำดับ

เมฆครีมนุ่มนวลแต่เช้า ฉันยังอยู่ในสภาวะอารมณ์เอื่อยอืดของวัน
หยุดฤดูร้อน ดูชาวพายุได้ฝุ่นในทิวฟลางนอนกลิ้งเกลือกคิดว่าหากได้ฝุ่น
ยักษ์ระดับยี่สิบปีมีครั้งเข้าโจมตีมาโดยตรง อพาร์ตเมนต์นี้จะไหวหรือเปล่า
ถ้าหามาไม่กลับบ้านซักก็คงดี

ทันใดนั้น ประตูล่งเสียงเหมือนถูกระแทกด้วยพลังกำลักรุนแรง
ราวกับจักรยานถูกลมกระโชกพัดลอยมาชน แต่ยังไม่เร็วไปที่พายุได้ฝุ่นจะ
มาถึง

ฉันเปิดประตู อาริสะยืนอยู่ ดูเหมือนฝนเริ่มตกลงมาแล้ว ทำให้
เส้นผมเธอเปียกเล็กน้อย แต่ไม่ถึงกับต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า อาริสะหอบ
หายใจแรงคล้ายวิ่งมา ฉันให้เธอเข้ามาในห้อง ทันหลังกลับตั้งใจจะไปหยิบ
ผ้าขนหนูจากห้องน้ำ

“เดี๋ยว ฟังก่อน ฉันทนรออยู่หลายชั่วโมงแล้ว”

น้ำเสียงนั้นคล้ายเค้นจากลำคอ แปลว่าเธอคงอยากมาหาฉันทันที
แต่ต้องรอให้ถึงเวลาที่หามาออกไปก่อน ฉันเลิกคิดไปห้องน้ำ หยิบขวด
ชาข้าวออกจากตู้เย็นตรงพื้นที่ครัวมูมห้องแล้วรินใส่แก้ว

ฉันยื่นแก้วให้อาริสะที่ยังยืนอยู่ เธอดื่มรวดเดียวหมดในท่าเดิม
แล้วทรุดนั่งลงตรงนั้น

“เกิดอะไรขึ้น”

แม้ดื่มชาไปแล้ว แต่อาริสะยังเสียงแหบพร่า

“ฉันรู้แล้วว่าใครเป็นคนฆ่าน้องชาย”

ฉันนึกว่าเธอหมายถึงรู้ตัวหัวโจกจอมกลั่นแกล้ง ถ้อยคำถัดมาจึง
ทำให้ฉันเกือบลืมหายใจ

“พ่อฉันเอง”

ในหัวของฉัน คำว่าพ่อและคุณสุยามะยังไม่เชื่อมโยงกันเท่าไร อาริสะ
ว่าต่อ

“หมอนั้นบอกว่าทำธุรกิจจัดหาแรงงานดูแลผู้ป่วยตามบ้าน แต่
เบื้องหลังคือพ่อเล้าจัดหาคนขายบริการ ตอนฮายาซากะเปิดร้านอาหาร
บรรดาลูกค้าประจำรายๆ มีพวกวิธธการอยู่ด้วย แล้วหมอนั้นก็ไปตีสนิท

ลูกค้าคนสำคัญหนึ่งในนั้นคือประธานบริษัทโรงแรมอินยะ ห้องพิเศษที่ ‘โมริอินยะ’ กลายเป็นแหล่งช้อปปิ้งสุดกิจกรรมวิถึการไปแล้ว ความจริงเ้าพวกนั้นส่วนมากชอบผู้หญิงนั่นแหละ แต่เจ้าประธานของอินยะนี่ลึจะว่ายังไงดี เหมือนจะนิยมพวกเด็กหนุ่มหน้าสวย แต่บ้านนอกแบบนี้ไม่มีเด็กหนุ่มหน้าสวยให้ชมหรือไม่ใช่ไหม ถึงอย่างนั้นฮยาซากะก็ดูจะอยากเอาใจตาแก่อินยะให้ได้ เลยมากดดันให้พ่อส่งตัวน้องชายไป พ่อฉันตอนแรกก็อดอดไม่เอาด้วย สุดท้ายก็เห็นเงินดีกว่า น้องชายเหมือนจะถูกบังคับให้ไปรับงานสามครั้งแล้ว แต่คงทนไม่ไหวอีกต่อไป”

อาริสะใช้สองมือตีแก้มอย่างแรงคล้ายตบหน้าตัวเอง แล้วปิดหน้าไว้แบบนั้น เสียงเลือดลุดออกมาจากช่องว่างระหว่างนิ้ว

“ฉันเคยคิดอยู่แล้วว่ามันแปลกๆ เคนโตะบอกว่าจะพาฉันไปดริ่มแลนด์บ้างละ จู่ๆ ก็ซื้ออู่แข่งๆ มาบ้างละ ถ้าคุยกันให้จริงจังกว่านี้ก็คงดีต่อให้ต้องเค้นถามจนหลังชนฝาที่อาจดีกว่า แต่ฉันกลับเลือกที่จะเมินเฉยเอาแต่ใช้เด็กคนนั้นเป็นโล่เพราะกลัวว่าพ่อจะหันมาใช้ตัวเองเป็นที่ระบายนารมณั์ ฉันเองก็มีส่วนบีบบังคับให้เคนโตะต้องทำแบบนี้”

ฉันจ้องเธอแน่นิ่ง เห็นน้ำตาไหลเอ่อออกมาระหว่างแต่ละนิ้ว คล้ายเยื่อพังผืดปิดกั้นเพื่อเตือนว่อย่าพูดอะไรไปมากกว่านี้เลย ในหัวปรากฏภาพใบหน้าของคุณอินะคาว่าที่พยักหน้าให้ฉันอย่างมีเมตตา จากนั้นก็บิดเบี้ยวเลื่อนสลายไป

คนคนนั้นทำกับน้องชายของอาริสะ...

ทว่าสำหรับฉัน เรื่องอันน่าตกตะลึงดังกล่าว สุดท้ายแล้วก็เ็นเพียงเรื่องของคนอื่น เพียงเสี้ยววินาทีเดียว ฟาและดินก็พลิกคว่ำกลับตาลปัตร

“แม่ของอักโกะก็ถูกส่งไปที่ของพวกนั้นด้วยนะ รู้หรือเปล่า เหมือนว่าหมอฟันแกนนำวิถึการของเมืองนี้จะถูกใจอย่างออกหน้าออกตา ขอโทษนะที่ต้องพูดให้ติดร่างแหไปด้วย แต่ฉันอยากบอกเรื่องที่ไดยินพวกนั้นคุยกันอย่างตรงไปตรงมา ฉันลองเข้าไปในตัวติดผนังแบบเธอดู ถึงจะพอสงบอารมณั์ได้ แต่ไดยินเสียงจากข้างนอกชัดเจน”

หน้าอาริสะแดงก่ำหลังจากปล่อยมือทั้งสองออก เธอเ้ม้มปากด้วย

สีหน้าเดิม ชวนให้รู้สึกเหมือนกำลังยิ้มอย่างพิลึก แต่เป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ ฉันไม่มั่นใจพอจะยืนยันได้ เพราะในหัวไม่อาจใส่ใจกับมันอีกต่อไป

หม่ำม๊า หม่ำม๊า หม่ำม๊า...ถูกบังคับให้ขายตัว

เลือดทั้งกายคล้ายเดือดปุดพลุ่งพล่าน แหวกทำลายทุกรูขุมขน ระเบิดทะลักจากทุกส่วนร่างกาย หูของฉันคล้ายไม่อาจจับใจความถ้อยคำใด มากไปกว่านี้ แต่กระนั้นคำสั้นๆ ของอาริสะก็พุ่งแทงกลางหัวใจฉัน เสียบ นึกเข้าไปราวใบมีดเย็นเยียบ

“ฉันจะฆ่าพ่อชะ”

อาริสะยกมูมปากด้านขวาขึ้นสุด เป็นใบหน้าที่เผยอารมณ์จากความรู้สึกแท้จริง อาริสะรอดูให้แน่ชัดว่าสายตาค้นจับจ้องที่ดวงตาเธอ แล้วพูดต่อ

“ทำเป็นพูดดีต่างๆ นานา ฉันเองก็ไม่ได้อยากให้มันเกิดขึ้น มาเสียใจเอาป่านนี้ก็ทำอะไรไม่ได้หรอกเว้ย สาเหตุการฆ่าตัวตายคือถูกกลั่นแกล้งนั่นแหละ ถ้ายอมรับไม่ได้ ฉันจะไปขู่เรียกค่าชดเชยให้แล้วกัน เอาแต่พูดแบบนั้นอยู่ได้ ถึงมีเงินแค่ไหนเคนโตะก็ไม่กลับมาอยู่ดี ฉันเกลียดทั้งฮายาซากะและพวกตาแกโรคิจิต แต่คนที่ให้อภัยไม่ได้ที่สุดคือพ่อที่ขายลูกชายตัวเอง ฉันไม่ได้ขอให้อักโกะร่วมด้วย เป็นการตัดสินใจเด็ดขาดของฉันทนเอง แคบอกอักโกะไว้ เพราะถ้าถูกเล่นงานกลับ ฉันคงยอมไม่ได้หากหมอนั้นจะทำที่แกตัวซื่อๆ อย่างที่ทำในงานศพเคนโตะ ไม่ต้องพูดอะไรก็ได้ อักโกะเองก็คงสะเทือนใจมาก แต่แม่เธอเป็นผู้ใหญ่จริงไหม อาจทำไปด้วยเจตนาของตัวเองก็ได้ แต่เคนโตะไม่ใช่ เด็กคนนั้นทำอะไรไม่ได้เลย ถึงจะไม่อาจย้อนคืนสิ่งต่างๆ กลับมา แต่อย่างน้อย ถ้าฉันไม่ลงมือแก้แค้น เจ้าตัวคงน่าสงสารเกินรับได้จริงไหม ต่อให้ไปดริมแลนด์หรือดินแดนไหน เด็กคนนั้นก็ไม่มีทางยินดีหรอก”

“ฉันเองก็จะฆ่า”

เสียงของฉันกังวานดังจากกันบึงสุดปอด ราวจะกลบทับถ้อยคำของอาริสะทั้งหมด

“ฆ่าฮายาซากะชะ หม่ำม๊าไม่มีทางทำด้วยเจตนาของตัวเองแน่ ถูก

ฮายาซากะบังคับให้ทำ สิ่งที่บีบปากป้อนมา...ความรักและการตัดใจจะทิ้ง
ทุกสิ่งของบีบปากที่หาม้าคอยปกป้องมา ถูกฮายาซากะทำลายจนปนเปื้อน
ถึงเวลาที่ฉันต้องปกป้องหาม้าแล้ว”

ที่หาม้ากำลังกลับมาทำมาเดอลีอย่างชะมัดเข้มข้น สาเหตุมาจากเรื่องนี้
หาม้ากำลังต่อสู้กับจิตใจตัวเองอยู่

เสียงฟ้าร้องกังวานก้องจากที่ไกล ฝนตกกระหน่ำกระจุกหน้าต่าง
แผ่นบางอย่างรุนแรง อาริสะคล้ายจะพุดอะไรบางอย่าง แต่ก็ปิดปากลง
ปล่อยทุกอย่างไปกับเสียงฝน

ฉันจับมืออาริสะ เธอบีบมือตอบอย่างหนักแน่น มิตรร่วมชะตา
ถือกำเนิดขึ้น เราต่างแบกรับความรู้สึกขมขื่นไว้ซึ่งกันและกัน แบ่งปันให้กัน
แต่เราจะไม่ก่อฆาตกรรมสลับฝั่ง เพราะแบบนั้นจะไม่ใช่ฆาตกรรมอัน
ชอบธรรมอีกต่อไป ไม่สิ แต่เดิมฆาตกรรมก็ไม่มีคำว่าชอบธรรมอยู่แล้ว

หากเป็นเช่นนั้น แม้ฉันกลายเป็นสิ่งชั่วร้ายก็ไม่เป็นไร
พวกเราเริ่มวางแผนฆาตกรรม ประหนึ่งถูกพายุลมโหมเล้าด้านหลัง
ทั้งพลกำลังร่างกายและแรงแขนเทียบกันไม่ได้ การต่อกรกับคู่ต่อสู้
เช่นว่าคงต้องฆ่าด้วยยาพิษเท่านั้น อาริสะแม่เห็นด้วยทันทีแต่ยังถามว่าจะ
หาพิษมาจากไหน ไม่แน่ ห้องเคมีของโรงเรียนอาวามีพวกโพแทสเซียม
ไซยาไนด์อยู่ แต่หากเข้าไปขโมยแล้วถูกจับได้ ทุกอย่างคงจบตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

ฉันเสนอให้ใช้สารพิษจากนิโคตินเหลว คำศัพท์นั้นยังหลงเหลือเป็น
ตัวอักษรในชอกหลืบสมอง หากเลือกสิ่งนี้ ขอเพียงหาบุหรี่ยาสูบ เราก็สามารถ
ทำกันเองได้ อาริสะใช้สมาร์ตโฟนค้นหาทันที จริงอยู่ แม้ไม่อาจตรวจสอบ
อัตราส่วนโดยละเอียด แต่ดูเหมือนว่าหากนำไปยาสูบมาแช่น้ำ ทำเป็น
นิโคตินเหลวแบบเข้มข้น ก็จะได้ของที่มีสารพิษสูงพอควร

การซื้อบุหรี่ยาสูบเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ไม่บรรลุนิติภาวะ แต่อาริสะมีคน
รู้จักทำงานพิเศษอยู่ในร้านสะดวกซื้อ เธอจึงรับปากจะจัดมาให้ และ
บอกว่าอีกฝ่ายเป็นเพื่อนสนิทของคุณจิเอริ จึงไว้ใจได้ ถึงตอนนี้ฉันก็ยัง
ไม่สามารถถามอาริสะออกไปว่าเราเป็นเพื่อนสนิทกันหรือเปล่า

ฉันตั้งใจใส่ยาพิษที่ทำสำเร็จลงในขวดวิสกี้ของฮายาซากะ ส่วนคุณ
สุยามะคงจะไม่ได้มีวิสกี้ และหากเป็นเบียร์ก็อาจความแตกได้ง่าย จึงได้
ข้อสรุปว่าใช้วิธีทำแกงกะหรี่เป็นเมนูมือเย็นแล้วผสมลงในนั้น

จะลงมือเมื่อไร เราสองคนพูดเป็นเสียงเดียวพร้อมเพรียงว่า
วันที่ไปดริมแลนด์ พวกเราไม่ได้ตั้งเป้าหมายเพื่ออาชญากรรมสมบูรณ์แบบ
จึงอาจถูกจับกุมหลังก่อฆาตกรรมสำเร็จ แต่ก่อนถึงเวลานั้น ขอสร้างความ
ทรงจำแสนสุขสักครั้งคงไม่เป็นไร

เราตกลงว่าจะนัดพบกันที่ห้องพัสดุโดยสารในสถานีรถไฟหลังปฏิบัติ
ภารกิจลุล่วงตามเป้าหมาย

นี่ อากิโกะ ฉันบ้าไปแล้วหรือเปล่า ทั้งปีป่าและหม้าม้าจะเสียใจ
หรือเปล่า

แต่ฉันคิดว่านี่เป็นทางเลือกเดียวเท่านั้น ฉันตัดสินใจแล้ว

อากิโกะ วันนี้ฉันลงมือทำยาพิษกับอาริสะ อาริสะหาขุหรี่มาได้ถึงร้อย
กล่อง พอถามราคา เธอหัวเราะแล้วบอกว่าไม่ต้องห่วง คงไม่ได้ใช้วิธีปกติ
อย่างตรงไปตรงมาแน่ เอาเถอะ การเสาะหาวัตถุดิบเพื่อฆาตกรรมคงไม่มี
หนทางที่ตรงไปตรงมาหรอก

เราแยกส่วนขุหรี่ที่บ้านของฉัน ก่อนอื่นใช้กรวยบรรจุใบยาสูบลงใน
ขวดพลาสติกขนาดห้าร้อยมิลลิลิตรสองขวด อัดแน่นเต็มถึงทั้งคู่ จากนั้น
ค่อยๆ เหน้าเดือดลงไปจนถึงครึ่ง ใช้ตะเกียบไม้แบบหักมัดรวมสามคู่แล้ว
ทิ่มลงไปหลายครั้ง ฉันเคยเห็นภาพคล้ายๆ กันในละครหรืออะไรสักอย่าง
ที่มีฉากหลังเป็นยุคสงคราม แต่นั่นอาจเป็นการตำข้าวในขวดมากกว่า

“อค์โกะ ไม่เป็นไรจริงหรือ”

อาริสะพูดขึ้นกะทันหันขณะขยับตะเกียบไม้ขึ้นลง

“อะไรหรือ”

“ก็อค์โกะนะ ยังไปเรียนได้สม่ำเสมอ อยากเข้าโรงเรียนคิโยสะด้วย
ใช่ไหม ทุกอย่างจะเสียเปล่าหมดนะ”

“เสียให้หมดเลยก็ดี หลังจากนั้นฉันยังคงเชื่อว่าชีวิตใหม่จะเริ่มขึ้น

คงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ดีกว่าใช้ชีวิตแบบนี้ไปเรื่อย ๆ หลายเท่า”

ฉันตอบพลางขยับตะเกียบไม้ทิ่มสวบ ๆ สร้างรอยบอบซ้ำให้ใบยาสูบ เพื่อให้พิษละลายออกมามากที่สุด ฉันไม่รู้ว่ตัวเองกำลังทำหน้าอย่างไร

“ถ้าจะเอาแบบนั้น พอให้ตีเมียพิษแล้ว จุดไฟก่อนออกจากบ้านด้วย ดีไหม ว่ากันว่าสภาวะทางจิตของคนที่ถูกไฟเผาบ้านตัวเองจะนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายอาญามาตราสามสิบเก้า³⁵”

อาริสะเอ่ยข้อเสนอน่าสะพรึงออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน รวากับเพียงนึกเรื่องดี ๆ ออกเรื่องหนึ่ง

“คุณจิเอรินะหรือ”

“ใช่ ดูเหมือนเรื่องจะจบโดยไม่ต้องรับโทษสถานหนัก”

ในหัวฉันปรากฏอีกภาพหนึ่ง แม้เป้าหมายในการจุดไฟต่างกัน แต่ครั้งนี้คนที่จะวาดภาพดังกล่าวขึ้นอีกครั้งคือตัวเอง ทำให้ฉันรู้สึกคล้ายได้สืบทอดความรู้สึกนึกคิดของป๊ะป๋า และสามารถเริ่มชีวิตใหม่กับหมามาได้

“เข้าใจแล้ว ฉันจะจุดไฟด้วย”

หลังจากนั้นเราสองคนต่างขยับตะเกียบไม้ขึ้นลงเจิบ ๆ เสร็จแล้วปิดฝาขวดพลาสติกให้แน่น เรายืนขึ้น เขย่าขวดสุดแรงเหมือนจะฟาดลงบนพื้น พร้อมภาวนาให้มันกลายเป็นยาพิษร้ายแรงในสิบวันหลังจากนี้

ในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นบุหรี่ ฉันหยิบสเปรย์ดับกลิ่นจากถุงกระดาษที่กองทิ้งไว้ในชั้นวางของรวมกับตำราเรียนตอนอยู่ปัสอง

“ของขวัญจากอาจารย์ไอฮาระ เก็บไว้อย่างดีทีเดียว แบบไฮพาวเวอร์ด้วยนะ”

“بابอจริง ๆ เวลาแบบนี้กลับได้ใช้ซะงั้น بابอจนน่าสมเพช”

ฉันถือสเปรย์ดับกลิ่นที่มีกลิ่นหอมของสบู่มากจากห้องน้ำด้วย พวกเราฉีดสเปรย์ใส่กันพลางหัวเราะว่า ไม่สิ อาจร้องไห้อยู่ก็ได้ ไม่รู้เหมือนกันแฮะ

³⁵ กฎหมายอาญาประเทศญี่ปุ่น มาตรา 39 (刑法第39条) มีหลักใหญ่ใจความว่า ผู้ก่อกวนจรรยาวัณได้รับการละเว้นโทษจากความผิด และผู้มีความบกพร่องทางจิตยอมได้รับการพิจารณาลดโทษจากความผิด

อากิโกะ โลกใบนี้มีแต่คนบ้าบอจริง ๆ แน่หนอน รวมทั้งฉันและเธอด้วย

อากิโกะ นี่เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายค่ะ

เตรียมทุกอย่างไว้พร้อมสรรพในกระเป๋าเป้สำหรับไปดริมแลนด์ เราไม่ได้พักที่โรงแรม พอสนุกสนานจนจบวันแล้วจะนั่งรถกลับ เสื้อผ้าสำรองไม่จำเป็น ฉันใส่บัตรเข้าชมดริมแลนด์กับตั๋วรถบัสความเร็วสูงไว้ รวมถึงจดหมายจากเธอและที่ค้นหนังสือด้วย

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี วันที่ฮายาซากะมาบ้าน ฉันใส่ยาพิษลงในขวดวิสกี้เรียบร้อยแล้ว หากมีวิสกี้อยู่เต็มขวดก็คงเจือจาง จึงอาจเป็นโชคดียิ่งได้ที่มันเหลือปริมาณเพียงหนึ่งในสาม

ฉันซื้อไฟแช็กจากร้านสะดวกซื้อ ซื้อดอกไม้ไฟมาด้วยเล็กน้อยเพื่อให้แฉะเนียน เป็นแบบไฟเย็นที่จุดเล่นกับปิยะปาในลานตั่งแคมป์ แต่ฉันเตรียมของอย่างอื่นสำหรับจุดไฟไว้แล้ว กระดาษมีเยอะเยาะมากมาย ช่วงเวลาสี่ปีครึ่งของฉันที่ประกอบขึ้นเป็นตัวเธอไงล่ะ ฉันจะฟอร์แมตชีวิตตัวเองซะ

ไฟไม่ควรรุนแรงเกินไป แต่ฉันอยากให้ทุกอย่างมอดไหม้หมดสิ้น ทั้งแผ่นดิสก์ของปิยะปา รูปถ่ายที่อยู่ในซีดีบอน โจวี และอัลบั้มจบการศึกษา จึงวางมันไว้ข้างจดหมาย รวมถึงกล่องไม้ นั่น

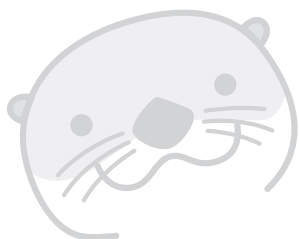
ฉันเตรียมพร้อมเพื่อทุกสถานการณ์ ใส่มีดพับอเนกประสงค์ลงในกระเป๋ากางเกงขาสั้นด้วย ได้แต่ภาวนาขอให้ไม่ต้องใช้มัน พวกไวส์เหมือนเครื่องรางก็พอ

ฉันตัดสินใจรออยู่ในตู้ติดผนังจนกว่าหม่าม้าและฮายาซากะจะกลับมา ฉันจะขอให้หม่าม้าช่วยไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อ ไม่รู้ว่าจะไปได้สวยหรือไม่ แต่ฉันไม่มีโอกาสรายงานผลลัพธ์หลังจากนั้นให้เธออีกแล้ว

ฉันไม่คิดเสียใจกับเรื่องใด แม้มันยังไม่เริ่มขึ้นก็ตาม หลังจากนั้นฉันจะไม่เสียใจ

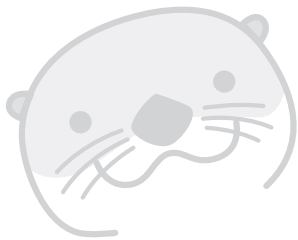
แต่ว่านะ อากิโกะ ขอฉันถามเรื่องหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย

ฉันยังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม มีชีวิตจนอายุเท่าเธอ
ฉันเชื่อในสิ่งนั้น และขอวางปากกาลงตรงนี้
ลาก่อน ไม่ลื See you again!
ถึงตัวฉันในอนาคต จากอาทิโกะในวัยสิบสี่อย่างสิบห้า

ทดลองอ่าน

บทที่หนึ่ง

ทดลองอ่าน